Frauke Scheunemann

WINSTON

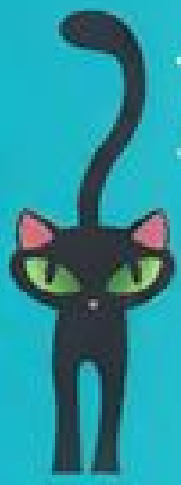

Pe urmele spărgătorilor casei de bani

Booklet fiction

Cuprins

Biftec Stroganoff, poliția și un motan hămesit
O groază de întrebări și regula seriei
Cei patru cu mușchi tari reloaded. În orice caz, pe-aproape
O întâlnire care nu le convine tuturor, un Werner prost dispus și coincidențe ciudate
Înghețată spaghetti, Moș Ene și o prinsoare
Winston se preschimbă în Super-Winston. Iar un administrator tot administrator rămâne
E încropit un plan. Cu sau fără cei cu mușchi tari. Dar, în orice caz, cu Super-Winston
Visele nu-s întotdeauna amăgitoare, iar cel care pleacă la drum cu Contesa Dracula are nevoie de veșminte potrivite
Cu cât se lasă seara, cu-atât sunt oaspeții mai tonți. Dar nu-i nimic, căci în sfârșit începe totul!
Și mai mulți oaspeți nepoftiți. Praful o să se-aleagă de tot!
Unii chiar mă stânjenesc. Și mai dau și totul peste cap!
Prinși asupra faptului. La subsol sau aiurea
Despre polițiști de ocazie, meseriași și pacea mondială
Beate și drăguții ei copii sau Despre o tovărășie proastă
Fixativ cu nemiluita și șampanie
Ce dispăruse iese iar la iveală. Și nu orice idee chinuită e un plan adevărat
Spărgătorii casei de bani sunt dați în vileag. Să fie de-ajuns pentru un sfârșit fericit?
E foarte bine ca un motan să se mai uite și la televizor din când în când!
O urmărire de succes. Un cuvânt misterios. Și o adevărată întorsătură de situație
Pelmeni, lapte și riduri sau Probleme cu somnul pe Hochallee
O bănuială. O încărcătură pe țeavă. Și drept la țintă
Despre răufăcători cumpărați și surioare care știu să țină un secret
Un plan, un erou salvator și o prietenie ca-ntre bărbați

Un drum primejdios până la cafenea
Un fost prieten primejdios, un erou al zilei și niște talente surprinzătoare
O surpriză. Ba nu, chiar două
Mulțumiri sau Să vedem ce-are și Winston de zis…

FRAUKE SCHEUNEMANN

SERIA WINSTON 3
PE URMELE SPĂRGĂTORILOR CASEI DE BANI

Traducere din limba germană și note de Dragoș Dinulescu

Titlul original al ediției germane: *Winston – Jagd auf die Tresorräuber*, 2015

Editura Booklet, 2017

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

Pentru Christiane.

Următoarea petrecere de Crăciun va fi una mai evlavioasă!

Biftec Stroganoff, poliția și un motan hămesit

Starea babușcăi se înrăutățește văzând cu ochii. E în bucătărie, nu prididește cu privitul pe fereastră și scutură capul atât de indignată, încât claia aceea impunătoare de păr, care alcătuiește un soi de turn, se clatină amenințător de colo colo.

— Unde-i Ana cu copil? se burzuluiește ea de una singură în timp ce ia oalele de pe foc și le așază lângă chiuvetă. Dacă mai aștept mult, atunci nici mâncarea nu mai e bună!

Mâncarea nu mai e bună? Păi ar fi mare păcat, fiindcă ce-a gătit acolo babușca chiar că miroase cum nu se poate mai îmbietor, ca să nu mai spun că trag mare nădejde să mă aleg și eu cu ceva. Mâncarea cu pricina pare a fi făcută aproape în întregime din bucăți de carne de vită din cea mai de soi – numai când mă gândesc la ea începe să-mi plouă-n gură. Cică i se zice biftec Stroganoff, dar, lăsând la o parte un nume așa de ciudat, e gătit totuși de babușca, iar la gust e de-a dreptul dumnezeiesc. Adevărul e că babușca însăși e o bucătăreasă cu talent dumnezeiesc, iar eu unul, ca membru al familiei ăsteia, nu pot decât să salut faptul că în ultimul timp își face atât de des de lucru prin bucătărie.

Eu, adică Winston Churchill, de meserie prea-distins și prea-negru motan din rasa British Shorthair, cu gusturi dintre cele mai rafinate. De aceea e și recomandabil să mi se gătească cât mai proaspăt. Asta dacă nu vreți să-mi stricați tot cheful. Iar la un așa soi de gătit babușca se pricepe ca nimeni alta. Ăsta-i și motivul pentru care bătrâna doamnă se bucură de înalta mea considerație.

Firește, colegii mei umani de apartament nu sunt neapărat de aceeași părere. Unul dintre ei, singurul bărbat de pe aici în afară de mine, e profesorul Werner Hagedorn. Când se uită babușca urât la el fiindcă iar și-a lăsat cărțile împrăștiate pe unde-a apucat, atunci chiar că profesorul oftează din adâncul rărunchilor. Am impresia că, în astfel de momente, îl apucă dorul după vremurile în care locuia singur, numai cu mine,

în ditamai mândrețea de apartament, și putea să-și lase lucrurile să zacă pur și simplu pe unde avea el chef. Ei, ce liniște era tot timpul pe la noi… Ce mai, ruptă din rai!

De când Werner și-a luat o menajeră nouă, pe Ana, situația s-a schimbat cu desăvârșire. Ana s-a mutat la noi împreună cu fiica ei, Kira. Și, odată cu puștoaica asta de treisprezece ani, a prins și casa cu adevărat viață. La început, toată chestia mi s-a părut curată prostie, dar, încetul cu încetul, a trebuit și eu să recunosc că traiul meu de până atunci fusese, de fapt, unul cât se poate de plicticos. Kira a ajuns între timp cea mai bună prietenă a mea și, cot la cot, am izbutit să descâlcim cazuri de detectivi adevărați. Fiindcă și copiii, și pisicile sunt niște detectivi de primă mână, iar când fac pereche, sunt neîntrecuți!

Ce-are babușca de-a face cu toate astea? Păi e foarte simplu – ea e bunica Kirei, venită din Rusia și care, de ceva vreme, locuiește la noi. La drept vorbind, avusese de gând să stea în vizită doar câteva zile. Mai apoi însă, și-a dat seama că ajutorul ei în privința educației copilei și, în general, în gospodăria noastră este indispensabil. Așa că a rămas, pur și simplu, cu noi.

În privința asta, Ana e însă chiar și mai puțin încântată decât Werner. N-are niciun chef să locuiască împreună cu maică-sa. Nu prea pricep eu de ce, dar așa e la oameni: când se fac mari, se vede de departe că nu le mai face câtuși de puțin plăcere să stea cu părinții. Ce-i drept, de cele mai multe ori și noi, pisicile, trebuie să ne părăsim familiile, și asta încă de mici. Dar, la urma urmelor, zău dacă aș fi avut ceva împotrivă dacă maică-mea ar fi tors și ea prin casă, pe la Werner. Chiar dacă, spre deosebire de babușca, nici vorbă să se priceapă la gătit.

Cu pași hotărâți, babușca trece pe lângă mine, străbătând holul. O avea cumva de gând să iasă pe stradă, să le caute pe Ana și pe Kira? Ei bine, nu, s-a dus doar să ia telefonul de pe comoda de lângă ușa de la intrare. Bate cu nădejde în tastele aparatului, după care îl duce la ureche.

— *Gde jă tî? Pacemu ne padhodiș k telefonu?*

Iar dacă se-apucă babușca să se rățoiască pe rusește, atunci chiar că-i vine să tune și să fulgere. De obicei, își dă silința să vorbească în germană. Pe mine nu mă deranjează însă câtuși de puțin, fiindcă și eu știu rusa la perfecție, așa că îmi dau seama că bătrâna bodogănește fiindcă Ana nu răspunde la telefon. De unde știu eu rusește? Mda, asta chiar că-i o poveste lungă, dar așa, pe scurt fie spus, chestia e că odată, când pe Kira și pe mine ne-a prins o furtună și ne-a lovit trăsnetul, am ajuns să facem schimb de trupuri. Să nu-ți vină să crezi, nu? Și totuși, ăsta e adevărul. Slavă Domnului că, după ceva timp, am putut să ne preschimbăm la loc. Așa se face că m-am ales cu ceva iscusințe de-ale oamenilor, pe care le-am păstrat. De-atunci știu nu numai rusește, ci și să citesc și să scriu.

Babușca se întoarce spre mine.

— Hai, mârrrtan, zice ea, cu un potop de „r”-uri. Dacă Ana și Kira vin prea târziu, noi o să mâncăm. Și-o să capeți și tu ceva din Stroganoff ăsta. Că-i foarrrte gustos!

Torc încântat. O minunăție de plan, nu altceva! Iar dacă alea două n-o să se-arate până la prânz, o să mă aleg cu încă și mai mult! De obicei, de la babușca nu capăt decât o bucățică. De data asta însă, pare hotărâtă să-mi umple castronelul cu o porție cumsecade. Taman pe placul meu!

Babușca pornește din nou spre bucătărie, cu mine pe urmele ei. Odată ajunsă acolo, îmi așază castronelul pe masă, apucă un polonic zdravăn și…

Și chiar atunci aud descuindu-se ușa apartamentului. Iar Ana și Kira își fac intrarea în casă! Babușca lasă de îndată polonicul deoparte și o întinde spre hol. Oh, nu! Nu cumva asta înseamnă că nu mă aleg cu niciun pic de Stroganoff? De ce au trebuit să apară tocmai acum? Până acum au pierdut vremea cine știe pe unde și tocmai acum li s-a năzărit să se întoarcă, exact la momentul nepotrivit. Curată obrăznicie!

— Buni, buni! Închipuie-ți, poliția a trecut azi pe la noi, pe la școală! zbiară Kira, dând năvală în apartament și aruncându-și ghiozdanul pe jos.

Imediat, bunica face ochii mari.

Babușca nu-l vede cu ochi buni pe cel care nu-și pune imediat lucrurile la locul lor și nici nu începe vorbă că ghiozdanul n-are ce să caute pe jos, în hol, ci în camera copilului.

Firește, Kira nici nu se sinchisește de indignarea bunică-sii și-și vede mai departe, agitată, de povestea ei:

— La ăia de la Sophie Scholl[1], s-a dat o spargere astă-noapte! Hoții au luat pur și simplu seiful cu totul! Au intrat în biroul directorului și-au smuls din perete dulapul blindat. Și pe urmă pe-aici ți-e drumul, cu bani cu tot. Incredibil, nu?

Miorlau! Păi asta chiar că sună palpitant și, pentru o clipă scurtă de tot, uit până și de foamea care-mi dă ghes. Școala Sophie Scholl se află chiar lângă Gimnaziul Wilhelmin, unde merge Kira. Numai că, în timp ce Gimnaziul Wilhelmin, cu fațada albă și turnulețele lui, arată ca un castel, clădirea școlii Sophie Scholl – deși impunătoare – are doar o fațadă din cărămidă falsă, roșie la culoare. În câteva rânduri chiar m-am pomenit așteptând în fața ei, și asta fiindcă cele două școli țin câteva ore și activități școlare în comun. La drept vorbind, zău că-mi vine greu să-mi închipui cum de-au fost în stare niște spărgători să scoată ditamai casa de bani dintr-o clădire care-i ca o fortăreață, uriașă și de necucerit.

Babușca, dimpotrivă, nu se-arată deloc impresionată de poveștile Kirei:

— Hai, mergi și-așază în bucătărie. Că se răcește mâncare!

— Buni, tu chiar n-ai înțeles deloc ce ți-am povestit adineaori? Au intrat spărgătorii în școală!

Dimitra Kovalenko pufnește disprețuitor și scutură din cap.

— *Da, da,* zice babușca pe rusește. Asta am priceput-o eu. Ce nu pricep e ce-i cu voi așa de târziu! Că doar n-o avea nevoie poliția de ajutorul tău, măi copile!

Înainte să apuce Kira să spună ceva, îi răspunde Ana, care, între timp, ajunsese și ea în hol.

— Nu, mamușca, nu de ajutorul ei, ci de-al meu! Kira n-a făcut decât să stea după mine.

— Nu mai spune! Ajuți tu poliție?

— Chiar așa. Poliția le-a luat declarații astăzi la prânz tuturor celor care au o cheie de la intrarea în școala Sophie Scholl. Că doar infractorii ăștia trebuie să fi intrat cumva în școală, de-au ajuns tocmai în biroul directorului.

— Și tu ai cheie?

— Vezi că știi? Că doar în fiecare joi după-amiază dirijez orchestra comună a claselor mici în aula celor de la Scholl. Așa că vezi bine că am nevoie de-o cheie pentru ca la sfârșit să pot încuia în urma mea.

Așa-i! Joia, Ana vine întotdeauna târziu acasă. Așa se face că, între timp, a ajuns mai mult profesoară de muzică decât menajeră. Lucru cu care se îndeletnicise și în Rusia, țara din care, cu cinci ani în urmă, cu Kira de mână, a venit încoace. Acolo – mai exact, în orașul Omsk – le preda copiilor pianul și muzica vocală. Iar de când Kira, împreună cu mine și prietenii mei din trupa de pisici din curte, a reușit să-l bage la închisoare pe fostul profesor de muzică al Gimnaziului Wilhelmin, Ana a ajuns să predea ea muzica acolo. Mai întâi doar așa, din când în când, iar acum tot mai des. Prin urmare, nu-i mai rămâne prea mult timp pentru dereticatul gospodăriei lui Werner.

Pentru asta o avem însă acum – slavă Domnului! – pe babușca. Iar dacă Ana e la școală, se agită pe-aici babușca, cu cârpele și polonicele ei. Și dacă se-ntâmplă să n-aibă de lucru cu niciuna dintre uneltele astea, atunci stă cu ochii pe Kira, ca să-și facă serios temele sau să exerseze la pian cu tragere de inimă. În concluzie, e mai mereu în priză când e ceva de trebăluit. S-a instalat în fosta cămăruță de lucru a lui Werner și, în scurtă vreme, locul cu pricina a devenit noul ei cartier general. Săracul de Werner a trebuit să-și care toate cărțile și hârțoagele, cu birou cu tot, într-un colț al camerei de zi. Între noi fie vorba, Werner al meu a suportat totul bărbătește, spunându-și că e doar un aranjament provizoriu, până își găsește babușca o locuință a ei. Părea un plan bun. Și asta chiar dacă n-am nici cel mai mic habar ce vrea să însemne „aranjament provizoriu”.

După cum habar nu am nici când capăt și eu odată ceva din biftecul ăla! Între timp, mi s-a făcut o foame de lup. Sper să nu-și închipuie oamenii ăștia ai mei că m-am pus pe tors. Nici vorbă! De fapt, îmi chiorăie stomacul!

Din păcate, nu mă bagă nimeni în seamă. Ana îi dă înainte cu poliția și parcă a înțepenit acolo, în hol.

— Am fost luați la întrebări fiecare în parte și, firește, a durat destul de mult. Au vrut să știe dacă am observat ceva suspect sau dacă n-am împrumutat de curând cuiva cheia de la intrarea în școală sau am pierdut-o.

— Și tu ai pățit așa ceva? se interesează babușca.

Ana clatină din cap.

— Nu. E o cheie universală, care se potrivește la toate ușile din școală și de care am grijă ca de ochii din cap!

— Bine atunci. Hai să mâncăm! hotărăște babușca, cu o vehemență care nu admite obiecții.

Și cine ar îndrăzni să obiecteze când vine vorba de-așa mâncare gustoasă? Eu sigur nu!

Kira se uită puțin prin preajmă, după care se îndreaptă spre bucătărie și se așază la masă. Dar de-abia apucă bunică-sa să-i umple farfuria, că gândul îi zboară din nou la spargerea de la școală.

— Știi, buni, ăsta a fost deja al treilea furt al unei case de bani în numai patru săptămâni.

— De unde-ai vrea să știu eu asta? întreabă babușca.

Pe bună dreptate. Nici eu nu știam nimic despre așa ceva. Dar nimica-nimicuța! Nu exagerez deloc, deși, în general, mă consider un motan foarte bine informat.

— Crede-mă pe cuvânt, e așa cum îți zic! insistă Kira, cu o mutră serioasă. Iar hoții s-au ales cu o sumă de bani de-a dreptul uriașă. Numai la Sophie Scholl ar fi vorba de vreo cinci mii de euro – cheltuielile pe-o săptămână pentru cantina școlii!

Ana încuviințează din cap, întărind spusele Kirei, iar babușca face ochii mari.

— Da, bucătarul pur și simplu nu mai știe ce să facă, îi dă Kira înainte. Cu ce să facă el cumpărăturile pentru masa de prânz?

Sfântă sardină în ulei! Prin urmare, situația e cât se poate de serioasă! Și cum să nu fie, dacă n-o să se mai dea nimic de mâncare la cantină! Sunt sigur că nu orice copil are norocul Kirei și o *buni* care să gătească aproape-n fiecare zi numai minunății. Încep să dau din coadă.

Ana râde.

— Ia uitați, s-a supărat Winston! Când e vorba de mâncare, nu-i mai arde lui de glumă. Hai, Kira, pune-i și lui niște cărniță în castronel.

În sfârșit! Oricât o fi de tristă soarta bietului bucătar al școlii, eu unul nu-mi mai încap în blană de bucurie că, în sfârșit, s-a gândit cineva și la mine. Kira își face de lucru cu o lingură, după care așază castronelul lângă vasul meu cu apă. Ce miros îmbietor! Lacom, mă și reped, așa-i de gustos totul!

— Mârrrtan foame mereu! zice babușca. I-o plăcea lui, dar dacă se face prea gras, trebuie pus la regim!

Cum adică „prea gras”? Că doar sunt zvelt și mlădios și, foarte probabil, într-o formă de zile mari!

Kira chicotește.

— Winston, la regim? Colegul nostru de apartament n-ar fi prea încântat de treaba asta. Mă rog, dacă pe Odette n-o deranjează c-o să vină o vreme când o să târâie cu el ditamai burdihanul… Tu ce-ai de zis, Winston? Crezi c-o să se mai uite la tine așa, cu burtică? Dacă da, atunci vezi-ți de mâncat mai departe.

Ce treabă are Odette cu toată povestea asta? Odette este cea mai frumoasă pisică albă pe care ți-o poți închipui și, totodată, este cea mai bună prietenă a mea. Locuiește în curtea din spatele casei noastre. Nu mai știu pe nimeni cu care să mă înțeleg așa de bine. Adică pe nimeni în afară de Kira. Și-atunci, cum s-o deranjeze dacă pun și eu ceva mai multă grăsime pe șolduri? Doar e cea mai bună prietenă a mea! Pentru ea nu contează decât calitățile mele interioare. Și de-astea chiar că am cu nemiluita! Sunt descurcăreț, prietenos, săritor, cu mintea brici și… ăăă, am uitat ceva? Ah, da, mai sunt și modest, desigur. Și curajos nevoie mare. Că altfel cum aș fi reușit să prind doi răufăcători în carne și oase? Și, în afară de toate astea,

mă țin încă destul de bine. Cu burtă sau fără burtă. Nu-i așa?

Pe furiș, mă măsor din priviri. Să fi ajuns puțin cam gras? Hm, poate doar puțintel. Dar chiar s-o deranjeze asta pe Odette? Că doar nu sunt pântecos ca Spike, motanul care-și face veacul prin curtea noastră. Și, firește, sunt mult mai îngrijit decât Caramel, tovarășul lui Spike, care o fi el subțirel, dar e tare ciufulit. Dar dacă Odette n-o să mă mai găsească la fel de arătos cum o găsesc eu pe ea?

La gândul ăsta, mă pomenesc că-mi rămâne-n gât ultima bucățică de biftec Stroganoff și numai anevoie izbutesc s-o fac să-mi alunece spre stomac. Dar iau hotărârea ca de-acum înainte să fiu mai atent la ce mănânc și să fac mai multă mișcare. Alergatul sigur face bine la fizic și, ca să fiu sincer, m-am cam lenevit în ultimele săptămâni. Zăcutul pe canapeaua din camera de zi sau turele pe care le dau din an în Paști prin curte nu-s câtuși de puțin potrivite dacă vrei să rămâi în formă.

Bineînțeles însă că n-am niciun chef s-alerg de unul singur prin Hamburg. Nu că m-ar împiedica ceva, fiindcă, de câteva săptămâni, ne-am montat trape pentru pisici la ușa de la camera de zi și la cea de la apartament. Babușca a fost cu ideea. Nu se știe din ce motive, a fost de părere că urmele de zgârieturi pe care le lăsam pe ușa de la intrare de fiecare dată când, după câte o raită pe-afară, ceream să intru în casă, nu sunt deloc arătoase. M-am hotărât totuși s-o las mai moale cu ambițiile sportive și să aștept până când o să aibă Kira treabă prin oraș. E mai distractiv să mergi în tovărășia cuiva. Îmi îndrept trupul și-i arunc Kirei o privire, care, sper eu, o să-i dea de înțeles c-aș avea chef să fim și noi mai activi. Carevasăzică, draga mea: dacă în după-masa asta ai de gând s-o iei din loc… atunci gând la gând cu bucurie! Ar fi de tot râsul dacă n-aș reuși să-mi recapăt imediat silueta de invidiat…

O groază de întrebări și regula seriei

— Barmbek, Lurup, Billstedt… și-acum și Harvestehude! Patru cartiere din Hamburg, aflate în locuri cu totul și cu totul diferite! Ce ne spune asta? zice Tom, plimbându-și privirea întrebătoare de la unul la altul.

Îi întorc și eu o privire, tot întrebătoare. Mie unuia, chestia asta chiar nu-mi spune nimic. Dar oricum n-am venit aici, ținând-o numai într-o alergătură în urma Kirei, ca să răspund la ghicitori, ci ca să mai dau și eu jos burta (deși nu-i chiar așa de mare). Și uite că, în loc de asta, am ajuns să stau pe patul din camera lui Tom, colegul de clasă al Kirei, și să-mi muncesc creierul cu nu știu ce cartiere din Hamburg. Păi mai bine-aș fi rămas acasă.

Pauli, cea de-a treia din gașcă, pare să fie exact de aceeași părere cu mine. Fiindcă în loc să-i răspundă lui Tom la întrebare, cască de-i trosnesc fălcile.

— Zău așa, Tom! Nu văd ce importanță are unde au dat loviturile până acum hoții de case de bani. Și nici nu înțeleg de ce te-agiți atâta. Că doar nu s-a întâmplat la noi la școală.

— Bravo, Pauli! oftează Tom cu năduf. Cum poți să fii așa de indiferentă? Școlile din Hamburg au ajuns ținta unui lanț întreg de jafuri și ție puțin îți pasă? N-ai vrea să știi cine se-ascunde în spatele operațiunii?

— Nea, clatină Pauli din cap. Atâta timp cât nu mi-au furat mie ceva, chiar că nu-mi pasă. Și oricum, nu pentru asta avem poliție? Precis s-a și pus pe treabă, dacă nu i-o fi arestat deja pe făptași. La urma urmelor, nu-s ei profesioniștii?

Tom își dă ochii peste cap.

— Poliția! De parcă n-ai ști deja că polițiștii au și ei nevoie din când în când de câte o mână de ajutor! Dacă se mai produce o nenorocire, una pe care am fi putut s-o împiedicăm? Ce te-ai mai enerva că n-am mișcat niciun deget!

Tom are mare dreptate. Așa s-a întâmplat și cu câteva luni în urmă, când Emilia, colega de clasă a Kirei, a fost răpită, iar Kira, Tom, Pauli și până și noi,

pisicile, adunându-ne puterile, am făcut ca fata să ajungă din nou acasă, teafără și nevătămată. Ca să nu mai spun că până și fostul prieten al Anei, infractorul ăla de Vadim, a fost dat în vileag tot de mine și de copii. Dar asta e altă poveste și, dacă mă întrebați pe mine, eu unul nu m-aș supăra dacă viața mea ar fi mai liniștită de acum încolo.

Pauli însă tot șovăia.

— Știu și eu… Eu credeam că ne-am strâns ca să mai facem ceva la mate. Altfel bag mâna-n foc c-ajunge să mi se-ntâmple și mie o nenorocire, știi, tot așa, una pentru care n-am mișcat niciun deget!

Kira chicotește.

— Am priceput, spune ea, zâmbind. În cazul ăsta, nici măcar poliția nu te-ar mai putea ajuta. Numerele reale și fracțiile zecimale l-ar scoate din minți până și pe cel mai priceput comisar!

Acum, până și Pauli se pune pe râs. Nici Kira, nici Pauli nu se mai pot opri din hohote. Dau chiar într-un râs cu nechezături în timp ce Tom le privește cu acreală. Atâta lucru pricep și eu. Că nu-ți pică tocmai bine să te simți luat peste picior.

Ușa camerei se deschide și un băiat ceva mai mare bagă capul înăuntru. Are părul scurt, cafeniu și poartă ochelari, la fel ca Tom. Firește, e cu vreo două capete mai înalt și încă și mai subțire decât slăbătura de Tom. Bietul de el, se vede că face foamea! Parcă l-am mai văzut eu… Ia stai, ăsta-i Nico, fratele mai mare al lui Tom!

— Ia ziceți, se poate mai încet, totuși? ne întreabă el cu reproș în glas. Sunt în camera de-alături și trebuie să-nvăț. De fapt, parcă asta voiați să faceți și voi. Dacă Tom mi-ar fi spus că dă o petrecere aici, i-aș fi zis din capul locului să-și mute gândul. În caz că ai uitat, frățioare: săptămâna viitoare dau proba de mate la bac și am nevoie de liniște!

Tom își împinge iute ochelarii mai sus pe nas și oftează.

— Îmi pare rău, Nico. Hai că ne potolim.

Fără alte vorbe, Nico se retrage și închide ușa cu o mișcare hotărâtă. Tom se întoarce către Kira și Pauli, care, între timp, s-au liniștit. Deși prea spășite nu par.

— Da, strică-ne tu tot cheful! bodogănește Pauli.

Eu, în schimb, nu știu prea bine ce să cred despre apariția lui Nico. Totul pleacă de la faptul că nu mi-e prea clar ce-i aia probă de mate la bac. N-am mai auzit niciodată de așa ceva. Dar pare să fie ceva foarte, foarte important.

— OK, atunci să facem ceva la mate, hotărăște Tom. Dar să știți că sunt pur și simplu decepționat că nu vă interesează deloc ce-am reușit să aflu despre hoții casei de bani.

La cei treisprezece ani ai lui, Tom se exprimă întotdeauna puțin cam pompos și tot ce spune parc-ar ieși din gura profesorului meu de-acasă; dar până și pe mine mă cam miră că fetele nici nu vor să audă teoriile șmechere ale lui Tom. Din păcate, fiind pisică, nu-l pot întreba, că altfel aș fi făcut-o de mult.

— Bine, se înduplecă și Kira în cele din urmă. Hai, povestește-ne. Ce rezultă din faptul că răufăcătorii au jefuit școli cam peste tot prin Hamburg?

Lui Tom i se aprinde în ochi o rază de lumină. E cât se poate de limpede că preferă să discute despre răufăcători decât despre fracții zecimale. Orice-ar fi ele.

— Păi e evident: ăștia sunt profesioniști. Spărgători de meserie!

Pauli și Kira îl privesc mirate.

— Cum așa? Pe-asta de unde ai mai scos-o?

Tom suspină, ceea ce arată cât de nătângă i se pare o asemenea întrebare. Firește, nici măcar eu nu pot să-mi explic cum de-a ajuns Tom la o asemenea concluzie. Și când te gândești că sunt un motan recunoscut pentru istețimea lui, dacă nu cumva chiar cel mai isteț care s-a pomenit vreodată!

— E cât se poate de logic. Spărgătorii cu pricina au un plan bine pus la punct. Pare că știu precis în care dintre școlile din Hamburg se găsesc case de bani cu un conținut care să merite atenția (altfel spus, cu mulți bani înăuntru) și cum să procedeze ca să pună mâna pe ele. Ăștia nu-s hoți de ocazie, unii care să dea o spargere la o școală oarecare. Nu, nu, de asta sunt sigur: ăștia-s profesioniști.

— Ei și? Or fi profesioniști, așa cum zici, i-o întoarce Pauli cu plictiseală în glas. Un motiv în plus ca să lăsăm treaba în seama polițiștilor. Că sigur nu așteaptă ei ponturi de la trei puști dintr-a șaptea. Chiar așa, ce ponturi am putea să le dăm noi? Ce, ai de gând să dai telefon la poliție și să spui: „Scuzați-mă, eu cred că spărgătorii caselor de bani din școli sunt hoți profesioniști”? O să se tăvălească pe jos de râs, nu alta. Atâta lucru sigur știu și ei deja.

Încăpățânat, Tom clatină din cap.

— Prostii, nici vorbă să vreau să le dau sfaturi. Cred doar că în spatele seriei ăsteia de spargeri se ascunde o regulă. Iar dacă am izbuti să ne prindem care-i regula, atunci poate c-am fi în stare să aflăm dinainte care școală va fi următoarea țintă. Și dacă i-am informa și pe polițiști, ei n-ar mai trebui decât să se așeze la pândă și să-i prindă pe spărgători asupra faptului. Sunt sigur că există o regulă a seriei. Trebuie doar s-o descoperim.

Kira râde. De data asta, bineînțeles, cu mai multă fereală.

— Pe bune, Tom? Și cum te-ai gândit să facem? Că doar n-avem un glob de cristal, ca să vedem în viitor.

Năuc, mă uit când la Kira, când la Tom. Ce-are asta de-a face cu un glob de cristal? Unul în care să te uiți și să vezi ce? Merge așa ca televizorul? Că numai la ăla poți să vezi chestii care se petrec într-un cu totul alt loc din lume. Ce-i drept, la capitolul „viitor” televizorul nu stă prea bine. Dar dacă globul de cristal te face să vezi în viitor, chestia asta ar fi o adevărată minunăție.

Unde am văzut eu de curând așa un glob? Parcă era la doamna Hagedorn, mama lui Werner. Ce-i drept, înăuntrul lui înota de colo colo un pește auriu. Să fie globul ăla bun de ceva? În caz că nu, am eu o idee. E de-ajuns să dau o dată, scurt, cu laba înăuntrul globului și… Bineînțeles, trebuie să am grijă să nu mă las prins asupra faptului. Oamenii sunt tare sensibili când vine vorba de pești de acvariu și de alte animale de casă fără niciun rost. Nepoții cei prost-crescuți ai lui Werner, cele două gemene și fratele lor, au avut cândva un hamster și numai ce-am vrut și eu să mă joc

puțin cu el, că m-am și ales cu un perdaf pe cinste. Să nu-ți vină să crezi! Zău că nu i-aș fi făcut niciun rău, cu toate că tămbălăul pe care-l făcea cu prostia aia de roată de alergat chiar că te călca pe nervi.

Dar să ne întoarcem la oile noastre. De unde să facem noi rost cât mai iute de un glob de cristal, ca să le putem da polițiștilor informația potrivită?

Un zgomot ca un sforăit mă smulge din gânduri. E Tom, pe care vorbele Kirei l-au scos din fire.

— Ha, ha, ha, glob de cristal, bună glumă, ce să zic… Râzi tu de mine, dar eu știu că am dreptate. Fetelor, zău așa… Hai să fim din nou echipa aia deșteaptă de investigații care eram cândva! Dacă analizăm bine faptele, sigur aflăm unde o să aibă loc următoarea spargere. Știu că putem! Și pun pariu c-o să reușim și fără glob de cristal.

Așa carevasăzică, treaba cu globul nu fusese decât o glumă? Eu, ca motan ce sunt, tare greu deosebesc la oameni gluma de vorba serioasă.

Kira ridică din umeri.

— Sigur că da, Tom, bineînțeles că putem. Regula seriei, zici… înțeleg ce spui. Dar ce n-am priceput eu încă e regula cealaltă, a distributivității. Asta sigur o să pice mâine la lucrarea de mate. Că de-aia ne-am și adunat. Încă o dată, ce zice regula distributivității?

Tom rămâne serios.

— Kira, uite, am făcut unele cercetări… Toate școlile jefuite au ceva în comun. Și anume câte o cantină, una în care se poate plăti cu banii jos. Așa că un lucru e sigur: în fiecare săptămână se adună o mulțime de parale.

— Spune așa ceva regula distributivității? Dacă o să ne întrebe mâine la lucrare, o să scriu și eu că regula e că poți plăti la cantină cu banii jos, zice Pauli printre chicoteli.

Tom scoate un geamăt și se lasă să alunece din pat pe jos, unde rămâne întins ca o plăcintă. Recunosc, totul e foarte amuzant și, dacă aș putea și eu să râd, zău c-aș face-o. Așa că scot și eu un sunet acolo, ceva care să aducă a râs. Cu avantajul că pe mine n-are cum să mă audă Nico din camera de-alături!

Kira întinde mâna și mă scarpină după urechi.

— Ce este, Winston? Te pomenești că și pe tine te amuză chestia asta, nu?

Torc, în semn că-i dau dreptate.

Tom se adună de pe covor.

— Păi dac-am ajuns până și de râsul motanului, atunci chiar c-o să țin pentru mine celelalte amănunte ale genialelor mele descoperiri. Voi, ignoranților, și-așa nu sunteți în stare să apreciați lucrurile astea. Fiți însă fără grijă, o scot eu la capăt și fără voi. Așa că hai să ne ocupăm împreună de regula distributivității, că spărgătorilor le vin eu de hac de unul singur.

Ia stai puțin, cum adică „până și de râsul motanului”? Cum adică „ignoranți”? Ce obrăznicie! Când eu de fapt sunt plin de calități! Simțindu-mă jignit, sar de pe pat și o apuc spre ușă. Dacă Tom nu recunoaște cât de valoros sunt pentru echipa de investigații, vina e numai a lui. N-am de ce să-l mai ascult. Mai bine mă duc să văd ce mai fac prietenele mele, pisicile din curtea din spate, și dintre ele, mai ales Odette. Odată ajuns la ușa camerei, încep să zgârii tocul cu ghearele.

Kira se uită după mine.

— Cred că Winston vrea afară. Probabil că învățatul la mate e prea plictisitor pentru el. Chiar m-am mirat că a vrut neapărat să vină și el cu mine.

Să fi putut Kira să-mi citească gândurile, ar fi aflat și ea că nu interesul pentru matematică, ci numai grija pentru siluetă fusese cea care mă îndemnase să ies din casă. Pe vremea când ne schimbaserăm între noi trupurile, chiar ne putuserăm înțelege pe calea gândului. Însă de când fiecare dintre noi a revenit în pielea – respectiv în blana – lui, chestia nu mai merge. Chiar și așa, de cele mai multe ori eu și Kira reușim să ne înțelegem destul de bine. Deh, prietenii adevărați n-au nevoie de prea multe vorbe! Așa se și explică faptul că Kira se ridică acum de pe scaunul ei ca să-mi deschidă ușa camerei lui Tom, apoi pe cea a apartamentului și să mă însoțească un etaj mai jos, ca până la urmă să-mi deschidă și ușa de la intrare.

În chip de rămas-bun, se lasă pe vine și mă scarpină pe după urechi.

— Ai grijă, Winston! Plimbă-te singur puțin, eu mai am de învățat. Uneori, să fii copil e tare nașpa. Distracție plăcută!

M-apuc să torc și ling un pic degetele Kirei, după care o iau înapoi spre casă. Kira are dreptate: mai bine mai stau și eu cu prietenii mei, Odette, Spike și Caramel, decât să stau să-mi explice Tom cum vine cu regula distributivității. Sunt destul de sigur că, motan fiind, n-o să am niciodată nevoie de ea!

Cei patru cu mușchi tari reloaded. *În orice caz, pe-aproape*

Spike șade pe platforma pubelelor din curtea noastră din spate și se uită la mine cu ochii holbați. Nu mi-e încă foarte limpede dacă de revoltă sau de entuziasm.

— A-ntâia! Păi ne băgăm și noi, nu?

Am priceput. E de entuziasm.

— Nu știu ce să zic, mormăi eu. De unde până unde trebuie neapărat să fim noi ăia care rezolvă orice fărădelege petrecută pe o rază de zece kilometri?

— În primul rând, pentru că suntem cei patru cu mușchi tari, mustăcește Spike. Iar în al doilea rând, ce-i ăla „kilometru”?

Cu primul rând, nu mai încape vorbă că Spike are dreptate: Spike, Odette, Caramel și cu mine am format, sub numele ăsta, un grup de agenți speciali și ne-am pus în minte să trecem, pe cât posibil, prin cât mai multe aventuri. Numele l-am pescuit eu dintr-o poveste pe care mi-a citit-o Werner odată și în care-i vorba de trei tipi fără pereche, prieteni aproape nedespărțiți, care luptă împreună împotriva relelor de tot soiul. Mai potrivit nume nici că se putea! Mai târziu, am aflat și noi că ălora cu mușchi tari li se zicea de fapt „muschetari”, dar pe noi ne durea drept în cot de treaba asta.

Ideea mea cu agenții speciali și cu aventurile o găsesc și-acum grozavă. Mare păcat însă că pentru așa ceva trebuie să te desparți de canapea când ți-e lumea mai dragă. Unde mai pui că în viața asta de agent nu prea ai parte de mese regulate. Din punctul ăsta de vedere, chiar că nu m-ar fi deranjat să iau și eu o mică pauză de la aventuri. Dar tocmai când mă pregăteam să-i tai entuziasmul lui Spike, se strecoară și Odette între noi. Nu-i nicio întâmplare că ni se alătură, în curtea din spate, acoperișul platformei pubelelor e locul preferat de întâlnire al pisicilor, fiindcă e, de departe, locul cel mai bătut de soare.

— Băieți, lăsați-mă și pe mine la mijloc, între voi! ne roagă, torcând, Odette. Că dacă-i vorba de vreo

aventură nouă, vreau neapărat să știu cum stau lucrurile!

Înainte să se așeze, Odette se freacă toată de o rână de-a mea, strâns de tot, blană pe blană, și, pentru o clipă, am senzația că mi-a stat inima-n loc. Dar apoi se îndepărtează dintr-un salt. Zău dacă nu mă simt aproape ca atunci când am fost lovit de trăsnet și m-am trezit în trupul Kirei. Dar numai aproape. Fiindcă dacă pe atunci sentimentul a fost unul cât se poate de neplăcut, acum a fost fix pe dos: un sentiment cât se poate de plăcut. În plus, de data asta, rămân în mica mea făptură pisicească și pot gusta momentul pe deplin și pe de-a-ntregul.

— Winston? Te simți bine? mă întreabă Spike, zgâindu-se la mine.

— Ăăă, sigur. De ce?

— Păi îți curg balele. Și încă cum! Până acum, credeam că asta li se-ntâmplă numai câinilor.

Mie, să-mi curgă balele? Sfântă sardină în ulei! Îmi cercetez blănița. Chiar așa, blana mea cea neagră de pe piept e deja leoarcă, iar de-a stânga și de-a dreapta mustăților balele se adună în continuare. Dac-o țin tot așa, în curând o să mă pomenesc că stau într-o băltoacă… Ce poate fi mai stânjenitor?

Încurcat, îmi trec labele peste bot.

— Sunt… ăăă… sunt puțin răcit.

Și, drept dovadă, mă prefac că răsuflu din greu. Odette și Spike mă cercetează din priviri, plini de milă.

— Altfel, sunt în cea mai bună formă, o fac eu repede pe grozavul, străduindu-mă să par cât se poate de fioros și de periculos.

Să fii fioros și periculos e, de fapt, exact ce prețuiește mai mult Odette la un motan. Iar în privința asta, cu mine chiar a nimerit-o. Cum altfel, când eu, Winston Churchill, sunt un motan excepțional! Curajos și îndrăzneț și nu mai spun cât de isteț. Și, dacă mă gândesc mai bine, nici nu-mi trebuie o pauză de la aventuri. Dimpotrivă! Din partea mea, aventura poate să-nceapă chiar acum!

Chiar și-așa însă, câteodată mă încearcă sentimentul că Odette nu mă ia chiar în serios. N-am nicio dovadă

în privința asta, că nu mi-a zis niciodată nimic de genul ăsta, dar uneori mă cam pișcă și mă cam furnică în vârful cozii. Și-atunci îmi spun că, în ochii ei, nu sunt un erou, ci mai degrabă amicul de treabă din vecini – cu toate că noi doi am fost deja pe urmele unui răufăcător și am ajutat la prinderea lui. Ce n-aș da să pot schimba lucrurile!

— Bun, deci cum rămâne? mă trezește Spike din gânduri.

— Ce?

— Te simți în stare să pornești alături de noi într-o nouă aventură?

— Cred că glumești! Sunt chiar mai în stare decât în stare!

Odette sucește capul.

— Dar nu ziceai că ești răcit?

Mă proptesc bine pe picioarele dindărăt, îmi umflu pieptul și-mi înalț capul.

— Ca și cum o răceală ar fi în stare să doboare un tip ca mine! Nu, nu, e nevoie de mult mai mult de-atât ca să mă recunosc învins!

— A-ntâia, frate! zice Spike, înghiontindu-mă. Se cheamă atunci că ești cu noi. Ne mai trebuie doar un plan ca lumea, ca să lămurim seria de spargeri. Chiar așa, ce-a spus Tom despre asta?

Am stat o clipă să-mi adun gândurile.

— Hm, n-a zis decât că el unul crede că în spate se-ascunde un sistem anume și că nu poți da de urma spărgătorilor decât dacă înțelegi cum merge treaba cu sistemul.

— Aha, *un sistem,* zici. Înțeleg, murmură Spike, cu toate că nu-l cred deloc.

Un motan care habar n-are ce-i ăla „kilometru” sigur nu știe nici ce înseamnă „sistem”. Odette este și ea nedumerită.

— Pare o poveste încâlcită. Nici măcar nu ne ajută să ne dăm seama de unde să începem cercetările.

Când are dreptate, are dreptate. Nici măcar eu nu mai am ce comenta. Spike începe să dea din coadă. E limpede că i-a venit o idee.

— De ce nu facem ca ultima oară? Să stăm la pândă în preajma școlii până când observăm ceva suspect.

— Mi-e teamă că nu e chiar așa de simplu cum îți închipui tu, Spike, i-o întorc eu. Pe vremea când o căutam pe Emilia, am stat cu ochii pe casa familiei ei. Acum însă, spune și tu, în preajma cărei clădiri să ne postăm?

— Păi am zis doar. În fața școlii.

Odette sucește din nou capul.

— Bine-bine, dar în fața cărei școli?

— Ce, sunt mai multe? întreabă Spike, uitându-se la noi uimit.

De-abia mă stăpânesc să nu mă tăvălesc pe jos de râs. Așa că mă mulțumesc cu un fornăit ceva mai energic.

Odette clatină din cap.

— Spike! Firește că sunt mai multe! Mă rog, cade ea pe gânduri, e greu de spus pe loc… dar sunt cel puțin cinci sau cam pe-acolo. Asta înseamnă că, și cu ajutorul lui Caramel, tot am avea nevoie de cel puțin încă un coleg ca să putem ține sub observație toate școlile. Și nu-mi vine în minte nimeni care să fie potrivit pentru așa o treabă. Pisicile din gangul de la intrarea în casa de alături sunt prea neroade, iar cele de vizavi, prea bătrâne.

Îmi dau ochii peste cap. M-am obișnuit să fac așa de pe vremea când trăiam în piele de om și mi se pare un fel destul de șmecher de a-ți arăta exasperarea. Din păcate, gestul nu le spune nimic tovarășilor mei. Așa că mă văd nevoit să spun lucrurilor pe nume, chiar dacă s-ar putea ca Odette să se supere pe mine.

— Îmi pare rău, dar asta chiar că-i o prostie cât casa. În Hamburg sunt vreo două-trei sute de școli. Cel puțin. Cum să putem să le ținem noi pe toate sub observație? Exclus. N-am reușit nici dacă ne-ar ajuta și pisicile neroade, și alea bătrâne.

Ca la un semn, lui Odette și lui Spike le pică fălcile. După o clipă de uimire, le închid însă la loc, iar Spike își drege glasul.

— Trei sute? Cât de mult înseamnă asta?

— Păi e foarte simplu: de șaizeci de ori mai mult decât cinci.

Ha! Să mai zică cineva că nu știu să socotesc în minte! Că doar sunt Super-Winston, ca să fie limpede!

Odette mă fixează din priviri.

— Ia spune, de unde știi tu toate astea?

Opa! Poate că n-a fost tocmai o idee bună să-mi dau în petic tocmai acum și tocmai aici. Fiindcă nici Odette, nici Spike nu știu că, pe când eram în pielea Kirei, am mers chiar și la școală și de atunci nu numai că știu să citesc și să scriu, dar pot să și socotesc. Calitățile astea trebuie să rămână secrete, fiindcă, la urma urmelor, n-am niciun chef ca Odette să creadă că sunt un ciudat.

— Ăăă, am presupus și eu așa, într-o doară. În afară de asta, mă nimeresc destul de des prin preajma Kirei când își face temele sau când se vede cu colegii ei de clasă. Așa mai prind și eu una, alta.

— Așa deci…

Poate că Odette nu m-a crezut, dar nici nu mai comentează.

Spike se întinde.

— Mda, prieteni, dac-așa stau lucrurile, atunci poate c-ar trebui să așteptăm să ne iasă în cale altă aventură. Până atunci, mă duc să-mi caut ceva de înfulecat. Pa, pa, ne mai vedem!

Și, dintr-o singură mișcare, sare de pe acoperiș, pierzându-se printre bicicletele legate prin preajmă.

Odette se uită după el.

— Ț-ț-ț, numai la mâncare îi stă gândul. Păcat că nu se-alege nimic de aventura noastră, adaugă ea abătută. Mi-ar fi făcut mare plăcere să mai trec o dată prin așa ceva alături de tine.

Inima îmi tresaltă cu putere… Mi-a spus cu-adevărat Odette așa ceva, chiar mie și chiar acum? Cuprins de tremurici, mă gândesc cum să-i răspund. Caut să zic ceva isteț, cuceritor, care s-o dea gata…

— OK, trebuie s-o iau și eu din loc. Pa, Winston… Pe curând!

Până să găsesc eu de spus ceva isteț, cuceritor și care s-o dea gata, cea mai frumoasă pisică din lume s-a și făcut nevăzută. Fir-ar să fie! De ce nu le-oi fi ținut și eu isonul cu cele cinci școli din tot Hamburgul? Chiar că-s bătut în cap!

O întâlnire care nu le convine tuturor, un Werner prost dispus și coincidențe ciudate

Acasă domnește o atmosferă încărcată. Asta așa, metaforic vorbind. De fapt, Ana și babușca se ciorovăiesc. Și încă pe rusește:

— *Nu pacemu tî apiati vstreceaieșsea s Vadimom? On pristupnik! Ia dumala șto tî nakanețto paumnela!*[2]

— *Mama, ia idu s nim vâpiti liș ceașăciku cofe. Nu uspacoisea pajalusta.*[3]

Cum? Ana are de gând să se întâlnească cu Vadim, fostul ei prieten? Infractorul ăla care făcea contrabandă cu țigări și care a amenințat-o pe Ana când ea a vrut să-l părăsească? La urma urmei, Ana și Kira au ajuns în locuința mea și-a lui Werner tocmai pentru că au fugit de Vadim ăsta. Și tocmai cu el are Ana acum de gând să se ducă să bea o cafea? Nici nu-i de mirare că babușca și-a ieșit din pepeni! Până și eu mă-nroșesc de furie. Asta tot așa, metaforic vorbind. Altfel, cum să mă înroșesc, că doar am blana neagră-neagră.

Ana, în schimb, pare foarte binedispusă. Și-a schimbat hainele și acum, în loc de blugi și tricou, poartă o bluză și o fustă scurtă. În mod excepțional, părul lung și blond nu mai e strâns într-o coadă de cal, ci și l-a lăsat să-i cadă liber pe umeri. N-oi fi eu vreun specialist, dar zău dacă Ana n-arată azi excepțional.

Și se vede că Werner e de aceeași părere cu mine. Chiar în clipa asta pune piciorul în casă și, de cum o vede pe Ana, exclamă admirativ:

— Oho, arătați grozav! Aveți cumva vreo întâlnire? Fiindcă dacă nu, considerați-vă în mod oficial invitata mea. Mergem oriunde doriți!

Ana râde încurcată.

— Oh, mulțumesc foarte mult! Dar chiar am o întâlnire. Poate altă dată. Așa, și-acum chiar trebuie să plec! Paaa!

Își înhață geanta din cuier, își aruncă pe braț o jachetă și dispare pe ușa apartamentului. Werner se uită în urma ei, cu o mutră pe care zău dacă știu cum s-o înțeleg. Pentru că așa ceva n-am mai văzut

niciodată la Werner, deși îi sunt motan de atâția ani. Asta nu e de ici, de colo. Să fi fost el dornic să iasă în oraș? Sau dezamăgit? Sau plin de speranță? Nu înțeleg, nimic din toate astea nu pare să se potrivească. Poate că sunt toate sentimentele astea la un loc. Pe scândura mea de ascuțit gheare – chestia e cu-adevărat ciudată!

Nici n-a apucat bine Ana să tragă ușa în urma ei, că babușca se apucă să-și verse năduful cu și mai mare foc. Suduie acum fără nicio opreliște și scuipă amenințări, agitându-și arătătorul către tavan.

— Ehei, și fata asta a mea! Neroadă mai e! Vadim ăsta e soi rău. La ce bun atunci să bei cafea?

Werner face ochii mari. Și-asta pentru că e mult prea bine-crescut că să se-apuce să pufnească indignat sau să zbiere un „Fir-ar să fie!”. Expresia de-acum, de pe fața lui, i-o recunosc imediat: Werner este înspăimântat. Tot așa arată și când vine frate-său în vizită, împreună cu prost-crescuții lui copii.

— Hm, începe el, dregându-și glasul și părând că-i vine foarte greu să rostească întrebarea care urmează. Doamnă Kovalenko, vreți să spuneți că Ana se întâlnește cu fostul ei prieten, Vadim?

Babușca încuviințează, dând din cap cu hotărâre.

— *Da!* Chiar așa. Cu Vadim. La o cafea. CAFEA! Domnule profesorrr… Ce să-nsemne asta?

Werner privește năuc.

— Cum adică? Credeți c-ar fi mai potrivit niște vin?

Deodată, babușca zâmbește cu blândețe și-și lasă mâna pe brațul lui Werner.

— *Niet.* Nu e băutură nepotrivit. Nepotrivit e bărbatul. Ana are nevoie de bărbat potrivit.

Hm. Felul în care spune babușca treaba asta îmi dă senzația că Werner ar putea avea și el un rol în încercarea de a afla cine ar fi potrivit pentru Ana. Dar ce rol?

Firește, lui Werner nu îi pică fisa. În loc de asta, profesorul se strecoară în tăcere pe lângă babușca și-o cotește către camera de zi, unde și-a mutat biroul. Îl urmez discret, fiindcă m-a făcut curios și sper să descopăr ceva care să aibă legătură cu Werner și cu Ana.

Odată ajuns în sufragerie, Werner se prăbușește pe scaunul său și, cu o plictiseală nesfârșită, se apucă să scormonească prin maldărul de hârtii de pe birou.

Eu unul sar pe scăunelul din colț, pe care se află coșulețul meu. De aici am o vedere mai bună. Până la urmă, se pare că Werner a dat de ceea ce căuta, fiindcă, dintre toate hârtiile alea, scoate la vedere o carte de vizită și, negru de supărare, se uită fix la ea. Oftează din greu și pune mâna pe telefon.

— Roland? Aici e Werner.

Roland e fratele mai mic al lui Werner. De fapt, el e un tip vesel și de treabă, care, din păcate, s-a ales c-o familie îngrozitoare. Beate, soția lui, îl bate la cap cât e ziua de lungă și, ca și când asta n-ar fi fost de-ajuns, ei doi au împreună trei copii, incredibil de prost-crescuți: două fete gemene, gata de orice blestemăție și un băiat, ceva mai mare, dar nicidecum mai potolit. Am avut plăcerea fără pereche să am de-a face cu ăștia trei la diferite aniversări în familie. De fiecare dată când se termina totul, aveam senzația că tocmai scăpasem ca prin urechile acului dintr-un cataclism natural.

— Nu, nu, nu-i în legătură cu weekendul. În privința asta, totu-i în ordine. E vorba de invitația la petrecerea voastră de grădină. Știi, Roland, o întrebasem… ăăă… o întrebasem pe Beate dacă aș putea veni cu cineva, dar… ăăă… cred că, până la urmă, tot singur o să vin.

Motan fiind, am auzul destul de ascuțit, numai că din locul ăsta nu am cum să aud și ce spune Roland la celălalt capăt al firului. În orice caz, pare să aibă multe de zis. Dac-aș face acum un salt pe birou, poate c-aș izbuti să-i deslușesc răspunsul. Numai că ar cam bate la ochi. Drept urmare, în loc de asta, fixez din priviri mutra lui Werner și încerc să-mi fac o părere despre ce se petrece. Despre ce-or discuta ăștia doi?

— Firește, Roland, sigur că-nțeleg. Bine, atunci dă-mi-o pe Beate. Da, pa-pa…

Se vede treaba că acum, la celălalt capăt al firului s-a instalat Beate cea Groaznică.

— Bună, Beate, aici e Werner. Tocmai i-am spus lui Roland: cred c-o să vin tot singur la petrecerea voastră

de grădină.

Deodată, aud mult mai bine vocea de la celălalt capăt al firului. Asta fiindcă Beate vorbește muuult mai tare decât soțul ei. De fapt, zbiară de-a dreptul la telefon.

Werner oftează din greu.

— Hei, Beate, n-are sens să faci o dramă din chestia asta.

Din nou zbierete.

Werner clatină din cap.

— Care ordine de așezat la masă? Eu credeam că-i vorba mai degrabă de-o simplă petrecere. De unde să știu ce pregătiri serioase ați făcut? Parcă ați aștepta-o în vizită pe regina Angliei, nu altceva.

De la celălalt capăt al firului se aud niște mormăieli.

— Cum adică să mă hotărăsc odată?

Alte mormăieli, și mai răsunătoare.

— Bine, dacă ai de gând să mă pui acum să jur cu mâna pe Biblie c-o să vin cu cineva… Știi ce, consideră că vin singur. Oricum, treaba asta a început să mă enerveze. Îmi pare rău. Exact. Da, o să-ți explic eu odată, când o să treceți în vizită pe aici. Cu toate că prea multe nici n-ar fi de explicat. Da. Salutări copiilor.

Pune jos receptorul, suspină din adâncul rărunchilor și-mi aruncă o privire.

— Winston, bătrâne, un lucru-i sigur: fără femei, viața-i mai ușoară, zice el, ridicându-se de pe scaun și părăsind încăperea.

În urmă rămâne un motan nelămurit. Despre ce-o fi fost vorba? Despre care femeie? Despre Beate? Sau mai degrabă despre Ana? Să fi avut Werner de gând s-o ia pe Ana cu el la petrecerea de grădină a fratelui său? Iar acum totul s-a dat peste cap fiindcă Ana a preferat să bea o cafea cu Vadim în loc să meargă cu Werner la petrecere? Și ce-o fi vrut să spună Werner cu vorbele „când o să treceți în vizită pe aici”? Presupun că înseamnă exact ce cred eu că înseamnă! Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Numai gândindu-mă la Beate și la mucoșii ei mici se zbârlește blana pe mine. Dacă vin pe-aici de-adevăratelea, zău dacă nu-mi iau câmpii!

***

— Da, mamușca, știu, nici nu vrei s-auzi… Dar Vadim s-a schimbat cu totul!

Ana s-a întors acasă de la întâlnirea ei și e grozav de binedispusă, iar acum e în bucătărie, unde pregătește masa de seară în timp ce babușca stă rezemată de tocul ușii, dojenind-o. Între timp s-a întors și Kira, care ascultă acum cu atenție ce povestește maică-sa.

— Procesul de la tribunal i-a fost învățătură de minte. A scăpat ca prin urechile acului de o condamnare cu executare. A primit în schimb o condamnare la un an de închisoare, cu suspendare, iar acum vrea să profite de ocazia asta ca să-și facă ordine în viață.

Babușca clatină din cap, iar Kira face ochii cât cepele.

— Mamă, ce-i aia „cu suspendare”?

Pică numai bine, că asta aș fi întrebat și eu!

— „Cu suspendare” înseamnă atunci când judecătorul ar putea să trimită pe cineva la închisoare, dar n-o face, fiindcă cel cu pricina făgăduiește ca, pe viitor, să respecte legile și să nu mai comită nicio nelegiuire. Judecătorul stabilește o perioadă în care împricinatul trebuie să se poarte ireproșabil. Dacă în perioada asta condamnatul comite iarăși un furt sau o înșelăciune sau altceva de felul ăsta, atunci chiar că trebuie să meargă la închisoare. Așadar, o condamnare la doi ani de închisoare cu suspendare înseamnă că, pentru vina lui, omul ar fi trebuit să stea doi ani închis, dar este scutit de o asemenea pedeapsă dacă, în perioada de suspendare, nu ajunge să se facă vinovat de cine știe ce altceva.

Aha! Deci suspendarea e atunci când judecătorul se stropșește la cineva și individul ăla zice c-o să se facă băiat de treabă. Păi e taman ca la noi. Cu Ana și babușca pe post de judecători, și cu Kira și cu mine drept bieți făptași spășiți.

— O să vezi tu că ăla n-a schimbat deloc. Iarbă rrrea, asta e!

Babușca clatină din nou din cap, iar coafura ei în chip de turn se clatină și ea. Și face o mutră atât de încrâncenată, că te apucă groaza. Un lucru-i sigur: cu babușca drept judecător, Vadim ăla ar fi mers de urgență la zdup. N-ar fi ascultat babușca povești de-astea, cum c-o să se facă băiat de treabă și o să se schimbe. Nici vorbă! Se vede treaba că bunica asta a Kirei nu crede deloc că fiecare om are și o parte bună. În orice caz, nu crede că e valabil pentru traficanții de țigări.

— Da, da, bâiguie Ana cu glas molcom, bine, cum zici tu.

— Bine, mamă, se bagă și Kira acum în vorbă, dar de ce te-ai dus să te întâlnești cu el? Că doar eram atât de fericite c-am scăpat de el! Mie mi-a fost mereu un pic frică de el și chiar că n-am niciun chef să mai dau ochii cu Vadim! Și nu vreau să aud c-o s-ajungă din nou prietenul tău!

Miorlau! Ce, parcă eu aș avea chef de-așa ceva! Îmi amintesc cu groază cum ne-a închis ticălosul ăla pe Kira, pe Pauli, pe Tom și pe mine în apartamentul lui atunci când l-am prins pe picior greșit. O fi ceva, dacă zice că s-a schimbat și-acum nu se mai ține de toate relele, ci numai de câteva mai mărunte. Dar chiar nu văd de ce i s-ar mai da o șansă.

Ana râde și pune mâna pe umărul Kirei ca să o liniștească.

— Kira, nici nu se pune problema! N-am făcut decât să bem o cafea împreună. Și închipuie-ți: Vadim a făcut rost de o slujbă pe aici, prin zonă. Ce întâmplare, nu?

Da, curată întâmplare! o boscorodește babușca, iar după cum îi sună glasul poți trage cu ușurință concluzia că, în privința lui Vadim, bătrâna nu crede câtuși de puțin în coincidențe.

Neîncrezătoare rămâne și Kira.

— Aha. Și despre ce slujbă e vorba? Că și-așa el nu-i în stare de nimic.

— Ei, Kira, și tu acum!

Acum glasul Anei sună puțin cam acru.

— Vadim livrează cu mașina pachete pentru un serviciu de curierat, iar sediul companiei e chiar după

colț. Uite, m-a rugat chiar să-ți transmit salutări din partea lui.

— Pff! pufnește Kira cu dispreț. Zău așa, mamă! Tipul e un infractor. Nici prin gând nu-mi trece că s-ar fi schimbat, așa, deodată. Poate să-ți spună el câte-n lună și-n stele. Chiar dacă arată bine, asta nu înseamnă că e și un om de treabă.

Exact! Și nici măcar nu mi se pare c-ar arăta bine. Nu-mi amintesc decât că purta o jachetă de piele, veche și ponosită, iar fața îi era acoperită de o barbă de trei zile. Iar părul lui nu mai făcuse de mult timp cunoștință cu o perie. Pe lângă toate astea, Vadim era destul de înalt, și de aceea mi se părea cu atât mai amenințător. Pe lângă el, Werner al meu este de o mie de ori mai atrăgător! Poartă numai cămăși călcate și se rade în fiecare zi. Cum buclele lui se-arată ceva mai îndărătnice, și le piaptănă regulat. Werner nu e o namilă, ca Vadim; are o statură care nu bagă spaima în pisici. Dacă mă salt pe labele din spate, îi ajung la palmă. Și poate primesc o recompensă gustoasă sau măcar o mică mângâiere. Prin urmare, dacă-i musai ca Ana să bea o cafea cu un bărbat, atunci o poftesc s-o bea cu Werner al meu. La urma urmei, de chestia asta ar trebui să se prindă și singură!

Îmi fac o socoteală la iuțeală. Firește, nu-s eu cine știe ce specialist în privința oamenilor, dar poate că Ana are nevoie de un brânci în direcția potrivită. Poate chiar din partea unui motănel negricios. Sfântă sardină în ulei, chiar trebuie să le fac eu pe toate, singur-singurel?

Înghețată spaghetti, Moș Ene și o prinsoare

Zilele care urmează sunt incredibil de sărace în evenimente: Ana nu se mai duce să se întâlnească cu Vadim și să bea cafea cu el, Werner e în continuare prost dispus, iar eu unul pur și simplu zac pe canapea, dorm pe săturate și, din când în când, mă trezesc cu ceva bunătăți în castronelul meu, din partea babușcăi. De fapt, lucrurile stau exact așa cum mi-am dorit eu dintotdeauna. Totul e perfect, în afară de lipsa de chef a lui Werner, firește. Nimeni nu le poate avea pe toate în viața asta, nici măcar un motan.

Între timp, m-am obișnuit să nu mai stau pe capul babușcăi în timp ce gătește. În felul ăsta, m-aleg și eu cu ceva bun înainte ca tovarășii mei de apartament să apuce să-și umple farfuriile, nelăsându-mi nimic. Firește, pe calea asta n-o să ajung nici mai suplu, nici mai în formă, dar, dacă tot nu se-arată la orizont nicio misiune demnă de un agent secret, lucrurile nu stau chiar așa de rău. Un motan ghiftuit e chiar de preferat unui detectiv lihnit!

Și, fiindcă a venit vorba de detectivi: Tom e și el în toane proaste. Faptul că Pauli și Kira nu au niciun chef să-l ajute să ia urma hoților de seifuri îi dă serioase bătăi de cap. Când o însoțesc pe Kira la gelaterie, constat că el doar îngaimă câteva vorbe și nici măcar vederea unei gustoase înghețate spaghetti nu-l face mai vesel.

— Ia uite aici! spune el descurajat, cu jumătate de gură și pune o grămăjoară de bilețele de hârtie pe măsuța la care s-a așezat Kira ca să-și bea café-frappé-ul.

— Înainte de toate, bună! îl salută Kira, râzând. Mă bucur că ți-ai făcut timp să treci pe-aici.

Kira l-a invitat pe Tom la o înghețată fiindcă ajutorul dat de el la mate s-a lăsat cu un 2+ pentru ea[4].

— Ce-s astea pe care le-ai adus? întreabă ea curioasă și pune mâna pe una dintre hârtii.

— Sunt evaluările pe care le-am făcut tuturor celor 339 de școli de cultură generală din Hamburg. În

privința celorlalte școli, încă n-am terminat cercetările. Pe cât a fost posibil, am căutat să aflu de pe internet dacă școlile cu pricina au și cantine și dacă elevii pot plăti cu banii jos. În cazul școlilor despre care n-am găsit nimic pe internet, am dat telefon și-am întrebat.

— Școli de *cultură generală*?

Pe chipul Kirei se așterne un mare semn de întrebare, dar, firește, nici măcar eu nu sunt în stare să-mi închipui cam ce ar putea să însemne treaba asta. Eu unul credeam că în orice școală primești o educație care ține de cultura generală. Ce surpriză să aflu acum că mai sunt și alte școli, unde chestia asta nu se întâmplă. Și-atunci, la ce bun să mai mergi la asemenea școli? Marea șmecherie ar fi să rămâi frumușel acasă.

Tom însă nu se sinchisește deloc de mirarea Kirei, ci se apucă să răscolească printre bilețelele lui.

— Trebuie să te uiți neapărat la asta! Nu încape nicio îndoială: spărgătorii au dat până acum de patru ori lovitura și, de fiecare dată, a fost vorba de școli mari, cu cantine pe măsură. Adică numai școli unde merita să dai spargere. Hoții au acționat numai joi noaptea pentru că atunci e casa de bani plină. Sumele strânse nu sunt duse la bancă decât la sfârșitul săptămânii.

Kira soarbe zgomotos prin pai din café-frappé-ul ei și îi aruncă lui Tom o privire îngândurată.

— OK. Firește, asta sare în ochi. Ce nu-nțeleg eu însă e cum o să poți tu să știi dinainte care școală o să fie următoarea țintă. Asta dacă o să aibă loc încă o lovitură. Poate că nu se mai întâmplă nimic niciodată, iar tâlharii o să-și cheltuiască banii pe vreo insulă din Caraibe.

— Nu cred, spune Tom, clătinând din cap. Pentru o insulă din Caraibe nu le-ajung banii ăștia nici pe departe. Până acum, au acționat la patru școli, iar dacă socotim că s-ar fi ales, în medie, cu 5.000 € de la fiecare, asta face până acum 20.000 €.

Aha? Chiar așa? Și asta e mult sau puțin? De fapt, de câți bani ai avea nevoie în Caraibe? Dar, în definitiv, unde sunt Caraibele astea? Pe undeva pe lângă Hamburg? Sau mai degrabă ceva mai departe?

Mă frec de piciorul Kirei și dau din coadă încoace și-ncolo în timp ce încerc să pricep de ce, pentru oameni, banii par să joace un rol așa de important. Uneori am senzația că, pentru unii dintre ei, este chiar cel mai important lucru din lume, iar asta e o mare prostie, pe mustățile mele de motan! Că doar banii nu-i poți mânca. Nici nu mă pot răsfăța cu ei când mă tolănesc pe pernița mea și nici nu mă mângâie când sunt prost dispus. Sunt făcuți numai din hârtie sau metal. Cu toate astea, pe oameni izbutesc să-i schimbe întrucâtva. Am văzut eu bine chestia asta, fiindcă uneori, când vine vorba despre bani, umblătorii ăștia pe două picioare capătă un soi de strălucire în priviri, ca și cum le-ar zbura gândul la o porție uriașă și gustoasă de ficat de pasăre. Sau ca și cum ar avea febră.

Kira suspină.

— Și dacă e așa, care-i concluzia ta?

— Chiar vrei s-o afli? întreabă Tom neîncrezător.

Kira încuviințează din cap.

O strălucire se așterne pe chipul colegului ei de clasă.

— Sunt destul de sigur că următoarea lor țintă e Școala Gutenberg, cea de pe strada Sabinelor.

— De unde până unde?

— Foarte simplu. N-a fost nevoie decât de puțină statistică. Au început cu cea mai mare școală și au ținut-o tot așa. Le-au luat în ordinea mărimii. Am verificat, n-are cum să fie o coincidență. Primele patru școli pe unde au trecut sunt cele mai mari și aveau casele de bani burdușite bine.

Kira face ochii mari. Până și eu sunt impresionat.

— Ce? Incredibil! Și ăia de la poliție nu s-au prins încă de chestia asta?

Tom ridică din umeri.

— Habar n-am. Poate că nu văd pădurea din cauza copacilor. Sau pur și simplu n-au un *profiler* așa de bun ca mine.

— Un ce?

— Un *profiler*. Știi doar, ca la televizor, în *NCIS*. Unul care, pe baza urmelor de la locul faptei, poate

spune cu precizie cam ce fel de tip e făptașul și ce-ar avea de gând să facă mai departe.

— *NCIS*? N-am mai auzit de așa ceva. Unde se dă? Pe KIKA[5]?

Tom izbucnește în râs, ca și cum ar fi fost cea mai caraghioasă întrebare pe care ar fi auzit-o vreodată.

— Kinderkanal? Bineînțeles că nu. Se dă la televiziunea aia *adevărată.*

Kira oftează.

— Așa deci. Atunci înseamnă că n-am voie să mă uit. La mine acasă n-am voie să mă uit decât la KIKA, și asta numai până la șapte jumate. În privința asta, mama e la fel de severă ca și babușca. Ce prostie! Parc-aș trăi pe fața nevăzută a Lunii.

— Mda. Ei, nu pune și tu la inimă. Lasă, c-așa te poți uita la o mulțime de chestii minunate, cum ar fi *Moș Ene*[6] sau *Jakers! Aventurile lui Piggley Winks*[7], o ia Tom în zeflemea.

— Ha, ha, ha, foarte hazliu, n-am ce zice, i-o întoarce Kira îmbufnată.

Zău dacă înțeleg asemenea glumă. Că doar sunt niște seriale grozave. M-am și uitat odată la ele, alături de Kira, și mi s-au părut pline de învățăminte. De exemplu, de unde să fi știut eu că există un omuleț care, seară de seară, le presară copiilor nisip pe pleoape, ca să-i ajungă în sfârșit și pe ei oboseala și să adoarmă? Observasem eu că ăștia mici încep să se frece la ochi când sunt obosiți. Acum știu că totul se trage de la nisipul ăla. Ce-i drept, n-am dat până acum peste Moș Ene ăsta, cu toate că au fost seri în care m-am așezat la pândă. Ceea ce poate să însemne că e iute de picior atunci când are de lucru. Sau poate că e invizibil pentru pisici.

În plus, pe Moș Ene ăsta nici nu prea te poți bizui, fiindcă sunt și zile în care Kira, de exemplu, n-are niciun chef să meargă la culcare. Și, cu toate că în asemenea împrejurări Ana boscorodește, iar babușca îi dă și ea cu melița, copila pur și simplu nu vrea să se culce. Și-atunci ba mai dă o raită prin bucătărie, ba țăcănește pe ascuns, pe sub pătură, la noul ei telefon mobil, de care e atât de mândră. Iar dacă o prinde Ana, atunci să te ții tărăboi. Firește, nu e în regulă că se

ajunge la așa ceva, fiindcă e limpede că Moș Ene nu și-a dus treaba la bun sfârșit. S-ar putea ca moșul să fi preferat să umble brambura cu amicii lui decât să se ocupe de copiii din Hamburg. Ce vină să aibă biata Kira?

Între timp, Tom a terminat de râcâit și ultimele resturi de înghețată spaghetti din pahar și deja e mult mai mulțumit decât acum zece minute. Așază paharul gol pe masă, înaintea lui, după care spintecă aerul cu pumnul. Ce mai, pare teribil de hotărât!

— Prin urmare, lucrurile stau așa cum ți-am arătat și fac prinsoare cu tine pe încă o înghețată spaghetti că următoarea școală pe care o s-o prade tâlharii o să fie Școala Gutenberg. Și asta o să se petreacă într-o joi! Hai, bate palma!

Kira oftează, dar îi întinde lui Tom palma.

— OK, pe o înghețată spaghetti.

— Grozav! Atunci nu ne mai rămâne decât să aflăm *în care* joi. Cel mai bine am face ca în următoarele trei săptămâni să ne așezăm la pândă prin preajma școlii.

Kira încuviințează din cap, nu foarte entuziasmată.

— Bine. Dar numai cu o condiție: dacă ne sare în ochi ceva cu adevărat suspect, dăm telefon la poliție.

— Normal. Așa o să facem. Dăm telefon la poliție și așteptăm până-i vedem pe hoți în cătușe. Iar tu îmi faci cinste cu o înghețată spaghetti, chicotește Tom, probabil închipuindu-și deja cum o să se ghiftuiască el gratis cu următoarea înghețată.

Avea să se dovedească însă că Tom se bucurase mult prea devreme. Fiindcă următoarea lovitură nu avea să fie dată la Școala Gutenberg. Și nici nu avea să se petreacă într-o joi. Numai că în clipele acelea, în gelaterie, noi nu aveam de unde să știm.

Winston se preschimbă în Super-Winston. Iar un administrator tot administrator rămâne

Atunci când îmi scoate Werner în hol cușca de transport, nu-i niciodată semn bun. Adică e semn că urmează să merg cu mașina. Iar eu urăsc mersul cu mașina! Pur și simplu mi se face rău atunci când sunt silit să stau în cușcă și să-l las pe Werner să mă hâțâne de colo colo. Pe deasupra, sunt plantat fără milă, cu cușcă cu tot, în spațiul ăla pentru picioarele călătorilor, ceea ce înseamnă că n-o să văd câtuși de puțin încotro mergem. Tare neplăcut e!

Așa că, dis-de-dimineață, cum mă îndrept eu către bucătărie, primul lucru care mi se întâmplă e să mă împiedic de prostia aia de cușcă. Numai de asta n-aveam chef. Se poate însă și mai rău, căci, de îndată ce intru în bucătărie, îmi ajung la urechi niște cuvinte de-a dreptul alarmante: MEDIC VETERINAR! Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Sper să fi auzit eu prost! Îl țintuiesc din priviri pe Werner, care sade la masă, își bea cafeaua și stă la șuetă cu Ana.

— Înainte s-ajung la vaccin, pot s-o las pe Kira la școală, că și-așa trec prin dreptul școlii în drum spre veterinar.

Pe dată, mi se zbârlește părul de pe spinare. Nu mai încape nicio îndoială, o să fie o zi de coșmar! Cum de-o fi putând Werner să stea așa de relaxat? Tocmai acum, când are de gând să-i facă celui mai bun prieten al său, adică mie, ceva atât de groaznic? Cușca de transport e neplăcută, medicul veterinar e groaznic, dar cea mai mare nenorocire dintre toate e injecția, firește! Fățarnica aia de doctoriță veterinară, care se dă drept iubitoare de animale, urmează să-mi înfigă un ac taman în preaprețiosul meu șezut! O să doară, iar dacă n-o să stau liniștit, o să am parte și de mâinile reci ale asistentei, care o să mă strângă ca într-o menghină. Sfântă sardină în ulei, zi și tu de ce-s în stare și oamenii ăștia!

Trag cu ochiul la Ana. Măcar ea să oprească nedreptatea care mi se pregătește!

— Ăăă, domnule profesor, e foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar Kira poate să meargă cu bicicleta.

Niciun cuvințel despre tortura care mă așteaptă. În loc de asta, spune fleacuri despre cum o să ajungă Kira la școală. Ce obrăznicie!

— Nu, nu, chiar nu-i nicio problemă, îmi face plăcere s-o duc. Ana, aruncați și dumneavoastră o privire pe fereastră, toarnă cu găleata. Cum să se ducă sărmana copilă pe vremea asta cu bicicleta?

Miorlaulaulau! Cum adică „sărmana copilă”? Sărmanul motan! De ce s-or gândi doi mergători pe două picioare numai la alt mergător pe două picioare? Hei, voi doi de colo, de sus: aici, jos, e un motan în pragul unei crize de nervi!

Numai că miorlăiturile și mieunăturile mele de jale rămân fără niciun ecou. Werner se scoală de la masă ca să aducă din hol cușca. Îmi fac scurt socoteala dacă nu aș putea, pur și simplu, să m-ascund pe undeva. Știu însă, din experiența-mi plină de amar, că n-are niciun rost să mă împotrivesc. Cu capul pleoștit și urechile și mai pleoștite, încremenesc pe podeaua din bucătărie până când, într-un sfârșit, Werner mă vâră în cușca pe care o ia la subraț.

— Kira? Ești gata? strigă el spre camera copilei.

— Da, domnule Hagedorn, sunt gata, vine răspunsul pe dată, urmat de Kira, care sosește în fugă.

Cel puțin așa presupun, după sunetul pașilor, că de văzut, nici vorbă să mai văd ceva ca lumea.

— Mulțumesc foarte mult că mă luați și pe mine!

— Nu face nimic! Ba chiar ai putea să ții tu cușca în brațe. Lui Winston nu prea îi place să călătorească în chestia asta. Așa, poate se mai împacă și el puțin cu situația.

Ce să mai zic! Măcar n-o să mai stau pe podeaua mașinii, lângă picioarele lui Werner!

***

Roțile scrâșnesc și mașina se hurducăie zdravăn. După care cușca, cu tot cu mine, se izbește de compartimentul pentru mănuși, iar eu mă lovesc la cap

tare de tot. Au, ce-i asta? N-ar putea și Werner să fie mai gingaș cu frânele alea?

— Ei, fir-ar să fie! izbucnește Werner. Ce s-o fi întâmplat aici?

Kira își așază cușca din nou în poală.

— Dumnezeule, chiar că trebuie să se fi petrecut ceva rău de tot! Peste tot numai polițiști! exclamă ea agitată.

M-apuc să zgârii cu ghearele pe lângă încuietoarea cuștii. De-aici, dinăuntru, nu văd absolut nimic din ce-i surprinde în halul ăsta pe cei doi bipezi ai mei și l-a făcut pe Werner să trântească așa o frână. Cineva ciocănește într-un geam.

— Bună ziua. Dați-i drumul mai departe. Încurcați circulația mașinilor noastre de intervenție, se face auzit un glas hodorogit.

— Dar ce s-a întâmplat aici, domnule gardian? întreabă Werner. Gardian? Aha, deci lângă mașină e un polițist. Of, Kira, lăsă-mă și pe mine afară din prostia asta de cușcă!

— A fost dată o spargere la școală, explică glasul hodorogit.

— Nu mai spuneți! izbucnește Werner. Nu cumva iar casa cu bani? Că doar n-ați fi venit cu patru mașini de poliție pentru un hoț de buzunare, nu?

— Vă înțeleg curiozitatea, dar, în momentul ăsta, nu vă pot spune nimic. În afară de faptul că mașina dumneavoastră stă într-un loc cât se poate de prost. Dacă ați adus-o pe fată la școală, mergeți puțin mai în față și opriți la colț.

Patru mașini de poliție? Werner sigur are dreptate: banda spărgătorilor de case de bani trebuie să fi lovit din nou! Îi dau înainte, ca un nebun, cu zgrepțănatul și, în sfârșit, Kira se îndură și deschide cușca. Iute, mă strecor afară, mă ghemuiesc în poala ei și arunc o privire pe fereastra mașinii.

Incredibil! Nu se poate așa ceva! Care joi și care Școală Gutenberg? Nu știu prea bine în ce zi suntem astăzi, că simțul meu motănesc al trecerii timpului cam dă rateuri. Dar un lucru e limpede: ne aflăm în fața Gimnaziului Wilhelmin. Așa că Tom, cu toate

figurile lui de *profiler* sau cum s-o chema, a dat cu bâta-n baltă!

Simt cum, încetul cu încetul, întregul trup mi-e cuprins de furnicături. Mai întâi mă ia de pe la labe, după care îmi urcă în lungul picioarelor și, la urmă, îmi stârnește fiecare firicel de păr, din vârful cozii până la ceafă. De parcă mii de furnicuțe mi-ar mișuna prin blană. Cu alte cuvinte: mi s-a trezit cheful de vânătoare! Acum chiar aș vrea să aflu și eu cine se ascunde în spatele jafurilor ăstora.

Werner duce mașina câțiva metri mai încolo și oprește în spatele școlii. Cum deschide Kira portiera, o și zbughesc afară.

— Hei, Winston! strigă Werner în urma mea. Ai înnebunit? Treci înapoi, imediat!

Îmi pare rău, Werner! Ziua de azi pur și simplu nu-i potrivită pentru mersul la veterinar. E mai degrabă o zi în care agentul Super-Winston trebuie să preia frâiele anchetei!

În clădirea școlii domnește forfota obișnuită de dinainte de începerea orelor. Merg de-a lungul peretelui, ca nu cumva să dea cineva cu ochii de mine.

Dacă vizitatorii școlii fuseseră chiar spărgătorii de seifuri, trebuie, într-un fel sau altul, să ajung în biroul doamnei Rosenblatt. Doamna Rosenblatt e directoarea extrem de severă a Gimnaziului Wilhelmin. Sunt sigur că exact în încăperea în care își are ea biroul se află și casa de bani a școlii.

Mă fac mic și mă furișez de-a lungul holului care duce către corpul de clădire ce adăpostește administrația. E despărțit de holul principal cu uși din sticlă, dar azi le găsesc deschise. De îndată ce mă apropii mai mult, îmi dau seama și de ce: bărbați în salopete albe întind un praf negricios pe suprafețele ușilor. La ce le-o folosi să facă așa ceva? Mare mister! Îmi fac totuși socoteala că n-ar fi nimerit să rămân aici, chiar dacă aș vrea să văd mai bine despre ce e vorba. Werner și Kira s-au prins că mi-am luat tălpășița și acum sigur se află pe urmele mele. Poate că, descriindu-mi înfățișarea, m-au dat chiar în urmărire! Așa că iute, mai departe!

Mă fofilez repejor pe lângă bărbații în salopete și arunc scurt o privire în jur. Dacă îmi aduc bine aminte, undeva în față, la stânga, e biroul doamnei Rosenblatt. Pe vremea când mergeam la școală în pielea Kirei, am auzit pe-acolo o discuție cu totul neobișnuită, dar asta-i altă poveste. În orice caz, calea asta, către biroul directoarei, arată parcă un pic altfel atunci când nu umbli pe două picioare, ci în patru labe.

Pe măsură ce mă apropii tot mai mult de ușa cu pricina, răresc pașii. Nu pentru că m-aș fi răzgândit – la urma urmelor, Super-Winston nu știe ce-i aia frică –, ci pentru că în drumul către biroul directoarei am dat peste o adunătură suspectă de picioare omenești. Printre ele pur și simplu n-am cum trece neobservat!

Străduindu-mă să bat cât mai puțin la ochi, îmi îndrept privirea în sus. Și dau cu ochii de directoarea Rosenblatt, de trei polițiști, de secretara școlii, doamna Mommsen, și de domnul Lüttge, administratorul. Domnul Lüttge e cel care vorbește, foarte agitat și dând periculos din mâini. S-ar părea că i s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Așa că ciulesc și eu urechiușele și mă preling ceva mai aproape.

— Știți, doamnă Rosenblatt, într-un fel, fusesem avertizat deja de lovitura dată la Sophie Scholl, povestește el. Dar, sincer să fiu, la așa îndrăzneală nu mă așteptam. Pur și simplu m-au închis în camera fotocopiatorului! Și, pe când stăteam acolo neputincios, am auzit cum au smuls casa de bani din perete!

— Dar, în definitiv, de ce ați plecat de acasă? vrea să afle unul dintre polițiști. Ați auzit cumva ceva? Au făcut infractorii vreun zgomot când au intrat în școală? Fiindcă pe uși n-am descoperit până acum nicio urmă de spargere. Totul arată ca și cum făptașii ar fi avut cheia potrivită.

Lüttge clatină din cap.

— Nu. Chestia asta am auzit-o și de la colegii mei de la Sophie Scholl. Că hoții ar fi folosit o cheie ca să intre. De aceea am și instalat în hol o cameră video, care să transmită imaginile pe ecranul calculatorului meu personal. E cuplată cu un senzor de mișcare, care declanșează un semnal de alarmă în calculator.

Sfântă sardină în ulei! Zici că sunt într-un film! E totuși de mirare că, la asemenea pregătiri tehnice, domnul Lüttge a sfârșit în camera fotocopiatorului.

Probabil că asta își zice în sinea lui și polițistul, căci își drege glasul și continuă cu întrebările.

— Vreți să spuneți așadar că, prin intermediul unei camere de supraveghere, ați văzut niște persoane străine pătrunzând în clădirea școlii?

Lüttge, cu puterile la pământ, dă din cap aprobator.

— Da. S-a petrecut ieri seară. Cam în jurul orei 21:00.

— Bine-bine, dar de ce n-ați dat telefon imediat la poliție?

— Ce să mai zic acum… Am crezut c-o să fiu în stare să pun de unul singur mâna pe tipii ăia. Am urmat anul trecut un curs de autoapărare. Așa că am ieșit repede din casă, am traversat holul și am ajuns în corpul de clădire al administrației. Așa… Și nici n-am intrat bine, că s-a auzit deodată o bubuitură. Am văzut negru în fața ochilor, iar când mi-am venit în simțiri, am constatat că mă aflam lângă fotocopiator și am auzit cum, în încăperea alăturată, se lucra de zor cu un rotopercutor.

— Dragul meu domn Lüttge, înțeleg că nu i-ați surprins dumneavoastră pe răufăcători, ci mai curând aceștia v-au surprins pe dumneavoastră, trage concluzia doamna Rosenblatt, cam oțărâtă și parcă sugerând că totul nu s-ar fi petrecut decât din vina lui Lüttge.

Întâlnind privirea sfredelitoare a directoarei, administratorul tresare. Dacă mă-ntrebați, să știți că eu unul n-aș vrea să locuiesc cu doamna asta! Cu atât mai puțin atunci când e în toane rele, ca acum.

— Îhî, așa s-ar părea, bâiguie Lüttge, scărpinându-se la ceafă. M-am ales cu ditamai cucuiul, iar casa de bani, ia-o de unde nu-i. Zău dacă pricep! Parc-au știut că vin după ei.

— Bine, domnule Lüttge, continuă polițistul. Dacă ziceți că v-ați revenit și nu doriți să treceți pe la spital, atunci o să vă rog să veniți cu noi chiar acum, la sediu, să dați o declarație.

— Firește, așa facem. Altceva nici nu mi-a rămas de făcut.

— Fiindcă veni vorba de ce-a rămas și ce n-a rămas, se bagă în vorbă acum un al doilea polițist, ați putea să ne spuneți, doamnă Rosenblatt, ce se ținea în casa de bani? Lucruri de valoare? Bani în numerar?

Doamna Rosenblatt își lasă capul într-o parte.

— Lucruri de valoare? Depinde la ce vă referiți. Prea mulți bani lichizi nu erau. În fiecare seară, doamna Mommsen depune înăuntru numerarul adunat peste zi, dar asta înseamnă doar vreo două sute de euro și niște mărci poștale.

— OK, e totuși o consolare, comentează polițistul pe un ton sec. Făptașii chiar c-o să-și iasă din sărite, dar pentru dumneavoastră lucrurile nu stau chiar așa de rău, în comparație cu ce-au pățit alte școli.

— Ce tot spuneți! Pentru noi, e o catastrofă. Spărgătorii ăștia nici nu-și dau seama ce nenorocire ne-au adus pe cap!

— Ei, să nu exagerăm. Sigur, nu-i bine că v-au dispărut două sute de euro, dar…

— Pfff, puțin îmi pasă mie de bani! îl întrerupe doamna Rosenblatt indignată. Pentru noi e un dezastru. Fiindcă, pe lângă mărcile poștale, de ieri de la amiază se mai aflau în casa de bani și cincizeci de lucrări scrise. Toate de la proba de matematică a examenului de bacalaureat ținut în Gimnaziul Wilhelmin! Nici nu știu cum o să-i aduc la cunoștință așa ceva senatorului responsabil cu educația[8]. Ca să nu mai vorbesc de bieții noștri candidați la examenul de bacalaureat!

Sfântă sardină în ulei! Proba de mate de la bac? Lucrări scrise? Nu-i de ici, de colo. Ce veste proastă pentru Nico, fratele lui Tom!

— Winston! Ia te uită, aici erai! răsună glasul lui Werner de undeva din spatele meu. Ce ți-a venit, așa, deodată, să sari din mașină? N-ai voie să dai buzna în școală! Ce-nseamnă asta? Motan neastâmpărat! Hai, avem o programare. Ne așteaptă veterinarul!

Pentru mine, astea-s adevăratele vești proaste. Pe când stau și mă gândesc dacă n-ar trebui să-mi iau

tălpășița, dă cu ochii de mine doamna directoare Rosenblatt.

— Cine a adus pisica asta aici? Copii, copii, n-avem și-așa destule probleme astăzi? Asta ne mai lipsea, încă un nepoftit!

Cum? M-a pus cumva în aceeași oală cu spărgătorii? Cât tupeu!

— Ori te ia de-aici cineva imediat, ori pun să fii dus la adăpost, zice directoarea, aplecându-se spre mine. Azi n-am niciun chef de glume.

La adăpost? Sfântă sardină în ulei! Căutând ajutor, încerc să dau cu ochii de Werner și îl descopăr chiar în spatele meu.

— Îmi pare rău! îi spune el doamnei Rosenblatt. Pe drumul către veterinar, motanul mi-a fugit din mașină. Își închipuie probabil că s-ar putea ascunde pe-aici, pe undeva.

Directoarea îi aruncă lui Werner o privire plină de dojană, dar, întâlnind zâmbetul lui atât de neajutorat, se mai îmblânzește.

— Aaa, dumneavoastră sunteți, domnule profesor Hagedorn!

Chiar așa, cei doi se cunoșteau.

— Ei, atunci recuperați-l repejor pe fugarul dumneavoastră. Azi nu-i deloc o zi nimerită pentru vizite nedorite. Închipuiți-vă, în școală s-a dat o spargere! Administratorul a fost închis într-o cameră, iar casa noastră de bani, smulsă din perete. Ce vremuri trăim! clatină directoarea din cap.

— Ce veste groaznică! clatină și Werner din cap, în semn de părere de rău. N-aș vrea să vă încurc și mai mult. Hai, Winston!

Se apleacă și mă ia în brațe. Nu mă împotrivesc. Mai bine la doctorul veterinar decât la adăpostul de animale. Miorlau!

E încropit un plan. Cu sau fără cei cu mușchi tari. Dar, în orice caz, cu Super-Winston

— Două săptămâni. Mai mult nu. Hai, trebuie să m-ajutați. Că doar nu vă cer cine știe ce, nu?

Tom e pur și simplu terminat. Se vede de la o poștă cât îl macină treaba cu frate-său. Ține morțiș să-l ajute pe Nico și de aceea le-a chemat de urgență pe Kira și Pauli la o întâlnire de criză.

Așa se face că acum fetele, alături de Tom, șed pe patul din camera lui și ascultă ce le propune colegul lor de clasă. Și anume, nici mai mult, nici mai puțin decât să-i prindă chiar ei, pe cont propriu, pe spărgătorii de case de bani. În doar două săptămâni. Ăsta-i și motivul pentru care m-am înființat și eu. Cu toată modestia, fără mine n-o să izbutească niciodată, darămite în două săptămâni.

— Dar de ce trebuie neapărat să fie săptămânile astea două? Săptămâna viitoare am o mulțime de lucruri de făcut. Mi-ar pica mai bine după aia, face Pauli mutre.

— Of, Doamne! strigă – ba nu, rage de-a dreptul – Tom. N-ai auzit ce-am spus eu adineaori?

— Ei, calmează-te, Tom, zice Pauli, țuguindu-și buzele. A fost doar o întrebare. Nu te enerva din atâta lucru.

Tom trage adânc aer în piept.

— Îmi pare rău. Bun, încă o dată, de la început: în casa de bani a școlii noastre au fost depuse lucrările scrise de la proba de mate de la bac. Printre altele, și cea a lui Nico. Iar dacă lucrările nu apar în două săptămâni, proba scrisă la mate va trebui repetată, cu alte subiecte. Așa zice consiliul profesoral. Nu trebuie să ajungem acolo. Trebuie să dăm neapărat de urma lucrărilor! Altfel o să căpieze frate-meu!

— Pfff, sărmanul de frate-tău, suspină Kira. Îmi și imaginez cum mi-ar pica mie să fiu nevoită să dau o lucrare scrisă la mate de două ori. Groaznic!

— Mda, dar dacă ai avea impresia că la prima încercare ai dat-o în bară rău de tot? își dă și Pauli cu

părerea. Cred că m-aș bucura dacă aș mai avea dreptul la o încercare. Ei, oricum, sigur că te ajutăm.

— Exact, întărește și Kira.

— Vă mulțumesc amândurora! Am sperat c-o să spuneți asta, zice Tom, vădit ușurat. Am deja un plan!

Așa da! Curios, ciulesc urechile și sper ca Tom să fi inclus în planul cu pricina și arma lui secretă.

— Atunci dă-i drumul! îl îndeamnă Pauli.

— Buuun. Rămân la ideea mea că făptașii au pus ochii pe școlile mai mari, cu bani mulți, în numerar, ieșiți din vânzările de la cantină.

Kira strâmbă din nas.

— Chiar mai ești așa de sigur? Ultima oară nu s-a verificat teoria ta. Dacă teoria ar sta în picioare, lovitura de la școala noastră nici nu ar fi trebuit să aibă loc! Că n-a fost într-o joi, iar școala noastră oricum nu era următoarea pe lista ta.

Tom clatină din cap.

— Nea, excepțiile nu fac decât să confirme regula! Pur și simplu sper ca, dintr-un motiv oarecare, făptașii să se fi abătut de la schemă. Poate că au primit un pont greșit și și-au făcut socoteala c-o să găsească în școala noastră o groază de bani. Oricum ar fi, eu unul cred că joia viitoare trebuie să stăm la pândă la Școala Gutenberg. Dacă făptașii se arată pe acolo, n-avem decât să-i urmărim până la ascunzătoare. Și-atunci nu ne rămâne decât să sperăm că tot acolo o să dăm și peste lucrările scrise. Teamă mi-e că altă posibilitate nici nu avem. Deocamdată, cel puțin, chiar că nu-mi trece prin minte altceva care să sune mai bine.

Să-i urmărim? Dar ideea asta e complet pe gustul meu motănesc, căci mă pricep la urmăriri destul de bine. Chiar dacă Tom n-a zis-o pe șleau, sunt sigur c-o să se bucure de sprijinul meu. Și, firește, ajutorul meu ar fi și mai valoros dacă i-aș putea coopta pe Odette, Spike și Caramel. La urma urmei, cei patru cu mușchi tari sunt de neînvins numai când sunt împreună. Mă hotărăsc ca, la întoarcere, să le fac o vizită celorlalți trei. Acum că avem un fir, sigur o să se lase și prietenii mei înduplecați. Kira însă nu pare nici acum foarte convinsă de planul lui Tom.

— Nu știu dac-o să meargă…

— Ai tu vreo idee mai bună? ridică Tom din umeri.

Kira clatină din cap.

— Atunci așa rămâne, zâmbește Tom. Joia viitoare mergem și stăm cu ochii pe Școala Gutenberg! Operațiunea Sherlock poate începe.

***

— Operațiunea Sherlock?

Urăsc momentele în care Odette se zgâiește la mine neîncrezătoare. Mă simt ca ultimul tontălău, ca și cum mi-ar lipsi o doagă.

— Ăăă, da, bâigui eu. Așa i-a zis Tom. Operațiunea Sherlock. Nici eu nu știu de ce, dar așa a spus. Planul nu sună rău, nu? Ar fi o aventură pe cinste pentru noi, cei patru cu mușchi tari.

Odette clatină din cap, iar eu îmi și închipui că râde în sinea ei.

— Vrei să spui că nu știi cine e Sherlock, zice ea dintr-odată.

Nu sună deloc a întrebare, ci a concluzie. Și, din nu știu ce motiv, pare să se amuze pe seama mea.

— Nu, recunosc eu. Dar, dacă vrei, aflu eu și-ți spun.

De data asta chiar se pune pe râs.

— Bine, Winston, dar asta o știe oricine! Sherlock, mai bine cunoscut sub numele de Sherlock Holmes, este cel mai vestit detectiv din lume.

Hm. Credeam că eu sunt cel mai vestit detectiv din lume. Sau mă rog, pe-acolo. Hai, poate nu chiar cel mai vestit. Deși aș merita să fiu. Cândva însă, cu siguranță c-o s-ajung cel mai faimos – jur pe înotătoarele de sardină în ulei!

— Aha. Și ce face Sherlock ăsta de-i așa grozav?

— E un adevărat gentleman și are o minte brici.

N-am niciun chef să i-o spun chiar acum, dar atunci care-i deosebirea dintre Sherlock și mine? Doar dacă-i vorba de vreun om. Odette parcă mi-a citit gândurile.

— Winston, chiar dacă ai pus și tu cândva umărul, cât de cât, la prinderea individului care o răpise pe Emilia, Sherlock Holmes este, fără îndoială, un detectiv mult mai bun. E un maestru al observațiilor

fine și al concluziilor tăioase și, într-o anumită măsură, chiar inventatorul modului modern de conducere a unei anchete și al metodelor de lucru criminalistice.

Miorlau! Hai că acum chiar mă simt călcat pe coadă. Cum adică am pus și eu cândva umărul, cât de cât? Eu am pus *serios* umărul! În afară de asta, și eu sunt un maestru al observațiilor fine și al crimi… ăăă… nali… ăăă, mi-e tot una. Un maestru, oricum.

— Nu mai spune? Dacă e așa de vestit, cum se face că n-am auzit de el până acum? i-o întorc eu pe un ton ceva mai aprins decât aș fi vrut.

— Poate că pur și simplu nu știi nimic despre maeștrii detectivi, se bagă acum în vorbă și Caramel.

Așa cum e de așteptat, vorbele lui n-au nici cel mai mic temei!

— Prostii! izbucnesc eu. Ba bine că nu! Uite, să știți de la mine: cel mai vestit detectiv este și rămâne James Bond.

— Neaaa, mă contrazice Spike. Bond nu-i deloc detectiv, e agent secret. E altă mâncare de pește.

Asta-i prea de tot!

— Hei, și eu care credeam că veți fi entuziasmați când o să auziți planul lui Tom! Fiindcă ăsta e un bun prilej ca cei patru cu mușchi tari să-și arate din nou mușchii. Dacă voi preferați să despicați firul în patru, n-aveți decât. O să-i ajut pe copii de unul singur.

Na! Le-am arătat eu lor! Fac stânga-mprejur și o apuc spre intrare, fără să catadicsesc să le mai arunc vreo privire.

***

Ajuns acasă, primul peste care dau e Werner, care, din cine știe ce motiv, își face de lucru prin hol, fâțâindu-se pe-acolo. Își mai trece din când în când mâna prin păr și își întinde câte o buclă mai rebelă. Ce-o fi asta? Vreun stil de dans? Abia la o privire mai atentă îmi dau seama că Werner se bâțâie în pași de dans dinaintea oglinzii de cuier din hol. O vrea să știe cum arată! Dacă aș mai putea vorbi, i-aș spune-o chiar eu: cam… deghizat.

În timp ce, în mod normal, Werner poartă pantaloni de stofă, acum și-a tras pe el o pereche de blugi… mda, mă rog, care par gata să plesnească pe el. Vreau să spun că, după părerea mea, îi sunt ceva cam strâmți. Dar, firește, când vine vorba despre straiele omenești, nu sunt nici eu vreun specialist. Pe de altă parte, consider că, vârâtă în așa ceva, o persoană ar trebui să mai poată inspira și expira, că altfel nu-i deloc în regulă. Iar în privința lui Werner și a blugilor săi nu încape nicio îndoială că ar trebui să-și sugă serios burta și să-și țină respirația, ca să nu-i sară nasturele de sus din butonieră.

Mă așez lângă el și mă uit ca un spectator la circ. În timp ce se tot sucește încoace și-ncolo, bâiguie ceva în barbă – în barba pe care, de fapt, nici n-o are –, ceva care, pentru mine cel puțin, n-are nicio noimă:

— Bilete la operă… m-aș bucura nespus… dacă ați… adică ar fi foarte drăguț… bilet care e și-așa în plus… Poate că puteți… pe doamna mama dumneavoastră… să aibă grijă de Kira cât timp…

Hm. Foarte ciudat! repetă cumva vreun text? Bine, dar ce i-a venit?

Cheia se învârte în broască. Intră Ana, cu câte o pungă de cumpărături în fiecare mână. Werner își drege glasul, se întoarce brusc și se repede spre ea.

— Bună, Ana! Stați să v-ajut, că-s prea grele lucrurile alea!

Ana râde.

— Haideți, domnule profesor! Sunt doar niște cumpărături… Totu-i în regulă!

— Nu, nu, vi le duc eu în bucătărie. Și pe urmă… ăăă… aș vrea să vă întreb… ăăă… ceva.

De data asta, glasul lui Werner nu sună deloc sigur.

— Firește. Despre ce-i vorba? spune Ana, lăsând pungile jos și privindu-l curioasă pe Werner.

Profesorul își mai aranjează o dată părul, după care trage adânc aer în piept și începe taman cu textul scurt pe care îl repeta în fața oglinzii:

— Eu… ăăă… un prieten de-al meu e flautist în orchestra operei de stat și mi-a făcut surpriza să-mi dea două bilete pentru spectacolul de mâine, *La Traviata*[9]. Și mi-am zis că… adică, dacă tot merg

acolo… un bilet e deci în plus… ar fi foarte drăguț dacă dumneavoastră și cu mine… îi dă el înainte, aproape înghițindu-și cuvintele. Ăăă, așa deci, și poate că doamna mama dumneavoastră ar putea… deci, vreau să zic…

Pe sfânta mea tăviță cu nisip! WERNER! Ce bolboroseală fără cap și fără coadă! Prin așa ceva zău dac-am mai trecut până acum. Ce s-o petrece cu dragul meu deschizător de cutii de conserve? Fiindcă altfel e un tip destul de descurcăreț! Să se fi îmbolnăvit? Recapitulez iute în minte tot ce știu despre bolile oamenilor. Un lucru-i sigur: nu știu prea multe. Fiindcă, de felul lui, Werner e un tip zdravăn, care nu se îmbolnăvește mai deloc. Poate că mai prinde iarna câte o răceală ușoară, dar în general e foarte prevăzător. Îl privesc cu atenție cum stă acolo, când uitându-se la Ana, când plecând ochii în pământ și frământându-și mâinile. Hm. Starea asta de neliniște am mai văzut-o eu. Nu la Werner, ci la televizor. Și era un semn că… ăăă, ia stai așa… era un semn că… păi sigur! Că cineva se îndrăgostise! Chiar să se fi îndrăgostit Werner al meu de Ana? Și de-aici toată starea lui de neliniște?

Ana pare să fi priceput și ea că ceva nu e în regulă cu Werner. Îl privește cu ochi mari și apoi îi zâmbește.

— Aha, înțeleg! Vreți s-o întrebați pe mama dacă ar avea chef să meargă cu dumneavoastră la operă. Asta chiar că-i o idee foarte drăguță și cred c-are să se bucure enorm! Mamei îi place opera nespus de mult!

Werner rămâne cu privirea ațintită asupra ei și nu mai scoate o vorbă.

— Puteți s-o întrebați de îndată chiar pe ea. O clipă doar, să văd pe unde e.

Ana se răsucește pe călcâie și o apucă spre camera de oaspeți, în timp ce Werner rămâne în hol ca un câine plouat. Oftează adânc și-și desface nasturele de sus de la blugi. Mi-e teamă că o seară la operă cu babușca nu era tocmai lucrul de care ar fi vrut el să aibă parte.

Visele nu-s întotdeauna amăgitoare, iar cel care pleacă la drum cu Contesa Dracula are nevoie de veșminte potrivite

Am o minunăție de vis, în care se face că stau tolănit pe canapea, razele soarelui îmi gâdilă nările, iar partea cea mai bună e că lângă mine se află Odette, atât de aproape, încât îi pot auzi bătăile inimii! Mă simt ca-n rai. Stăm pur și simplu unul lângă altul, fără să facem nimic, iar eu unul gust din plin momentele în care Odette se mișcă și blana ei se freacă de a mea.

— Știi, aș vrea să-ți cer iertare, dar se pare că n-am cum, atâta timp cât dormi dus.

De-a dreptul fermecător. În vis aud glasul lui Odette atât de răspicat și de limpede, de parcă ea chiar ar sta întinsă lângă mine. Încep să torc mulțumit. Sper să nu fiu trezit prea repede. De către babușca, de pildă, care e de părere că, în principiu, pisicile n-au ce căuta pe canapea și, cum mă prinde tolănit pe ea, cum mă ușuiește.

— Winston, tu auzi ce-ți zic?

Sforrrsforrrsforrr. Cum să nu aud? Spune mai departe, frumusețe gingașă!

Deodată însă, cineva mă înghiontește într-o rână. Ăsta nu mai e vis. Au! Doar n-o vrea cineva să mă scoale cu forța! Să fie babușca? Pe furiș, casc un ochi și-l îndrept în direcția ghiontului de adineaori, îmi trebuie o clipă bună până să pricep cu cine am de-a face. După care mă trezesc de-a binelea.

— Odette! Ce-i cu tine pe-aici?

— Doar ți-am zis: vreau să-ți cer iertare. M-am purtat urât ieri. Știi tu, când vorbeam de Sherlock Holmes. Și de aceea am vrut să-ți spun că-mi pare rău. Bine, vreau să-ți spun și că mi-ar plăcea să te ajut la urmărit răufăcătorii.

Mă ridic.

— Cum… ăăă… cum ai intrat în casă?

Fir-ar să fie, am și început să mă împiedic în cuvinte. La fel ca Werner!

Odette chicotește.

— Prin trapa pentru pisici, firește. La început, mi-a fost puțin frică, dar după aia totul a fost foarte simplu.

— Și pe urmă ai luat-o pur și simplu la pas până aici? Și n-a dat nimeni cu ochii de tine?

— Chiar așa. De când cu ultima noastră aventură, știu unde locuiești. Iar faptul că aveați montată la intrare o trapă pentru pisici mi-a făcut vizita cu-atât mai ușoară. Dintr-o săritură, eram înăuntru! Și apoi m-am luat după miros. Oricum știam ce trebuie să caut.

— Ăăă?

— Păi o canapea, ce altceva! mă lămurește Odette, torcând scurt. Și ce să vezi, lucrurile s-au dovedit a fi exact cum mi-am închipuit. Ședeai aici și dormeai bușteан.

Pe mustățile mele! Odette asta iar se-ntrece cu obrăznicia. Parcă zicea că a venit să-mi ceară iertare. Pe de altă parte, tocmai asta admir eu la ea: impertinența, felul ăsta tupeist de a se arăta curajoasă. Nu știu cine altcineva ar mai fi îndrăznit să dea buzna într-o locuință străină.

— Sigur că mă bucur că vrei să-mi fii de ajutor, îi răspund. Dar ce se aude cu ceilalți? Cu Caramel? Cu Spike?

Vârful cozii lui Odette se bâțâie încoace și-ncolo.

— Habar n-am. De fapt, nici nu i-am întrebat. Mi-am zis că poate facem și noi ceva împreună, așa, numai noi doi. Sau ai cumva alte planuri?

Așa, ca din senin, parcă aud clopoței. Chiar a dat de înțeles Odette adineaori c-ar fi gata să facă ceva numai cu mine? Adică să fim doar noi doi? Fără să-i fi propus eu? Ce minunăție! Fără să vreau, gândul îmi zboară la sărmanul Werner, care, încercând să se vadă cu Ana, s-a ales, dintr-o neînțelegere, cu o întâlnire cu babușca. E limpede ca lumina zilei că am mai mult noroc decât el!

— Winston? Totu-i în regulă? întreabă Odette, privindu-mă curioasă.

— Da, da, cum nu se poate mai bine! mă grăbesc eu s-o asigur. Sigur că ne descurcăm numai noi doi. Vreau să spun că, la urma urmelor, nu-i deloc așa de complicat. Ne instalăm împreună cu copiii în fața școlii, iar dacă apar spărgătorii, atunci nu-i mai slăbim

din ochi. Trebuie să fim discreți, desigur, dar noi, pisicile, suntem maestre la asta.

Odette își lasă capul într-o parte.

— Exact. Așa m-am gândit și eu. Tu să-mi spui numai când au de gând s-o ia din loc copiii într-acolo. Până una-alta, o iau eu din loc. Ca nu cumva să dea babușca peste mine. Nu de alta, dar cu ea nu-i de glumit.

Așa e! Odette a avut ocazia s-o vadă pe babușca în acțiune. Bunica Kirei l-a culcat la pământ pe răpitorul Emiliei, care era cât pe ce să pună laba pe Odette și pe mine. Așa se face că Odette știe că-i mai bine să nu te pui cu babușca.

— Da, probabil că-i mai bine. Îți dau eu de veste când o să știu mai multe.

— Așa să faci.

Odette se întinde și, cu un salt elegant, se desprinde de pe canapea. Înainte să iasă din camera de zi, îmi mai aruncă o privire grăbită.

— Cred că suntem o echipă bună, măi *Sforrrlock Holmes!*

***

Pe babușca asta n-ai cum să n-o simți apropiindu-se. Un miros dulceag și greu se împrăștie prin casă venind dinspre baie, chiar dacă ușa de-acolo e doar ușor crăpată. Pe mine unul mă și încearcă tusea. Pe sfânta mea scândură de ascuțit ghearele! Ce-or avea oamenii ăștia de le place să-și ascundă propriul miros? Tot așa și Werner: de fiecare dată după ce se rade, îi place să se stropească pe față cu o chestie usturătoare, pe care o simți și la trei kilometri depărtare. Nici n-am cuvinte să spun cât de tare mă deranjează. Dar sticluța de care se folosește acum babușca le întrece pe toate. Dacă mai trag o dată aer pe nas, o să mă ia cu amețeală și-o să mă prăbușesc pe undeva.

De fapt, un leșin n-ar prinde rău acum, căci după colț apare babușca în carne și oase și, dacă n-aș fi deja întins, înfățișarea ei m-ar fi pus oricum la pământ!

Poartă o rochie care-i atârnă în asemenea hal, că tivul ajunge să mătură podeaua. E-adevărat, numai

partea din spate, căci în față e destul de scurtă, scurtă de-i pot vedea babușcăi genunchii. Rochia e neagră ca smoala, aruncând totuși, din când în când, câte o strălucire. În afară de asta, mai e și foarte strâmtă în partea de sus, lăsând la vedere destul de mult din bustul babușcăi. Mai pe șleau, bătrâna are un decolteu cât toate zilele, al cărui tiv e o mare de sclipici. Picioarele babușcăi sunt înfipte în niște pantofi care o fac mai înaltă cu vreo două capete, atât de mari sunt tocurile! După mine, e mare minune că poate merge pe așa ceva! Ei, și la urmă vine coafura, desigur. Știm cu toții că babușca își poartă părul adunat într-un soi de turn semeț, numai că de data asta arată ca și cum i-ar fi aterizat pe cap ceva pur și simplu uriaș. De-a stânga și de-a dreapta, îi curg pe lângă urechi, desprinse din claia aceea uriașă de păr, două șuvițe cu o bucliță în vârf. Ce mai tura-vura: babușca arată ca o adevărată operă de artă.

Ana iese fluierând din camera ei, unde tocmai recapitulase cu Kira niște cuvinte la engleză. Dă cu ochii de maică-sa și scoate un țipăt scurt.

— Mamușca, tu ai văzut cum arăți?

— Cum adică? Că doar profesorrr m-a invitat la opera de stat. E eveniment foarrrte pretențios, nu?

Ana simte că-i piere tot suflul.

— *Mama, tî saşia s uma!*[10]

Aha. Ana crede că maică-sa se prostește. La asemenea reproș, babușca nu răspunde defel, ci se îndreaptă, plină de grație, către oglinda din hol.

— Zău așa, șuieră Ana, de data asta în germană. Lumea și-ar putea închipui că mergi la vreun bal mascat! Pune, te rog, ceva ca lumea pe tine!

Babușca nu reacționează în niciun fel, iar Anei nu-i mai rămâne decât să clatine din cap și să treacă pe lângă ea mai departe. Mă iau după Ana. În fața dormitorului lui Werner, zăbovește preț de câteva clipe și ciocănește la ușă.

— Domnule profesor?

— Imediat! răspunde Werner de partea cealaltă a ușii. Mă îmbrac.

După o clipă, deschide ușa. La vederea lui rămân cam descumpănit, căci, spre deosebire de babușca,

Werner arată a om normal. Costum, cravată și… gata.

— Ce-i, ce se-ntâmplă?

— Ăăă, voiam doar să vă pun în gardă.

— Să mă puneți în gardă?

Ana șovăie.

— În legătură cu gustul cam fistichiu al maică-mii în privința hainelor. Ca să nu faceți un atac de cord când o să dați cu ochii de ea.

Werner se pune pe râs.

— Ei, n-o fi dracul chiar așa de negru.

— Habar n-aveți. Arată de parcă s-ar duce la Balul Operei din Viena. Sau la o întâlnire cu Contele Dracula. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar n-am izbutit cu niciun chip!

— Hm, face Werner, aruncând o privire scurtă la ce avea pe el. Atunci s-ar zice că eu m-am îmbrăcat aiurea-n tramvai.

— Nu, nu! protestează Ana, clătinând din cap. Dumneavoastră arătați perfect!

Un zâmbet se așterne pe chipul lui Werner.

— Mulțumesc foarte mult, Ana. Dar vreau ca mama dumneavoastră să se simtă bine alături de mine. Așteptați, mă schimb rapid. Și poate c-așa o să arăt și eu mai potrivit.

Închide din nou ușa, iar eu dau o raită înapoi pe la babușca, pe care o găsesc în fața oglinzii, insistând asupra machiajului ochilor, și așa destul de exagerat, dar pe care îl vrea, cu tot dinadinsul, și mai exagerat. Are și Ana dreptate: la costumul ei, însoțitor mai potrivit decât Contele Dracula nici că s-ar putea! În toate filmele în care l-am văzut până acum, era îmbrăcat taman ca și când ar fi avut întâlnire cu babușca, împopoțonată cum e în seara asta.

Nu trece mult timp și iese și Werner din camera lui. Acum are pe el un costum tot negru ca smoala, cu revere învelite în mătase neagră, lucioasă, o cămașă albă, cu guler îngust și un papion. La toate astea, se adaugă pantofii lui negri, de lac, ăia pe care nu-i încalță decât la zile mari – nu de alta, dar îi sunt cu o jumătate de număr mai mici.

Dă cu ochii de babușca și chipul i se luminează.

— Ah, doamnă Kovalenko! Arătați de-a dreptul fermecător!

Babușca înclină din cap, bucuroasă nevoie mare.

— Mulțumesc, domn profesorrr. Dar și dumneavoastră sunteți bărbat elegant!

După care, întorcându-și privirea către Ana, adaugă:

— Vezi, Ana, știam eu! Atunci când merge la operă, până și domnul profesorrr poartă smoching. Și asta fiindcă-i bărbat cu stil!

Ana nu-i răspunde în niciun fel, dar asta pentru că, se vede cât de colo, nu știe cum să-și mai înăbușe râsul. Le ține deschisă celor doi ușa apartamentului. Babușca trece foșnind prin fața ei, urmată de Werner, care îngână binedispus un cântecel. Cum ajunge în dreptul Anei, aceasta iese din mutenie:

— Lingușitor mai sunteți, îi șoptește ea.

Imediat însă, pufnesc amândoi în râs. Sper să nu fi auzit babușca ceva!

***

De cum dispar babușca și Werner, Ana trece în bucătărie, unde se apucă să pregătească masa de seară pentru ea și Kira. Fiindcă cerșitul pe lângă Ana nu are niciun rost, mă mut la Kira. Dacă nu izbutesc să mă aleg cu ceva de mâncare, atunci să sperăm că am măcar parte de niște mângâieri!

Kira stă pe scaun la masa ei de lucru, cu capul sprijinit în palme. Mă frec de picioarele ei, iar ea se apleacă.

— Of, Winston, dacă ai ști ce plictisitor e să înveți cuvinte noi într-o limbă străină!

Se oprește din vorbă și chicotește.

— Dar ce spun eu! Știi tu prea bine!

Așa-i, știu. Și nici mie nu mi se pare cine știe ce fericire.

— De ce n-oi fi crescut și eu undeva unde se vorbește engleza? Cine mai vorbește rusa? Bine, o mai fac mama și babușca. Dar eu nu cunosc pe nimeni cu care aș putea să vorbesc rusește. Deci e perfect inutilă.

Miorlau, nu sunt deloc de-aceeași părere! Dimpotrivă, rusa mi se pare o limbă foarte frumoasă,

de-a dreptul melodioasă. Iar atunci când se pune babușca să-i citească Kirei ceva pe rusește, sunt numai urechi, așa de mult îmi place!

Kira suspină și se întoarce din nou la caietul-vocabular.

— Of, și verbele astea neregulate! Nasol. *Win, won, won. Get, got, gotten. Bring, brought, brought. Sing, sang…*

În aceeași clipă, se aude soneria de la ușa apartamentului. Încântată de întrerupere, Kira e pe dată în picioare și țâșnește afară din cameră, urmată îndeaproape de mine. Deschide ușa. Cum se lămurește cine este oaspetele neașteptat, Kira se trage un pas înapoi. Și eu odată cu ea. Înaintea noastră stă cineva cu care Kira chiar ar putea să schimbe câteva vorbe pe rusește: Vadim, Vadim cel Groaznic. Asta chiar că-i o surpriză neplăcută!

Cu cât se lasă seara, cu-atât sunt oaspeții mai tonți. Dar nu-i nimic, căci în sfârșit începe totul!

Vadim se așază la masa din bucătărie, tolănindu-se în voie pe scaun și parcă pregătindu-se de o ședere lungă. E și-așa destul de rău că Ana l-a servit cu câte ceva de mâncare, acum tipul chiar ar face bine să-și ia tălpășița! Ia să fi fost eu un câine, să fi văzut atunci ce l-aș mai fi mârâit! Kira arată de parcă i-ar da cu mare entuziasm un șut în dos. Numai Ana rămâne pe mai departe prietenoasă și se poartă ca o gazdă exemplară. Mai înainte, îl întâmpinase pe Vadim – care, chipurile, s-ar fi aflat cu totul întâmplător prin apropiere – cu un zâmbet molcom, cu toate că puteam să bag laba în foc că tipul mințea de înghețau apele.

— Mda, chiar că e un cartier destul de elegant. Când mi-ai explicat pe unde locuiți acum, zău dacă mi-a venit să cred, bălmăjește Vadim în timp ce se scobește între dinți cu o unghie.

Ana ridică din umeri.

— E foarte aproape de universitate, iar pentru domnul profesor asta înseamnă că nu-i departe de serviciu.

Vadim rânjește.

— Mda, domnul profesor… Pare să aibă și bișțari. Ce mai, doar și-a tras un apartament luxos. Nu-i rău deloc. Doar puțin cam plictisitor.

Kira îl țintuiește din priviri.

— Cum așa?

— Păi cu toți bogătanii ăștia leșinați de pe-aici. Cred că nu se distrează niciunul ca lumea. Nu i se potrivește deloc maică-tii.

Ana râde.

— Ei, Vadim! Dar nu despre asta e vorba în viață. Aici poți să crești minunat un copil. Iar eu una sunt fericită că pot locui în cartierul ăsta împreună cu Kira.

Vadim o cântărește cu o privire întunecată, dar nu scoate o vorbă.

În schimb, izbucnește Kira:

— Werner e un tip a-ntâia! Un tip ca nimeni altul, drăguț, deștept și îndatoritor. Atunci când tu ai luat-o razna, el ne-a sărit în ajutor! Și, chiar dacă nu ne cunoștea prea bine, ne-a lăsat să ne mutăm la el.

Vadim e gata să dea în clocot:

— N-am luat-o deloc razna. Eram și eu un pic mai supărat, fiindcă maică-ta făcuse așa mare caz de povestea aia cu țigările. Atâta tot.

Kira scutură din cap.

— Ai dat buzna pe ușă și ai început să urli ca un apucat! Și pe urmă ne-ai închis în camera ta pe mine și pe prietenii mei. Mi-a fost tare frică de tine!

Vadim trage aer în piept și arată de parcă de-abia se abține să nu izbucnească în urlete. Dar își recapătă imediat calmul și, în loc să se răstească la Kira, o ia cu binișorul.

— Înțeleg, spune el, și-mi pare nespus de rău. Dar mi-am primit lecția, iar acum sunt alt om. Nu mă mai ocup de furtișaguri, am și eu o slujbă ca lumea, adaugă el, zâmbindu-i Kirei. Nici nu-ți închipui cât de mult m-am bucurat atunci când, într-o cursă de-a mea, am întâlnit-o din nou pe maică-ta. Tare mult aș vrea să vă arăt că m-am schimbat!

Pe când rostește asemenea vorbe, glasul lui Vadim sună unsuros ca o conservă plină cu sardine. Dar ce zic eu, ca mai multe conserve!

Kira își dă ochii peste cap, dar Ana pare să se bucure la auzul cuvintelor lui mieroase.

— Sigur, Vadim. Fiecare om are în viață dreptul la o a doua șansă.

— Chiar așa! se repede Vadim să-i țină isonul. Nici nu vreau altceva. Doar o a doua șansă!

— O a doua șansă ca să ce? întreabă Kira neîncrezătoare.

— Ca să vă fiu prieten. Înțelegi? Tare mult mi-ar plăcea să vă fiu amândurora un bun prieten. Atât și nimic mai mult. Dar nici mai puțin.

Pfff. Trebuie să fii băut în cap ca să crezi una ca asta. Eu unul n-o înghit. E limpede că nici Kira nu crede, căci se și pune pe chicotit. Sper doar ca nici Ana să nu vrea să mai aibă cu Vadim altceva decât o relație pașnică, de prietenie. Sper că nu e îndrăgostită

de nemernicul ăsta, sper că nu de-aia l-a expediat pe sărmanul Werner cu babușca la operă.

Înainte să se ajungă la ceartă, Ana aruncă o privire cu subînțeles către ceasul cel mare din bucătărie.

— E aproape ora nouă. O oră cât se poate de potrivită pentru mersul la culcare, draga mea Kira. Ca să nu mai spun că și eu mă simt dărâmată. Vadim, mi-a făcut plăcere să te revăd. Și mulțumesc foarte mult pentru vizita-surpriză!

Uitându-mă la Vadim, mi-e clar că i-ar fi convenit să mai rămână, dar înțelege și el prea bine unde bate Ana și se ridică de pe scaun.

— Da, atunci pe data viitoare!

Ana îl petrece până la ușa apartamentului. Dar când îi întinde mâna ca să-și ia rămas-bun, Vadim o trage scurt către el și încearcă s-o sărute. Nu reușește decât să o pupe pe obraz, pentru că ea își smucește imediat capul.

— Vadim! se răstește ea. Ce-nseamnă asta? Doar prieteni, nimic mai mult. Sau ai uitat de la mână până la gură?

Vadim o slăbește din strânsoare.

— Iartă-mă, bâiguie el. Ai dreptate. Doar prieteni!

Ana îi mai întinde o dată mâna, iar el i-o strânge pe mutește. Și, în sfârșit, se cărăbănește.

Pfff! Ce mai, cât p-aci! Vestea bună a serii e însă că Ana nu-i deloc îndrăgostită de Vadim. Nu vrea decât să se poarte frumos cu el. De ce? Zău dacă pricep, dar poate că așa sunt oamenii de parte femeiască. *Poartă-te frumos cu fostul tău prieten!* Mă rog, nici nu mă interesează. Important e că prostălăul ăsta de Vadim nu-i stă în cale lui Werner al meu.

***

— Mamă, îmi dai voie să mă duc cu Pauli la ea acasă azi, după școală? Vrem să mai repetăm niște cuvinte la engleză pentru următoarea lucrare de control.

Întrebarea Kirei, care, cu ghiozdanul la subraț, aproape că ieșise pe ușă, chiar că mă ia prin surprindere. Să repete niște cuvinte? Așa, din proprie

inițiativă? Ana însă înghite gălușca cât ai clipi. Normal, probabil că nu-i mamă care să nu se bucure de așa o veste…

— Bineînțeles, draga mea!

— Și… ăăă… e-n regulă dacă rămân la ea peste noapte? Așa, în mod excepțional? Pentru că, ei bine… mama lui Pauli a închiriat și un film vorbit în engleză. Ca să ne formăm urechea pentru limba asta.

Ana ezită.

— Hm. Chiar așa? Păi mâine aveți ore. De ce nu o lăsați voi pe poimâine? Doar nu mai e așa mult până la weekend.

— Ăăă, da, așa-i, dar nu o să mai fie Pauli acasă, fiindcă ea și ai ei… pleacă din oraș la sfârșitul săptămânii. Așa că nu se poate decât azi!

I-auzi! Ceva nu-mi miroase deloc bine! Trag cu ochiul în sus, înspre Ana, curios să aflu ce zice de-așa o gogoașă umflată.

— Bine, draga mea, suspină ea. Dar să știi că te las numai așa, în mod excepțional.

— Mulțumesc, mamă, ești cea mai tare!

Kira sare de gâtul Anei, după care iese pe ușă ca o vijelie și se repede pe scară la fel de furtunos.

Eu unul rămân în fund (e vorba de fundul meu cel negru), întrebându-mă de ce mi se pare toată povestea asta atât de suspectă. Carevasăzică, dacă săptămâna nu se termină mâine, ci abia poimâine… Atunci mâine e vineri și poimâine e sâmbătă. Iar dacă mâine e vineri, atunci azi e… JOI!!! Deci sigur nu stau fetele să repete cuvinte, ci pleacă la vânătoare de spărgători! Ceea ce, pe cale de consecință, cum se zice la tribunal, înseamnă că azi, tot așa, după ore, și Super-Winston trebuie să meargă de urgență într-acolo, fiindcă, nu-i așa, nu trebuie să scape nimic din vedere. O să fiu însoțit, desigur, de fermecătoarea mea asistentă, domnișoara Odette. OK, reformulez. Ce asistentă? Că și-așa nu i se potrivește lui Odette. Ea e mai degrabă un fel de muză. Bun. Deci însoțit, cum spuneam, de fermecătoarea mea parteneră, Odette. Pe care trebuie s-o caut degrabă, ca nu cumva să ne ratăm misiunea! Odată ajuns în curte, dau numai de durduliul de Spike, care și vine în întâmpinarea mea.

— Hei, amice! Ia zi, care mai e treaba?

— Ăăă, în ceea ce mă privește, deocamdată toate bune. Ia zi-mi… unde e Odette?

Știu, știu, nu-i deloc frumos din partea mea, că doar suntem cei patru cu mușchi tari, dar chiar n-am niciun chef să-i povestesc acum ce-am eu de gând să fac în după-masa asta. Fiindcă, la drept vorbind, invitația făcută de Odette mi se pare pur și simplu mult prea îmbietoare.

— Odette? Mi se pare că tocmai e cu Francesco, căruia îi arată cartierul.

Îi arată lui Francesco cartierul? Ceva din vestea asta nu-mi pică deloc bine. Și cred că-i vorba de *Francesco.* Cine, preasfântă sardină în ulei, o mai fi și ăsta?

Trag adânc aer în piept și mă străduiesc ca vorbele-mi să-mi sune cât mai firesc.

— Francesco? N-am auzit de el. Cine mai e și ăsta?

— Păi colegul cel nou. Un italian. De rasă. Un veritabil bătăuș de cartier, dacă știi ce vreau să spun.

— Nu. Nu știu. Dar de ce e bătăuș de cartier? Ce sens are să te iei la bătaie?

Spike își apleacă capul într-o parte.

— Vezi tu, e foarte sălbatic și tot așa de primejdios. Nu e ca noi, obișnuiți să tragem vânturi prin fotoliile în care ne cuibărim sau să lâncezim uitați de Dumnezeu pe vreo canapea.

Nu mai spune?! „Obișnuiți să tragem vânturi prin fotolii?” „Lâncezind pe vreo canapea?” Cred că-i o glumă, nu? Că și eu sunt iute la mânie și primejdios! Mă rog, așa sunt de obicei. Adică, firește, atunci când nu stau tolănit pe canapea. Încerc să-mi păstrez cumpătul. Și, mai presus de orice, mă străduiesc ca vorbele să-mi sune tot așa, cumpătate. Chiar n-am niciun chef să mă dau în stambă în fața lui Spike.

— Lâncezitul ca lâncezitul, dar pe unde or fi ăia doi? Chestia e că trebuie să vorbesc ceva cu Odette, ceva care nu suferă amânare.

Vârful cozii lui Spike se agită încoace și-ncolo, semn că-și stoarce creierii.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă dau bătut. Așteaptă și tu pe aici cu mine, că la un moment dat s-

or întoarce ei din turul de recunoaștere.

Să aștept? La așa ceva nu mă pricep câtuși de puțin. Dar, dacă pe o frumoasă damă ca Odette aș aștepta-o cu plăcere oriunde, oricând și oricât, pe aceeași Odette, însoțită de astă dată de un motan străin, zău dac-aș mai fi în stare s-o aștept. Mai bine îmi iau singur labele la spinare și încerc să-i dau de urmă.

Pornesc la drum și iau la puricat toate colțișoarele pe care Odette le consideră deosebit de atrăgătoare. În micul spațiu verde dintre cele două clădiri de alături, cel presărat cu flori și asupra căruia soarele strălucește întotdeauna atât de îmbătător… nimic. Pe banca de lângă brutărie, la fel: nimic. Între cei doi castani înalți, ce cresc pieziș față de clădirea casei noastre: nimic.

Dar, când să mă las păgubaș, îmi ajunge la urechi râsul lui Odette. Ca întotdeauna, cristalin și fermecător. Mă rog, asta dacă știi să asculți râsul unei pisici. Altfel, pentru urechile unui mergător pe două picioare, seamănă probabil mai degrabă cu un fornăit.

Țâșnesc ca din pușcă, luându-mă după râsul ei, dau colțul… și încremenesc. Fiindcă în fața automatului de țigări de la care își ia babușca pachețelul ei obișnuit – întotdeauna pe ascuns – se află Odette. Dar ce zic eu, că nu șade acolo, așa, pur și simplu, pe picioarele ei. Stă rezemată de umărul unei namile de cotoi la fel de alb ca ea – despre care trebuie să recunosc că arată răpitor – în timp ce îl soarbe din priviri!

Și mai mulți oaspeți nepoftiți. Praful o să se-aleagă de tot!

Nu scăpăm și pace de craiul ăsta fudul. Orice aș încerca, se lipește de noi ca o gumă de mestecat îmbăloșată, în care ai călcat din nebăgare de seamă. Dar cel mai rău și mai rău nu e persoana lui Francesco, ci mai cu seamă faptul că pe Odette pare să n-o deranjeze câtuși de puțin că, nici una, nici două, cotoiul ăsta străin a ajuns să se vâre în sufletul micii noastre echipe de anchetatori. Ieri era hotărâtă să o apucăm pe urmele răufăcătorilor – de preferat, numai noi doi –, iar acum moare de încântare că Francesco s-a oferit să ne dea o labă de ajutor.

— Știi ceva, *bella*[11] Odette? s-a pus Francesco pe dulcegării, cu nesuferitul lui accent italienesc. Poate este mai bine ca io, adică eu, să vină cu voi. Pe la mine, prin Palermo[12], m-am aflato deseoriii pe urmele de la Mafia[13], *capisce*[14]? Este cu multo mai în siguranța dacă o să-ți fiu prin preajma, Odette, *mia bella ragazza*[15]*!*

Și ce-a zis, mă rog, Odette? Cel mai la îndemână ar fi fost un „Nu, mulțumesc”. Dar nu, de ce să zică ea așa ceva? Dimpotrivă. I-a șoptit, sorbindu-l din priviri:

— Ah, ai face tu asta pentru noi?

Mai potrivită mizerie pentru tăvița cu nisip nici că se potrivea! Mai bine l-aș fi luat cu mine pe Spike. Ba și pe Caramel. Atunci aș fi avut măcar pe cineva cu care să mai pot schimba o vorbă, n-aș fi mers așa, pe mutește, înaintea ăstora doi ca să le arăt drumul către școala Kirei. Ah, treaba asta pur și simplu îmi ridică perii din vârful cozii! Acum înțeleg și eu de ce Werner s-a indispus așa de tare când, pe nepusă masă, a apărut din nou în peisaj nenorocitul ăla de Vadim.

— Winston, ia-o și tu mai încet! Ești așa de iute, că abia ne putem ține după tine.

Glasul lui Odette mă trezește din gândurile mele negre. Mă opresc puțin și mă întorc.

— Dacă n-ați sta tot timpul numai la taclale, nu v-ar împiedica nimic să țineți pasul cu mine, bombănesc

eu. Mi-e frică să n-ajungem la școală prea târziu și să nu mai dăm de copii. Că așa, de capul nostru, n-o să dăm noi niciodată de Școala Gutenberg. Așa că haideți, fuguța, fuguța!

Francesco chicotește.

— *Ma*[16] Winstone, ce ți-a venito cu așa proasta dispoziționе? Ziua așa frumosa, soare strălucește, totul e *bellissimo*[17]*!* Hei, relaxează la tine și fii, puro și simplo, caaaalmo!

— *Sunt* calm! i-o trântesc eu.

Din păcate, acum au apucat-o chicotelile și pe Odette. Rrrr, miorlau, miauuoooo! Ce tâmpit! Dacă mai trebuie să ascult mult treburile astea, o să-mi cadă urechile. De ce n-o fi rămas Casanova ăsta la el, în Palermo, oriunde o mai fi și Palermo ăsta? Așa că iau hotărârea să nu îi mai bag în seamă pe cei doi. N-au decât să facă ce-or vrea. În orice caz, eu unul am de gând să ajung la timp la școală.

Peste două colțuri de stradă, răsare deja clădirea Gimnaziului Wilhelmin. În fața portalului de la intrare domnește încă liniștea. Semn bun, că dacă s-ar fi terminat orele… aș fi înotat acum într-o mare de copii! Firește, nu toți copiii termină orele în același timp, dar, din proprie experiență, știu că Kira apare acasă tocmai când mă retrag și eu ca să trag un pui de somn pe perna mea din fața fotoliului. Adică exact la ceasul ăsta. Adică, în condiții normale, eu tocmai aș fi început să trag la aghioase.

Cinci la număr sunt treptele până la pragul ușii de la intrare, drept care mă preling în sus pe ele și mă postez sub bara balustradei, pe partea dreaptă a scării. De aici am o vedere foarte bună spre poartă și o să-i depistez foarte ușor pe Kira, Tom și Pauli când ies.

Deocamdată însă, nu se întâmplă absolut nimic. Încet-încet, abia târându-se, au ajuns și Francesco și Odette, specimenele astea două în care nu poți avea încredere, și se așază lângă mine.

— Așa, ce este aiceea? mă descoase detectivul italian Nas-pe-Sus.

Mă prefac că nu pricep ce zice. Mai întâi să pună laba și să-nvețe germana ca lumea!

Dar protestul meu mut nu apucă să ajungă la Francesco. Și-asta pentru că Odette, care mai fusese pe la Gimnaziul Wilhelmin, se și repede cu explicația.

— Aici e școala în care învață Kira. Când o să apară cu prietenii ei pe ușa de colo, trebuie pur și simplu să ne ținem după ei. O să ne ducă la Școala Gutenberg și, odată ajunși acolo, ne punem la pândă, așteptându-i pe spărgătorii de case de bani.

Francesco aprobă, dând din cap.

— Ah, *certo!* Bun plan! Parcă este făcuto de Frrrancesco însuși. *Molto bene!*

— Măi, dar mai ține-ți fleanca odată! mă stropșesc la el. Că mă apucă amețeala de la trăncăneala ta interminabilă!

— Winston! Nu fi urâcios cu oaspetele nostru! zice Odette cu mult reproș în glas.

Nu mai pot eu de-așa ceva! Că l-a cărat cu ea încoace pe tipul ăsta, hai, treacă-meargă, dar acum n-o să mă las și eu prostit de el!

— Francesco nu-i deloc oaspetele meu, i-o întorc eu lui Odette. Nu l-am mai văzut niciodată până acum. Iar dacă nu termină cu prostiile astea pe care le debitează, să știi că pot să mă fac chiar și mai urâcios!

Basta și miorlau!

Odette face ochii mari.

— Hei! Cât pe-aci să nu te mai recunosc! Francesco e nou-venit în cartier și nu cunoaște încă pe nimeni. Așa că e normal să-i arate și lui cineva cum stau lucrurile pe aici. Ce te-a apucat așa, deodată?

— Pe mine? Nimic. Eu mă întreb ce te-a apucat pe tine! Că doar fusese vorba să-i urmărim pe spărgători numai noi doi. Când colo, facem acum pe ghizii turistici pentru fanfaronul ăsta pripășit pe la noi prin cartier!

Francesco își înclină indignat capul într-o parte și mă țintuiește cu privirea.

— De cine zice cotoiule aistea că e fanfarone pripășito? Nu cumva de dragul de Francesco? C-atuncia și Francesco face la el foarrte superato!

Dacă ăsta își închipuie că mă poate impresiona cu figura asta, atunci chiar că se înșală amarnic. Îi arunc o privire rece ca gheața.

— E limpede doar că de tine vorbesc. Mai vezi tu vreun tont prin preajmă? Eu am o treabă de făcut aici, așa că ține-ți gura sau tunde-o!

Până să apuce Francesco să mai zică ceva, din clădire se aude răsunând un gong, ușile școlii se dau în lături și un puhoi de școlari năvălesc afară. Trebuie să avem mare grijă să nu ne calce vreunul pe labe! Deși e o forfotă de nedescris, dau imediat cu ochii de Kira și pornesc spre ea, strecurându-mă printr-o pădure de picioare de copii.

Milostiv zeu al pisicilor, bine că și ea mă vede repede. Se apleacă și mă ia în brațe.

— Winston, ce cauți tu aici?

Se întoarce, căutându-și prietenii din priviri.

— Tom, Pauli! Ia uitați cine ne-a așteptat aici, afară!

Copiii se grăbesc s-ajungă la ea. Tom e primul și se și apucă să mă mângâie pe cap.

— Hei, Winston, bătrâne! Pun pariu că vrei să ne-ajuți în operațiunea Sherlock, nu?

Mă pun pe tors, ca să îi dau de înțeles că a ghicit. Kira râde.

— Mare figură e motanul ăsta! Uitasem cât de tare s-a străduit să ne ajute în ultima noastră misiune de detectivi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că s-ar putea să vină aici, că și-așa în ultima vreme s-a ținut ca scaiul de noi. De fiecare dată când puneam ceva la cale, era și el prin preajmă.

Acum a reușit să ajungă și Pauli până la noi.

— Grozav! Cu ajutorul lui Winston, chiar că n-avem cum să dăm greș! Bun venit în echipă!

Mă pornesc să torc și mai cu nădejde și sper ca Odette și Francesco să fi priceput de ce renume legendar mă bucur printre copii. Numai că prostălăul de Francesco a rămas tot acolo, pe scară și își cercetează cu de-amănuntul ghearele. Numai Odette a venit mai aproape.

— Oh, ia te uită! E și Odette aici, o salută Kira cu prietenie în glas. Trupa de pisici e aproape completă. Dar unde i-ați lăsat pe grăsan și pe cafeniu?

Firește, Kira îi știe pe toți prietenii mei din curtea din spate și chiar dacă habar n-are că noi suntem cei

patru cu mușchi tari, a băgat deja de seamă, de când cu ultimul nostru caz, că suntem niște detectivi neîntrecuți. Acum mi se face ciudă că nu i-am pus la curent și pe Spike și pe Caramel. Nimeni nu trebuie să înșele încrederea prietenilor săi, fiindcă pentru așa ceva se pare că zeul pisicilor te pedepsește imediat. Iar în cazul ăsta, pedeapsa e chiar prostălăul de Francesco!

Acum l-a descoperit și Kira pe nou-venit.

— Oh, ce dulce e! Vai, ce pisicuț drăguț, de unde-ai apărut?

Se apleacă, mă așază pe jos și îl ia în brațe pe neghiobul de Francesco.

— Uită-te și tu, Pauli, ce drăguț e!

Vă rog, chiar nu puteți s-o lăsați mai moale? Ce-i prea mult strică. Ce-or găsi toate femeile la tipul ăsta? Zău dacă nu mi se face greață! Nu mă mai pot stăpâni și încep să miaun pe un ton plângăcios.

Pauli râde.

— Kira, cred că Winston e gelos. Uită-te și tu ce face de când l-ai pus jos.

— Ei, prostii, n-are niciun motiv. Dacă sunt drăguță cu o pisică străină, asta nu înseamnă câtuși de puțin că Winston nu rămâne motanul meu preferat!

Hm… Așa deci? Oare exagerez eu? Cât despre Odette, oare se poartă drăguț cu Francesco numai fiindcă e vorba de un coleg rătăcit?

Nu apuc să mai meditez la treaba asta, pentru că Tom ne și trage spre stradă.

— Nu vreau să vă zoresc, dar avem ceva de mers până la Școala Gutenberg. Chiar dacă luăm autobuzul și metroul, tot facem trei sferturi de oră până acolo. Plus că poate vrem să mâncăm și noi ceva și să avem timp să ne căutăm niște posturi de observație ca lumea… Așa că trebuie să pornim la drum!

— Dar ce-i cu atâta grabă? Ce treabă aveți voi la Școala Gutenberg? ne ajunge la urechi un glas din spate.

Oh, nu! Leonie vine agale spre noi. Cea mai proastă gâsculiță din toată școala! Din păcate, e în aceeași clasă cu Kira, Tom și Pauli și, cât e ziua de lungă, n-are altceva mai bun de făcut decât să le facă viața

grea. Lângă ea se află o gașcă de fete, un cârd de gâsculițe aidoma ei. Leonie e, fără doar și poate, regina lor neîncoronată.

Leonie se proțăpește dinaintea noastră și ne aruncă tuturor priviri sfidătoare.

— Ei, hai, spuneți odată, că-s curioasă și eu!

— Nu te privește, o repede Tom.

— Păi mă plictisesc. Niciuna dintre prietenele mele n-are azi timp liber. Ce-ar fi să vin și eu cu voi?

— Ar pica prost, i-o întoarce Pauli sec.

— Ei, nu fiți așa, se smiorcăie Leonie. În loc să ziceți mersi că, în sfârșit, s-a interesat de voi cea mai populară fată din clasă! Poate vă molipsiți și voi puțin de la farmecul meu.

— Mulțumim, dar de așa ceva chiar că ne putem lipsi, hotărăște Kira.

În clipa următoare, Kira, Pauli și Tom se răsucesc pe călcâie și-o lasă pe Leonie cu buza umflată. Mai bine zis *încearcă* s-o lase în urmă. Și asta fiindcă Leonie pare de-a dreptul îndârjită să ne însoțească. Aleargă după noi și, încetul cu încetul, încep să presimt că planul nostru nu se află într-o zodie norocoasă. Mai întâi l-a pescuit Odette pe Francesco ăsta, iar acum nu mai scăpăm de Leonie. Așa un ghinion n-am mai avut de mult!

Tom se mai oprește o dată și-i aruncă lui Leonie o căutătură urâtă.

— Hei, ce-nseamnă asta? Cară-te, du-te și te joacă cu prietenele tale fără creier. N-avem niciun chef să vii cu noi, pricepi?

Leonie se strâmbă.

— Am auzit, numai că n-am înțeles. Ce-are dacă vin și eu? Cine știe, poate că vă sunt de vreun ajutor.

Pauli și Kira pufnesc în râs.

— Tu, să ne fii de ajutor? Cel mai mult ne-ai ajuta dacă ai șterge-o odată.

— Nea. Nici vorbă. Vin cu voi. Gândiți-vă puțin: dacă vin cu voi, măcar sunteți siguri că nu vă pârăsc părinților. Tare mă îndoiesc că i-ar bucura să știe că ați pus la cale în secret o expediție dintr-un capăt în celălalt al Hamburgului. E foaaarte periculos pentru niște puști de-a șaptea! Câte nu se pot întâmpla! spune

Leonie teatral, căscând ochii și dând din mâini în toate părțile.

Tom suspină, își scoate mobilul din buzunarul pantalonilor și le arată celorlalți ora de pe ecran.

— Chiar trebuie să plecăm.

Așa că pornim la drum: cei trei prieteni, cincizeci la sută din cei patru cu mușchi tari – i-am pus la socoteală și pe Sforrrlock Holmes și pe Francesco, luptătorul anti-mafie – și cea mai gâscă dintre toate gâștele. Sfântă sardină în ulei! Să vezi ce nebunie o să iasă!

Unii chiar mă stânjenesc. Și mai dau și totul peste cap!

Școala Gutenberg e o clădire uriașă și, după gustul meu pisicesc, una destul de pocită. Fațada arată de parcă ar fi fost alcătuită din mai multe bucăți adunate laolaltă, iar vopseaua de pe ramele ferestrelor e scorojită. Ăsta să fie locul în care se strâng atât de multe parale, de merită jefuit?

Odette pare să aibă aceeași îndoială.

— Sigur am ajuns unde trebuie? mă întreabă ea fără înconjur.

— Zău dacă știu. Dar mă îndoiesc că Tom ar fi putut greși adresa.

— Și aicea trebuia fie marea lovitura? întreabă și Francesco, aplecându-și capul într-o parte. La mine, la Palerrrmo, locurile unde este prada arata cu tuto altfelo. Cu molto baruri și cluburi, nici pomeneala de scuole sau ceva de aista geno.

Da, da, lasă că știu eu mai bine decât tine, că doar sunt detectiv: de răufăcători poți să dai oriunde, chiar și unde nu te aștepți. Acum mai rămâne de văzut dacă până și într-o asemenea dărăpănătură de școală.

— Tom are motivele lui să considere că ăsta și nu altul e locul unde se va da următoarea lovitură. Eu zic să ne așezăm la pândă și să îi ajutăm pe copii cum om putea noi mai bine. Dacă vi se pare plictisitor, n-aveți decât să plecați.

OK, asta chiar c-a sunat cam dur. Nici nu-i de mirare că Odette se uită așa de urât la mine.

— Nu mai poți să pui nici măcar o întrebare! pufnește ea. Dumnezeule, chiar că ești nesuferit azi! Și eu care credeam că te bucuri de noua noastră aventură împreună!

La una ca asta chiar că nu mai am nimic de zis. Dacă Odette nu se prinde de unde îmi vine proasta dispoziție, chiar că nu mai are niciun rost.

Mă țin după Tom, care pare să caute un loc de pândă, de unde poate fi ținută școala mai bine sub observație. Numai că, după cum era de așteptat, nu-i deloc atât de simplu, căci clădirea este înghesuită între

multe alte case, la fel de pocite ca și școala. Semețe și cenușii, ele înconjoară clădirea școlii ca un zid uriaș. Numai balcoanele, ca niște faguri, sunt vopsite în culori diferite. Până la urmă, Tom o cotește înspre singura construcție mai mititică din preajmă, o hidoșenie de magazie așezată pieziș față de școală. După capul lui Tom, ăsta e un post de observație cum nu se poate mai bun.

— OK, iată care-i planul, zice el, adresându-se tuturor. În orele care urmează, o să stăm pe-aici, prin preajma magaziei ăsteia de biciclete. Dacă mi se confirmă bănuiala, atunci, mai devreme sau mai târziu, o să apară și spărgătorii. Așteptăm până ies în stradă cu casa de bani, îi urmărim până la ascunzătoarea lor și apoi chemăm poliția.

Leonie rămâne cu gura căscată.

— Adică voi urmăriți banda spărgătorilor de case de bani?

— Normal, ce credeai, o ia Pauli peste picior. Doar nu ți-ai închipuit c-am venit aici la vreun curs de pictură pe pânză!

— Bine, bine… dar e imposibil! Nu sunteți decât niște copii, iar răufăcătorii ăștia sunt cât se poate de periculoși. Aduceți-vă aminte de bietul domn Lüttge!

Kira râde.

— Zău așa, Leonie! Asta nu-i prima fărădelege pe care o rezolvăm. Și, în afară de asta, tu singură ai ținut să vii. Dacă ți se pare că-i prea periculos pentru tine, atunci n-ai decât să pleci acasă.

Exact! Și ia-l cu tine și pe prostălăul de Francesco!

— Deci sunteți convinși că spărgătorii ăia chiar o să se arate, deși nu înțeleg de ce credeți voi că o să vină tocmai la școala asta. Dar atunci n-ar fi mai bine să dați pur și simplu telefon la poliție când spărgătorii o să fie înăuntru?

— Foarte simplu, începe să-i explice Tom. Pentru că trebuie să aflăm unde își au ascunzătoarea. După toate probabilitățile, acolo se află cincizeci de lucrări scrise pentru examenul de bac de la Gimnaziul Wilhelmin, pe care ne dorim mult de tot să le găsim. Altfel, frate-meu ar trebui să dea din nou scrisul la mate și numai de-asta n-are chef! Acum e clar?

Leonie nu mai scoate nicio vorbă, dar arată de parcă i s-ar fi aprins în sfârșit beculețul. Ce caraghios! Planul e strălucit, firește. Dar, înainte de toate, e de admirat pentru simplitatea lui. Iar dacă Leonie de-abia acum dă semne că s-ar fi luminat, asta nu-mi dovedește altceva decât că-i tare grea de cap.

Dar cel mai *greu* e că în următoarele ore stăm ca proștii degeaba, învârtindu-ne în jurul magaziei de biciclete. Tom s-a cocoțat pe un soi de zid mai mic și urmărește de acolo intrarea în școală, cu o privire de uliu, iar fetele stau ceva mai departe și sporovăiesc de una și de alta. Ca un făcut, cu cât Tom se zgâiește mai mult la intrare, cu atât mai mult nu se întâmplă nimic. În tot acest timp, Francesco ține un discurs kilometric despre frumusețile țării lui de baștină, Italia, iar eu mă întreb în sinea mea de ce n-o fi rămas acolo. Că atunci am fi avut amândoi parte de câte ceva bun: el de peisajul răpitor și eu de liniște!

Cât despre Leonie, ea cască tot mai des, ascunzându-se după mânecile jachetei. Din păcate, plictiseala care a copleșit-o n-a convins-o să facă și cale întoarsă spre casă. E ceva în operațiunea noastră care i se pare foarte important. Așa de important, încât își dă silința să discute cât de cât prietenește cu Kira și cu Pauli și să le întrebe cum își petrec timpul când nu sunt la școală. Așa interesată de colegii ei nu s-a mai arătat niciodată până acum, ceea ce mie mi se pare foarte suspect.

Se pare însă că pe Kira n-o macină nicio bănuială. Stă liniștită la taclale cu proasta de Leonie și, răbdătoare, îi răspunde la toate întrebările. „Oprește-te odată!” aș zbiera eu dacă aș putea. „Poate că nu vrea decât să te descoasă!” Dar, fiindcă nu pot să zic nimic, îmi iau avânt și sar drept în brațele Kirei.

— Hop-așa, Winston! exclamă Kira surprinsă. Ce-i cu tine? Ai să-mi spui ceva important?

Leonie râde prostește.

— De parc-ar putea să-ți vorbească! Poate că i s-a făcut și lui foame de-atâta așteptat. Se vede că e un mare pofticios. Uită-te și tu ce burdihan are!

Ptiu! Ce i-a venit gâsculiței ăsteia neroade? Fără să stau pe gânduri, îmi reped la ea o labă cu ghearele

scoase și o înhață chiar pe sub mâneca jachetei.

Leonie scoate un țipăt și sare în lături.

— Au, dobitoc tâmpit! Ce, nu ți-e bine? face ea în timp ce-și freacă dosul palmei, unde i-au apărut patru dâre de un roșu aprins.

Vai, ce sensibilă e! O zgârietură ca asta aproape că nici nu doare. Mă rog, poate doare puțin, dar sunt sigur că de-abia a simțit-o.

Pauli privește cu atenție zgârietura, după care se întoarce către mine.

— Chiar dacă nu mai poți vorbi, de înțeles, înțelegi încă totul, trage ea concluzia.

Și asta fiindcă Pauli știe prea bine că a fost o vreme când m-am aflat în pielea Kirei.

Leonie, dimpotrivă, are o privire tâmpă. Deh, nimic nou! Și tocmai când se pregătește să ne arunce vreo vorbă de ocară, se-apropie Tom de noi în goană și agitat nevoie mare.

— Așa, și-acum, toată lumea la arme! Tocmai au coborât dintr-o furgonetă trei tipi cam dubioși, care se îndreaptă către intrarea în școală!

Dintr-odată, fetele se dezmeticesc.

— Ia te uită, tu chiar ai avut dreptate! se repede Pauli cu vorba.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Tom scos din țâțâni. În sfârșit, mi-e totuna, n-am acum timp de explicații. Bineînțeles că am avut dreptate. Hai, Kira, fă și tu niște fotografii, că tot ziceai că-ți aduci aparatul de fotografiat!

Kira încuviințează din cap și se-apucă să scotocească prin rucsac. Pauli se preface că ar vrea să se urce pe una dintre bicicletele din magazie și, în felul ăsta, se trage ceva mai aproape de intrarea în școală.

— Ăștia s-au deghizat, nu glumă, constată ea.

Mă duc și eu puțin mai aproape și îi urmăresc cu atenție cum tocmai descuie ușa Școlii Gutenberg. Nu prea pricep ce-o fi vrut să spună Pauli adineaori. Fiindcă, de fapt, tipii nici nu sunt deghizați. Că nu poartă măști, coifuri sau ochelari de soare. Dimpotrivă, arată cu totul normal și au trase pe ei niște salopete de lucru, așa cum obișnuiesc să poarte

toți meseriașii. Ba unul dintre ei mai cară și o trusă de scule așa, la vedere!

Tom se postează lângă noi și, clătinând din cap, se arată de aceeași părere.

— Da, grozavă idee! Ăștia trei aduc pur și simplu a meseriași și nu dau de bănuit nimănui. Cel puțin așa își închipuie ei, fiindcă pe noi nu ne-au păcălit.

Aha, deci asta a vrut să spună Pauli! Hainele de pe ei or fi ele salopete de lucru, dar le servesc și de deghizament! Foarte isteț din partea lor. Nimeni nu o să-i ia la ochi, pentru că toată lumea o să-și închipuie că sunt doar niște mecanici sau electricieni care-și văd de munca lor cinstită. Bun plan, n-am ce zice! Dar nu-i suficient de bun pentru noi! Dacă răufăcătorii ăștia și-au pus în minte să mă tragă pe sfoară tocmai pe mine, Winston Churchill, zis și Sforrrlock Holmes, ar fi trebuit să se scoale mai de dimineață!

— Am făcut câteva fotografii.

Kira a venit lângă mine și Tom, cu aparatul de fotografiat în mână.

— Să mă dau ceva mai aproape?

Tom clatină din cap.

— Nu. După ce intră în clădire, trebuie să-i așteptăm să iasă. Și pe urmă ne ținem după ei.

Leonie se încruntă.

— Cum să ne ținem după ei? Ei au venit cu mașina. Doar n-o să-i urmărim alergând după ei pe jos sau călare pe biciclete! O să se miște mult mai repede decât noi!

— M-am gândit și la asta, zâmbește Tom. Pentru o asemenea situație, am pregătit următoarele…

Zicând vorbele astea, scoate la iveală dintr-un buzunar al jachetei o punguță de plastic și ceva ce pare să fie ditamai rola de bandă adezivă.

— Asta ce mai e? se miră Leonie.

— O să fie radiofarul nostru, explică Tom.

— Ăăă? Mie mi se pare că arată ca o pungă cu o rolă de bandă adezivă.

— O clipă.

Tom se scotocește prin alt buzunar al jachetei și scoate un telefon mobil. Îl vâră în punguța de plastic, pe care, la rândul ei, o înfășoară cu bandă adezivă.

— Pachețelul ăsta o să-l prind undeva, sub mașina lor. După ce răufăcătorii o să pornească la drum, noi o să știm permanent unde se află. Că am încărcat pe telefon o aplicație de navigație. Șmecher, nu?

Leonie ridică din umeri.

— Eu știu? De ce nu ne-am duce pur și simplu după ei, înăuntru, ca să ne convingem că au venit să fure casa de bani?

— Foarte simplu. Nu trebuie să intre la bănuieli. Că altfel nu ne mai duc la ascunzătoarea lor, pricepi?

La așa o explicație, Leonie nu mai are nimic de zis. În loc de asta, pe neașteptate, o ia din loc și se îndreaptă… chiar spre intrarea în școală!

— Hei, ce-i asta? strigă Tom în urma ei. Ai înnebunit? Oprește-te!

Numai că Leonie nu-i dă niciun pic de atenție. Își vede de drum mai departe, spre ușa de la intrare. Cât ai clipi din ochi, dispare în clădirea școlii.

Prinși asupra faptului. La subsol sau aiurea

— Winston, acum chiar că e treaba voastră!

Kira mă ține în brațe și mă privește drept în oci.

— Luați la puricat fiecare etaj, iar dacă dați de Leonie sau de răufăcători, veniți degrabă înapoi și duceți-ne la ei. Și încă ceva, important de tot: dacă îmi sari în brațe, asta o să însemne că ați găsit-o pe Leonie. Dacă o să sari în brațele lui Pauli o să însemne că ați dat peste răufăcători. La Tom în brațe nu sari decât dacă i-ați descoperit și pe Leonie, și pe răufăcători. Te rog, explică-le asta și colegelor tale, pisicile, da?

Drept răspuns, mă apuc și torc. Kira se poate bizui sută la sută pe agentul Winston! O să dăm noi de urma lui Leonie și a spărgătorilor de seifuri, nu încape nicio îndoială! Ce-i drept, deocamdată suntem abia în holul de după ușile de la intrare, dar imediat o să-i dăm bătaie.

— Foarte bine, dragul meu! mă laudă Kira și mă scarpină ușor pe după urechi. Ce bine că ați venit și voi! Fiindcă așa putem să scotocim toată școala fără să atragem atenția asupra noastră. Poate avem noroc și dăm de Leonie înainte s-o descopere spărgătorii.

Tom dă din cap, aprobator.

— Numai asta ar mai lipsi! După ce o găsește Winston, jur c-o duc de-aici cu mâna mea pe prostănaca aia. Ne dă peste cap tot planul! Cât de nătărău poți să fii ca să faci așa ceva?

— Da, îi dă dreptate Pauli. Chiar că nu poți fi atât de nătărău. Se schimbă însă lucrurile dacă o faci intenționat.

Kira își încrețește fruntea.

— Bine, dar de ce să facă asta? Doar Leonie este și rămâne pur și simplu o gâsculiță neroadă, care n-are niciun chef să plece urechea la ce-i spunem noi. Și de-asta și cred că a intrat în școală. În fine, acum asta e! oftează ea. Să sperăm totuși că Winston și prietenii lui o s-o găsească și că noi o să reușim s-o scoatem de acolo la timp. După care ne vedem mai departe de planul nostru și toate bune.

Exact. Așa o să facem. Mă întorc înspre Odette și Francesco.

— Bun, ați băgat la cap? Misiunea noastră sună astfel: găsiți-o pe Leonie! Dar, firește, asta înseamnă să fim și cu ochișorii-n patru după răufăcătorii ăia.

Dând din cap, Francesco se-arată de acord și gata de acțiune.

— *Si, ho capitol* Da, am înțeles!

Foarte bine atunci. Poate că nu-i chiar așa de rău c-a venit și el cu noi. La urma urmei, așa, în trei, o să putem căuta prin clădire mult mai repede, ca să nu mai spun că șase ochi de pisică văd mai bine decât patru.

Numai Odette încă ezită.

— Ce-o fi avut ciudata asta de Leonie de-a intrat în școală? Cum să le țină ea piept spărgătorilor de una singură?

Pierzându-mi răbdarea, încep să-mi bâțâi coada încoace și-ncolo.

— Nu mai are nicio importanță, Odette. Poate n-a vrut decât să mai bage și ea ceva zâzanie, cum îi e obiceiul. Și-acum, hai să ne apucăm de căutat. Eu zic să o luăm de-aici, de jos, și să cercetăm etaj cu etaj, până sus de tot.

Pornim la drum. Trecem din holișorul de după ușile de la intrare în holul cel larg, în care se stă în pauză, iar de-acolo în primul culoar lateral, cu urechile ciulite, ca să nu ne scape nimic. Numai că, pe oricare dintre holuri o apucăm, nu dăm de nimic și de nimeni. Nici picior de șoricel, necum de Leonie sau de spărgători.

Odată ajunși în casa scărilor, urcăm la primul etaj.

— Ar trebui să-i auzim pe hoții ăia, dacă tot au obiceiul să smulgă casa de bani din perete, zice Odette cu năduf. Iar dacă Leonie s-a ținut după ei, o să dăm de ea în același loc. Chiar așa, unde se ține o casă de bani într-o școală?

— Se știe că, într-o *banco,* casa de bani se afla deseorii la subsolo, își dă cu părerea Francesco, făcând pe grozavul.

Fornăi aproape amenințător. Fiindcă, la drept vorbind, sunt singurul motan care a mers la școală, așa

că n-o să-l las pe italianul ăsta să mă învețe el pe mine cam pe unde ar trebui căutată o casă de bani!

— Sigur nu e la subsol. La Gimnaziul Wilhelmin, se afla în biroul directoarei și, dacă mă întrebați pe mine, cred că așa era și la Sophie Scholl. Ceea ce înseamnă că, dacă descoperim biroul directorului de aici, sigur suntem pe drumul cel bun.

— Mda, Winston, spune Odette în zeflemea. Înseamnă că e o nimica toată. N-ai mata bunătatea să ne arăți drumul spre birou?

Dacă Odette își închipuie că ironiile ei o să mă pună cu botul pe labe, se înșală amarnic. Mă-ntind un pic, ca să mă fac mai mare, și ridic botul sus de tot.

— N-am zis că știu exact unde e biroul. N-am decât o bănuială. Dar sunt destul de sigur că nu se află la subsol. Cum adică, șeful unei școli, ditamai directorul, să-și aibă biroul la subsol? Și atunci cum se mai uită pe fereastră? Ce să caute la subsol?

Francesco dă agitat din coadă.

— Io no știa. Pote ca sa se pote concentra și el molto mai bene la ceea ce făcea?

— Prostii!

— Cum adică *prostii*? E ideea bona!

— Nu, nu-i deloc. E o idee cum nu se poate mai creață, băi tigru de buzunar ce ești!

— Ce? Cum îi dici tu la Francesco! *Io sono un vero detective* – sunt un detective adevărata și no o obrăznicătură de cotoi de apartamente, ca tine!

Cum? Obrăznicătură de cotoi de apartament? Hai că acum chiar îmi sare mustarul!

— Ia ascultă aici, italo-dobitoc pripășit! Dacă-ți închipui că poți să faci pe deșteptul, numai fiindcă…

— Băieți! se bagă Odette între noi. Încetați odată! Trebuie să ne grăbim, chiar n-avem timp pentru așa o ceartă prostească!

— Miorlau! Eu nu mă cert deloc! Dar nici nu admit să iau lecții de la un neica nimeni ca ăsta!

— *Neica nimeni?* Ce e uno neică nimeni? Tu este uno *idiota*!

— Dobitocule!

— *Bastardo!*

— Tâmpitule!

— *Cretino!*

— Hei, gura! ne repede Odette cu atâta înverșunare, încât și eu, și Francesco ne potolim ca din senin. Auziți și voi ce-aud eu?

Chiar așa! Bubuituri înfundate răsună în toată casa scărilor. Și, pe dată, toate firele de păr de pe mine iau poziție de drepți, din vârful cozii până în sus, pe urechi.

— De unde vine zgomotul?

Odette își ciulește urechile cu mare atenție. Și eu la fel.

— Ăăă, cred, ăăă, că… Adică, mi se pare că…

Nu, nu se poate-așa ceva! Îmi dau silința să ascult mai bine. Și totuși, așa e. Nu încape îndoială. Mă văd silit să-mi bag coada între picioare de așa rușine.

— Ăăă, păi, pare să vină de undeva de la subsol.

Pfff! Chiar c-am dat-o în bară. Zgomotele vin de la subsol. Sfântă scândură de ascuțit ghearele, ce umilință!

Ce-i drept, Francesco nu scoate nicio vorbă, dar, cu prefăcute mișcări de gheară, își mângâie fuioarele de blană. Chiar că azi nu-i ziua mea bună!

Slavă Domnului că Odette nu face niciun comentariu. În schimb, o apucă pe scară în jos, se oprește preț de câteva clipe la parter și se întoarce către mine și Francesco.

— Așa, și-acum ce facem, supereroii mei? Coborâți și voi sau rămâneți acolo să vă dondăniți mai departe?

Fără să mai catadicsim să ne aruncăm unul altuia vreo privire, eu și Francesco o urmăm pe Odette pe scară, în jos. Și într-adevăr, cu cât ne apropiem mai mult de subsol, cu atât și bubuiturile se aud mai deslușit.

Mai mult alunecăm decât coborâm de pe ultima treaptă. Atât de întuneric e aici, la subsol, dar noi nici nu ne sinchisim de treaba asta. Ca pisici ce suntem, vedem foarte bine pe întuneric. Așa se face că nu durează mult până s-o descoperim pe Leonie. Se tupila pe după o ușă puțin crăpată. Era limpede că puștoaica tocmai trăgea cu ochiul la ceva foarte interesant, pentru că pe noi, cele trei pisici, nici nu ne-a simțit. Cu

capul în pământ, mă apropii de ea târâș și arunc și eu o privire prin deschizătura îngustă a ușii.

Ha! Incredibil! Drept la țintă! Nu-mi vine să cred! Sunt chiar principalii noștri suspecți, care dau de zor cu baroasele într-un perete! Neapărat trebuie să le dăm de veste Kirei, lui Tom și lui Pauli! Mă strecor cu grijă înapoi, până la Odette și Francesco.

— Hai, le miaun eu, pe șoptite. Trebuie să-i aducem pe copii. Chestia asta chiar că trebuie s-o vadă cu ochii lor!

Nici două minute mai târziu, ne înființăm din nou în holișorul de la intrare și, dintr-un salt uriaș, mă reped în brațele lui Tom.

— Super! bate Kira din palme. I-au găsit și pe Leonie, și pe răufăcători! Să nu mai pierdem vremea!

Fac iute stânga-mprejur și, cu Odette și cu Francesco alături, o apucăm din nou către subsol, cu copiii pe urmele noastre.

— Frate, dar întuneric mai e pe-aici! șoptește Pauli.

— Nu care cumva să te-apuci să faci lumină cu ceva, că răufăcătorii o să se prindă imediat, îi atrage atenția Kira. Orientează-te după Odette, că pe ea o mai poți vedea cât de cât.

Cu puțin timp înainte să ajungem în locul în care o lăsasem pe Leonie, răresc pasul. Gâsculița se află tot ghemuită după ușă și se uită la ce fac spărgătorii. Pare atât de prinsă de ce se petrece dincolo de ușă, că nici vorbă să-i simtă în preajmă pe colegii ei de clasă. Tom se dă puțin mai aproape și se zgâiește și el prin crăpătura ușii.

— Am știut eu! șoptește el. Banda spărgătorilor de case de bani! Kira, Pauli, ieșiți de-aici, că-i spun eu lui Leonie s-o întindă.

Kira și Pauli încuviințează din cap și se întorc, gata s-o ia din loc. Tom mai înaintează un pas și o bate pe umăr pe Leonie. Mai proastă idee ca asta nu cred să fi avut el vreodată. Căci în aceeași clipă, Leonie zbiară îngrozită și sare direct pe coada lui Francesco. Scuipând ca un apucat, motanul face un salt înainte, trezindu-se chiar în încăperea în care răufăcătorii sparg peretele.

Ca la comandă, cei trei se întorc și ne privesc țintă. Tom ezită o clipă, după care închide ușa și răsucește cheia rămasă încă în broască.

— Valea! răcnește el către fete. Și dați telefon la poliție, până nu se mai întâmplă ceva.

Trezită din groaza care parcă o împietrise și cu mâini tremurânde, Kira scoate telefonul din buzunar și formează un număr.

— Alo, poliția? La telefon Kira Kovalenko. Vă rog, veniți repede! Suntem la subsolul clădirii Școlii Gutenberg de pe strada Sabinelor și tocmai am prins banda spărgătorilor de case de bani și i-am încuiat într-o încăpere!

În aceeași clipă, ușa se zguduie sub niște lovituri puternice. Teamă mi-e că nu va dura prea mult până ce răufăcătorii o vor da de perete.

— Hei, dați-ne drumul imediat de-aici! se aude, înfundat, de pe cealaltă parte a ușii. N-auziți? Deschideți imediat! Să știți c-am dat deja telefon la poliție, sunt pe drum. Atunci o să vedeți voi în ce belea v-ați băgat! Nu-ntindeți coarda și deschideți odată! Altfel vă petreceți noaptea la poliție!

Cum? Și răufăcătorii au dat telefon la poliție? De când fac ăștia așa ceva? Deodată am o presimțire cât se poate de urâtă, iar vârful cozii se pornește să mă mănânce de mă înnebunește. Lucrurile au luat o întorsătură groaznică!

Despre polițiști de ocazie, meseriași și pacea mondială

Polițistul, care nici măcar n-arată a polițist sadea, și-asta fiindcă nu poartă nicio uniformă, se scarpină la ceafă.

— Am impresia că n-am priceput prea bine partea aia cu profilul făptașilor. Zici că ai făcut o listă cu toate cantinele de prin școli și de-aia ai fost sigur că banda o să dea azi lovitura la Școala Gutenberg?

Tom încuviințează din cap. Împreună cu Pauli și Kira, se află într-o cameră a secției de poliție. După ce am sunat la poliție, oamenii au venit și i-au eliberat pe cei trei meseriași nevinovați din subsolul Școlii Gutenberg, unde se afla instalația de termoficare. La secție, copiii sunt luați la întrebări de un anume domn Bange, care lucrează la serviciul de criminalistică, ceea ce sună destul de palpitant. Așa că și el pare să fie un soi special de polițist. Chiar dacă nu poartă uniformă.

Eu unul stau încolăcit în poala Kirei și mă bucur peste poate că nu-s și eu om. Fiindcă altfel tipul ăsta mi-ar fi frecat și mie ridichea, așa cum le face acum prietenilor mei bipezi. O situație deloc plăcută! Odette și Francesco s-au tupilat la picioarele lui Tom, de unde nu și-au ridicat deloc ochii, nici măcar atunci când se mai ridica tonul. Presupun că nici ei nu au chef de necazuri.

— Da, pentru că primele patru școli de pe listă sunt și cele mai mari, iar la cantinele lor poți plăti cu banii jos, explică Tom. Și, până acum, au fost prădate în ordinea mărimii. Întotdeauna într-o zi de joi. Școala Gutenberg e cea de-a cincea pe listă. Asta ne-a și făcut să ne așezăm la pândă în preajma ei și…

— Și să încuiați la subsol trei instalatori cu totul și cu totul nevinovați, care veniseră să repare o defecțiune la instalația de apă, speriindu-i de moarte, îl întrerupe domnul Bange. Tinere, tocmai ăsta-i motivul pentru care amatorii ar trebui să se ferească să se-apuce de investigații polițienești: pentru că nu-s în stare.

— Bine, OK, s-a întâmplat să avem ghinion, sare Pauli în apărarea lui Tom. Dar tipii chiar păreau că vor să smulgă ceva din perete. De unde să știm că de fapt căutau spărtura din conducta de apă?

Domnul Bange oftează din greu, dar nu mai spune nimic.

În locul lui, se bagă și Kira în vorbă:

— Uitați-vă și dumneavoastră mai bine la listă. O să vedeți că Tom are dreptate.

Bange clatină din cap.

— Domnișoară, n-am de ce să mă uit pe listă. Și-asta fiindcă școala unde s-a dat lovitura cel mai recent este Gimnaziul Wilhelmin, iar ăsta sigur nu se numără printre cele mai mari zece școli din Hamburg. Și asta s-a petrecut într-o marți. De asta ce mai ziceți? Dacă ne luăm după teoria prietenului dumneavoastră, e imposibil să ai un jaf într-o zi de marți.

Așa-i! P-asta am priceput-o și eu. Pauli și Kira se uită una la alta și ridică din umeri.

În locul lor, răspunde însă Tom:

— Poate că lovitura de la Gimnaziul Wilhelmin a fost, cumva, peste rând. Poate că s-a dat fiindcă împrejurarea a fost deosebit de prielnică sau ceva de genul ăsta. Nu știu nici eu ce să zic. În orice caz însă, teoria rămâne în picioare.

— V-o mai spun o dată: vă rog, nu vă mai jucați de-a polițiștii de ocazie. Și fiți siguri că echipa CoSp care se ocupă de cazul „Școala” are toată povestea sub control.

Cine? Zău dacă pricep vreo vorbă.

— Iar dacă mai dați peste cine știe ce chestie care vi se pare demnă de anchetat, uitați cartea mea de vizită. E trecut aici numărul meu de telefon și mă puteți suna fără probleme dacă vă vine vreo idee despre cum am putea să-i prindem pe făptași. Dar vă rog, nu mai încercați de capul vostru!

Dinspre copii, tăcere.

Bange suspină.

— M-ați înțeles? Nu mai faceți nimic de capul vostru! Sunați-mă dacă aveți ceva important de comunicat! *Capito?*

Tom, Kira și Pauli își înclină capetele, dar nu scot o vorbă.

— Și-acum, puteți să ieșiți și să așteptați pe hol până vin ai voștri să vă ia. Între timp, am luat legătura cu toți. N-ar fi o idee rea dacă le-ați cere iertare pentru prostia făcută.

***

Odată ajunși pe hol, Tom își varsă tot năduful.

— Polițiști de ocazie? Ce aiureală! Și chestia cu CoSp și cazul „Școala”, care are toată povestea sub control? Mda, mai mult de-o groază! Păi n-ar fi trebuit atunci să-i fi prins de mult pe răufăcători? Un fâs, asta au făcut! De unde până unde să aibă ei ceva sub control! Tipul ăsta se înșală amarnic dacă-și închipuie c-o să-i dau eu lui telefon atunci când oi ști cum să-i prindem!

— Ăăă, face Leonie, dregându-și glasul. Ce înseamnă CoSp?

În loc de răspuns, Tom o privește cu asprime. Am impresia că-i supărat rău de tot pe ea. Nici nu-i de mirare. Dacă ea n-ar fi luat-o razna și nu ar fi intrat în școală, nimic din tot ce a urmat nu s-ar fi întâmplat. Atunci am fi văzut cu ochii noștri că tipii plecau din clădire fără nicio casă de bani la subraț și ne-am fi dat și singuri seama că nu erau deloc niște răufăcători.

— CoSp este prescurtarea de la Comisie Specială, adică o comisie alcătuită de poliție pentru a se ocupa numai și numai de cazul ăsta, explică Pauli.

Oho! De unde știe ea chestia asta?

— Ah, așa deci, murmură Leonie, care nu mai e deloc așa de sigură pe ea cum pare de obicei.

Dă să plece, dar, când să se facă nevăzută, Kira i se proptește în cale.

— Ia stai tu așa, acum am eu de pus o întrebare. Ce ți-a venit să faci un lucru atât de tâmpit? Te crezi mare șmecheră, nu? Numai din cauza ta avem acum toată beleaua asta pe cap. Ne-ai făcut de toată rușinea!

— Eu… ăăă… Trebuie să plec.

Leonie încearcă să se strecoare pe lângă Kira, dar se trezește apucată de braț de Tom.

— Ei, n-auzi bine?

Leonie se smucește și pare să-și facă socoteala dacă nu cumva ar fi bine s-o rupă pur și simplu la fugă, numai că, între timp, înaintea ei s-a postat și Pauli. Își lasă umerii în jos și oftează prelung.

— Mi se păruse că-l recunosc pe unul dintre spărgători. Și-am vrut să mă lămuresc dacă el era. Dar nu era. Și oricum, niciunul dintre ei nu era un răufăcător.

Tom ridică sprâncenele și o țintuiește cu privirea pe Leonie.

— Aha. Și nouă de ce nu ne-ai spus chestia asta? În loc s-o iei din loc pe nepusă masă?

— Păi tocmai fiindcă nu eram sigură. De aceea am ținut să mă mai uit o dată, mai bine și mai de-aproape. Mi-am zis că v-aș putea fi de ajutor, fiindcă îi știam tipului numele. Îmi pare rău că totul a ieșit așa de prost.

OK. Pentru urechile mele de motan, scuza sună sinceră. Orice s-ar zice, tot e ceva.

Tom se uită la ea nehotărât, după care suspină.

— Bine. Primesc scuzele.

Leonie îi întinde mâna, iar el i-o strânge. Ce pas uriaș spre pacea mondială! Pe furiș, arunc o privire înspre Odette și Francesco. Italomotanul tot un tontălău îmi pare, dar nu-mi mai vine să fiu atât de cârcotaș. N-ar strica să avem cu toții parte de puțină liniște. În adâncul inimii, sunt mai degrabă drăguț și prietenos. Dar chiar și așa, tot eu să fac primul pas? Neee. Francesco ar putea foarte bine să se scuze el. La urma urmei, el nici măcar nu făcea parte din schemă și, odată ajuns în încăperea cu instalația de termoficare, n-a făcut decât să-i stârnească pe meseriași. Ei, sigur că n-a făcut-o intenționat, recunosc. Dar oricum! Winston Churchill așteaptă niște scuze!

Beate și drăguții ei copii sau Despre o tovărășie proastă

Despre unele lucruri se poate spune că n-ai decât să aștepți tu să se împlinească până te-oi învineți, ba chiar înnegri. În cazul meu, partea a doua, cu înnegritul, e chiar ceva mai dificilă, de vreme ce *sunt deja* negru. Oricum, mă îndoiesc că tocmai culoarea blănii mele ar fi motivul pentru care Francesco nu-mi cere scuze. Probabil că e pur și simplu un încăpățânat. Și un încrezut. Nu mă sinchisesc de el cum nu mă sinchisesc de-o conservă goală de sardine în ulei. Ceea ce mă necăjește însă cu adevărat e că nici măcar Odette nu mai vorbește cu mine. Și zău dacă pricep de ce.

După aventura de la Școala Gutenberg, mi-am îngăduit, în nu mai puțin de două rânduri, să trec în vizită prin curtea din spatele casei, dar singurul cu care chiar am schimbat ceva vorbe a fost Spike. De fiecare dată, Odette m-a salutat numai așa, din vârful buzelor, după care și-a văzut de drumurile ei, iar o dată am zărit-o strecurându-se către casa vecină, unde o aștepta Francesco. Să-ți vină să-ți smulgi mustățile, nu altceva! Și doar treaba cu Odette mergea atât de bine… Ce întorsătură afurisită!

Poate c-ar fi bine să devin ceva mai scump la vedere? Ca să-și dea seama și Odette cât de mult mi-ar duce dorul? Știți voi, vorba aceea: dacă vrei să ai succes, nu mai veni așa de des! Iau hotărârea să încerc așa și să petrec mai mult timp pe canapea decât în curtea din spate.

Din păcate, se dovedește destul de iute că nici măcar un asemenea plan nu-i lesne de pus în aplicare. Și asta fiindcă în preajma weekendului, casa Hagedorn e cuprinsă de o vânzoleală de neînchipuit, ceea ce înseamnă că nu mai e chip să moțăi tihnit pe canapea. La drept vorbind, de vină e nu numai vânzoleala de care zic, ci mai cu seamă Ana și babușca, care parcă s-ar fi vorbit să-mi interzică statul pe canapea.

În dimineața asta, s-au apucat și-au aspirat temeinic canapeaua, ba chiar au și spălat-o cu șampon, iar de-

atunci le sare țandăra amândurora numai dacă mă văd fâțâindu-mă prin preajma ei. Nici prin dormitoare nu mai am voie să umblu. Practic, am ajuns să fiu tolerat numai în bucătărie și pe hol. Câtă nerușinare! Să mi se limiteze în halul ăsta mișcările în habitatul meu natural! Cred c-ar trebui să reclam chestia asta la Asociația de Protecție a Animalelor! Și totul numai fiindcă se apropie o vizită, lucru de care mă și temusem! Fratele lui Werner, însoțit de fioroasa lui șleahtă, urmează să treacă pe la noi, prin Hamburg. Și pare-se că locuința trebuie dereticată sârguincios – atât de sârguincios, încât, la o adică, să poți mânca și de pe jos. Cu toate că asta ar fi o mare prostie, că doar oamenii se folosesc de farfurii!

Și fiindcă tot veni vorba: tocmai când căutam și eu consolare și împăcare în castronelul meu de mâncare, ce credeți că găsesc acolo? Chiar așa! Mâncare pentru pisici din conservă. MÂNCARE DIN CONSERVĂ!!! Hei, alo! Ce-i asta? Mă duc iute la Ana și mă arunc la picioarele ei, miorlăind cu reproș și durere.

— Winston! Ce te-a apucat? Zău că n-am timp acum de așa ceva. Hai, ridică-te de-acolo și întinde-te pe perna ta.

Numai milă și înțelegere nu găsesc la Ana. Dar nici eu nu mă dau bătut cu una, cu două. În ceea ce mă privește, când vine vorba de masă și casă, nu-i loc de glumă. Așa că mă apuc să trag cu ghearele de cracul pantalonilor Anei, prind tivul și mă anin de el cu îndârjire. Mă țin ca scaiul de cracul pantalonilor, iar dacă vrea s-o ia din loc, pur și simplu trebuie să mă târâie după ea.

— Ești un motan rău, rău de tot! Iar eu sunt de-a dreptul înnebunită! Că acuși-acuși bat la ușă oaspeții, iar eu mai am de decorat camera cu flori. Pentru domnul profesor este foarte important ca totul să lase o impresie foarte bună. A insistat în mod deosebit! Dacă nu ești în stare să dai și tu o mână de ajutor, atunci măcar nu mă ține din treburi.

Asta-i o glumă, nu?! Firește că n-am cum să ajut. Cum aș putea? Cum să mă ocup eu de flori? În cel mai bun caz, n-aș putea decât să le jumulesc temeinic, dar mă îndoiesc că asta vrea Ana de la mine. Insist mai

departe, ca să priceapă odată că vreau și eu ceva ca lumea în castronel, nu porcăria aia cafenie! Așa că nu dau drumul cracului pantalonilor și-o țin mai departe, tot într-un miorlăit.

Ana se enervează.

— Mamușca! Vrei să vii puțin, te rog?

Aha. Sunt chemate întăriri. Foarte bine, n-aveți decât. Dacă vă închipuiți că mă dau bătut așa de ușor, să știți că vă așteaptă o luptă grea.

Babușca vine în fugă, ținând în mâini un băț lung, cu pene la unul dintre capete. Ce-o avea de gând cu ăla?

— *Șto takoe?*[18]

— Winston și-a înfipt ghearele în pantalonii mei și nu izbutesc să scap de el. Poți să mă ajuți puțin și să-l desprinzi de-acolo?

— Ce are mârrrtan?

Ana ridică din umeri.

— Zău dacă știu. Cine știe ce nu-i convine?

Să-ți fie rușine, măi Ana! Dacă nu te prinzi de una singură înseamnă că habar n-ai cum vine treaba cu pisicile în general și cu mine în special.

Babușca se apleacă înspre mine, iar eu, prevăzător din fire, închid ochii, căci mi-e frică să nu fiu ocărât. Dar ce minune! În loc de asta, bătrâna mă mângâie domol pe cap și-mi șoptește:

— *Milaia, șto slucilasi? Svariti tebe ștota vkusnenikava?*[19]

Ce bine că știu rusește! Îmi dau seama imediat cu ce mă momește: zice că vrea să-mi gătească ceva gustos. O minunăție de plan! Așa că dau imediat drumul pantalonilor Anei. Ce mai, babușca asta este super!

Numai că Anei nu-i convine câtuși de puțin aranjamentul nostru.

— Mamușca! Parcă ziceai că vrei să mă ajuți! Și-acum, în loc de asta, marea noastră grijă a ajuns Winston? N-avem timp, domnișorul trebuie să se mulțumească pe ziua de azi cu mâncare din conservă!

Nu e ca și cum aș fi cerut cârnați. Eu unul mă mulțumesc și cu niște ficat de pasăre. Important e să nu fie mâncare din conservă.

— Ana, de ajutat, te ajut tot timpul. Totul e foarte bine pe aici! Nicio problemă! Și-atunci de ce ești așa nervoasă? Cred, din ce în ce mai mult, că ții tu să faci imprrresia bună la familia domnului profesorrr, zice babușca, râzând ironic.

Și Ana? Închide ochii, îi pleacă în pământ și nu mai scoate o vorbă. Ciudat. Dar nu mă interesează. Înapoi în bucătărie!

***

— Zău așa, Werner! Traiul ăsta singuratic te face tot mai bizar. Ai căpătat apucături tipice de burlac.

Beate, cumnata lui Werner, vorbește deja de aproape o oră. În tot timpul ăsta, n-a luat nici măcar o pauză. Cum s-o împăca cu așa ceva bietul ei bărbat? Că mie mi-a făcut deja capul calendar.

— Draga mea Beate, i-o întoarce Werner pe un ton încă prietenos, cred că nu ești bine informată. Fiindcă nu mai locuiesc singur de ceva timp. Ana și Kira locuiesc acum cu mine, iar de curând s-a mutat aici și mama Anei, Dimitra.

Beate râde, scoțând la vedere un șir de dinți lătărești și foarte albi. Deși flutură din cap încolo și încoace, ca un făcut, nu i se clintește niciun fir din părul lins, care îi atârnă până la bărbie. Dimpotrivă, coafura arată de parcă ar fi fost tăiată în piatră.

— Te rog frumos, Werner! Tu vorbești de îngrijitoarea ta! Eu însă mă referam la o femeie adevărată.

— Beate! se bagă acum în vorbă Roland, fratele lui Werner. Din câte-mi pot da eu seama, Ana e pe de-a-ntregul o femeie adevărată.

Beate își întoarce privirea spre el.

— Da, Roland, că te și pricepi tu la femeile adevărate! Lasă că știe Werner despre ce vorbesc.

Werner clatină din cap.

— Îmi pare rău, Beate. Despre ce vorbești?

— Păi, vezi bine, despre o tovarășă de viață. O parteneră. O femeie care, cu mână drăgăstoasă, dar severă, să facă puțină ordine în viața ta. O îngrijitoare e departe de-a fi cea mai potrivită pentru așa ceva.

Miorlauuu! Nu mi-e deloc limpede ce înseamnă toate astea, dar îmi sună a amenințare. Nu cred că avem nevoie de așa ceva!

Werner pufnește în râs.

— Draga mea Beate, te onorează faptul că-ți faci mereu griji în ceea ce mă privește. Fii sigură totuși că traiul pe care-l duc este de-a dreptul minunat pentru mine. Și, fiindcă veni vorba, Ana nu e o îngrijitoare, ci menajera casei mele și face o treabă excelentă. Chiar că n-am nevoie de nimic altceva.

— Asta, Werner, n-ai decât să i-o spui lui mutu. Cine era, mă rog, însoțitoarea aia misterioasă, pe care aveai de gând s-o aduci cu tine la petrecerea noastră de vară?

— N-o cunoști, i-o retează Werner.

Sunt sigur că vorbele astea nu-s decât o minciună. Fiindcă tot atât de sigur sunt și că Werner plănuise de fapt s-o ia cu el pe Ana a noastră, dar lăsase totul baltă din pricina lui Vadim. Beate o cunoaște pe Ana. Nu înțeleg de ce Werner nu vrea să spună lucrurilor pe nume.

— Din câte văd eu, ai de gând să-ți duci mai departe viața de burlac ciudat. Când nici măcar nu știi cât ai de pierdut. Gândește-te numai ce plăcut ar fi să răsune în casă râsetele unui copil.

— Bine, dar în casă chiar se aud râsete de copil, fiindcă aici chiar locuiește un copil!

Glasul lui Werner nu mai sună deloc prietenos.

— Mă refer la niște copii ai tăi, Werner, care-s cu totul și cu totul altceva. Copiii tăi sunt un izvor de bucurie neîntrecută și de fericire fără margini.

Copiii, fericire fără margini? Ce să-ți povestesc! Nici vorbă de-așa ceva, mai cu seamă atunci când sunt încă mici, cum sunt țâncii lui Roland și ai Beatei. În ceea ce o privește pe Kira, lucrurile stau cu totul altfel și zău dacă știu copil mai de treabă decât puștoaica mea! Despre gemene însă și despre celălalt mucos mic, ce să zic? Nu, mulțumesc! Sunt gălăgioși și necăjesc pisicile, pentru că le iau drept jucării.

Că tot mi-am amintit, cum de-o fi atâta liniște acum în apartament? Firește, nu pun la socoteală flecărelile Beatei, care nu se mai termină. Pe unde s-or fi vârât

copiii ăia? Îmi iau inima-n dinți și plec la drum, în căutarea lor. Nu care cumva să fi dat iar iama prin castronelul meu, în care mi-am lăsat la păstrare o porție zdravănă de lebărvurst. Ies din sufragerie și mă pun pe căutat.

Nu, nu-s în bucătărie. Nici în camera Kirei, că acolo-i doar Kira, întinsă pe pat și citind. O clipă, parcă-mi vine să mă întind și eu lângă ea și să trag un pui de somn, dar am sentimentul că mai bine aș face să dau de zănaticii ăia. Așa că îmi văd de drum, trecând pe lângă camera în care se află scândura de călcat și unde Ana se ocupă întotdeauna de rufărie, pe lângă dormitorul Anei și pe lângă camera de oaspeți în care stă babușca. Nici picior de copil. Pe unde s-or fi băgat?

Îndărătul ușii de la baie se aude un huruit suspect. Vâr cu băgare de seamă capul pe ușă și o împing ușurel. Ca să vezi: aici sunt cei trei năpârstoci, învăluiți într-un nor de parfum de-al babușcăi. Din câte îmi dau seama, au descoperit și trusa de machiaj a bătrânei. Sunt pictați pe față într-un hal fără de hal, de parcă ar fi încercat toate culorile din trusă, iar cu ruj de buze și-au dat nu numai pe gură, ci s-au mânjit cu generozitate pe toată fața. Cei trei copii îmi amintesc de un film despre un spectacol care se numea „circ” și în care țopăiau niște oameni de colo colo. Unii erau pictați pe față la fel ca puștii ăștia și tot așa de nerozi. Distractiv, ce să zic! Dac-aș putea să râd, aș face-o. Așa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întind pe carpeta din baie și să-i urmăresc pe cei trei cum se spoiesc mai departe.

N-a trecut niciun minut și deja am presimțirea că nu a fost deloc o idee bună: una dintre gemene a dat peste mine. Acum mă arată cu degetul și o strigă pe soră-sa.

— Aici! Pis-pis! Și pis-pis vopsită!

Ăăă, stați puțin, doar nu vreți cumva…?

Mă întorc și dau s-o zbughesc din baie, când una dintre puștoaice trântește iute ușa.

Pe sfânta mea tăviță cu nisip! AJUTOOOR! Am fost închis în aceeași încăpere cu trei țăcăniți!

Fixativ cu nemiluita și șampanie

În urechi îmi răzbat glasuri: la început, nu tocmai deslușite și parcă șoptite, dar treptat, tot mai răspicate.

— Uite, mamă, motanul se mișcă din nou.

E glasul puștiului. Și parcă sună a ușurare.

Apoi, într-o clipită, se aude și un glas înțepat:

— V-am spus eu de la început. Nu-i mort deloc.

Alt glas, tot iritat:

— Bine, măi copii, chiar așa? Să nu mai aud niciodată că stropiți un animal cu fixativ de păr! S-a-nțeles? E foarte, foarte nesănătos!

Ăsta-i Roland, care vorbește cu vehemență.

— Dar și mama se dă cu fixativ de păr!

Asta-i una dintre gemene. Și pare revoltată.

Cu băgare de seamă, deschid și eu ochii, lucru care nu-mi vine chiar la îndemână, fiindcă, nu știu de ce, firele de blană par lipite între ele. Mă salt nițeluș și simt că-mi vine să vomit. Pe sfânta mea scândură de ascuțit ghearele, mi-e rău! Și încă în ce hal! În plus, mai și tremur. Bine măcar că sunt întins pe canapea, că de stat în picioare nici nu poate fi vorba. Firește, habar n-am cum am ajuns aici. Că parcă mi se interzisese tolănitul pe canapea! Acum am deschis și eu ochii de-a binelea și mă pot uita în jur. Lângă canapea se află: Werner, Roland, Beate, gemenele, puștiul care le e frate, Ana, babușca și Kira. Kira are ochii căscați cât cepele și, dacă mă uit mai bine, pare să fi plâns. Întorc capul spre ea și imediat se repede la mine și se apucă să mă mângâie.

— Bietul meu Winston! Nici nu știi ce bucuroasă sunt că te-ai trezit! Câte griji mi-am făcut pentru tine!

Griji? Pentru mine?

Werner își drege glasul.

— Cred că trebuie să merg cu Winston să-l consulte cineva de la serviciul veterinar de urgențe. Nu și-a mai pierdut niciodată cunoștința și vreau să fiu sigur că totul e în regulă cu el.

La auzul cuvintelor „serviciul veterinar de urgențe”, sar ca pe arcuri, mă sprijin bine pe toate cele patru labe ale mele și mă scutur. Vă rog, nu din nou la

medicul veterinar! Mi-a ajuns cu vârf și-ndesat injecția de zilele trecute!

Beate mă privește stăruitor.

— Crezi tu că-i nevoie? Pare să-și fi revenit. Eu una zic că exagerezi. Hai, că nici n-a fost cine știe ce nenorocire.

— Beate, dă-mi voie! Nu știi ce vorbești! Copiii voștri cei atât de fermecători, izvorul vostru de bucurie neîntrecută, i-au făcut bietului meu motan un machiaj cu cremă Nivea și ruj de buze, i-au dat cu lac de unghii pe labe și după aia aproape că l-au îmbăiat în fixativ de păr, de-a ajuns să leșine. Winston a dat dovadă de o blândețe ieșită din comun, bag seama, din moment ce nu s-a înfuriat și nu s-a apărat.

Ia stai puțin! Hai că acum mi-aduc mai bine aminte. Nici n-aș fi putut să mă apăr! A fost chiar mai rău decât crede Werner!

Pușt iul, fratele gemenelor, șovăie puțin, după care, cu o figură vinovată, scoate la iveală întregul și groaznicul adevăr:

— Păi, la început, s-a zbătut pisicuța. Numai c-am vârât-o în halatul de baie roz și i-am răsucit mânecile de jur-împrejur și după aia am înnodat cordonul. Am văzut eu odată la televizor că așa se face la nebuni. Adică așa îi potoleau acolo. Și-așa a făcut și pisica. Adică s-a astâmpărat. Și-atunci și vopsitul a mers mai bine. I-am dat cu-așa de mult fixativ de păr ca să țină ca lumea. Așa am văzut eu că face și mama. Pe urmă i-am dat cu parfum. Pentru că fixativul de păr nu miroase prea bine. Așa și pe urmă, iar s-a zbătut pisicuța. Și am mai strâns un pic de cordonul ăla… ăăă… și-apoi, dintr-odată, pisicuța s-a blegit și-a rămas întinsă acolo, pe covoraș.

Kira începe să plângă cu suspine.

Werner face și el ochii mari.

— Ce zici c-ați făcut, mucoșilor? L-ați împachetat pe sărmanul Winston și l-ați mai și legat fedeleș? Până când n-a mai știut de el? Ce-ar fi să vă fac și eu la fel?

Werner tună și fulgeră, iar mie începe să-mi vâjâie capul.

Beate trage adânc aer în piept.

— Werner, nu mai țipa la copiii mei!

— Ăștia-s copii? Ăștia-s teroriști în toată legea! Știau foarte bine ce făceau. Altfel, după ce l-au văzut pe bietul Winston leșinat, nu s-ar fi apucat să-l despacheteze înainte să strige după noi… Știau foarte bine ce tâmpenie au făcut!

— Știi ceva? Nu cred că l-au legat chiar așa de strâns. Sigur că și-a pierdut cunoștința, dar de la mirosul ăla groaznic de parfum, sare Beate în apărarea odraslelor ei, împingându-și cu hotărâre bărbia înainte. Chiar că pute de-ți mută nasul din loc!

Miorlau! Așa o observație mai atrage pe cineva în dispută: pe babușca, firește. Face urgent un pas înainte și agită degetul arătător pe sub nasul Beatei. Pe mine mă ia din nou cu amețeli, așa că închid ochii.

— Cuuum, ce vrea să spuneți? Pute? Dar e Opium, de la Yves Saint Laurent! E și foarte elegant, și foarte scump!

— Nu zău? Mie mi se pare că miroase a parfum foarte ieftin, i-o întoarce, acră, Beate.

Babușca deja scoate flăcări pe nări.

— Dacă și copiii germani puțin mai educați de părinții lor, nici nu s-ar fi întâmplat așa ceva! *Bednîi kotic! Bednîi kotic!* Sărac mârrrtan! Copii prrrost crescuți sunt adevărată spaimă pentru toți!

— Werner! Chiar trebuie să mă las acum jignită până și de mama îngrijitoarei tale? Nu-i destul că-i lași pe oamenii ăștia de rând să locuiască aici, acum mai și profită de blândețea ta și se iau de rudele tale, se rățoiește Beate. Roland! Dragă, dar spune și tu ceva!

— Da, ăăă, draga mea, păi, ăăă…

Prea multe nu apucă el să îngaime, fiindcă pe babușca a cuprins-o așa o furie, că lasă la o parte orice reținere și orice politețuri.

— Îngrijitoare? Mama îngrijitoarei? Cine? Eu? De rând? Eu sunt Dimitra Kovalenko, pianistă cunoscută în lumea largă. Iar fiica mea, Ana, e pedagog cu diplomă și a studiat la renumitul Conservator din Omsk. Iar dacă nu suntem dorite pe-aici, atunci o să plecăm. Chiar acum! Hai, Ana!

Ana tresare, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce se petrece.

— Bine, mamușca, dar nu-i decât o neînțelegere. Ar trebui să ne liniștim cu toții. Winston se simte din nou bine și copiii sigur o să-și ceară imediat scuze și…

— Ha! Scuze? Eu n-am auzit nicio scuză din gura lor!

— Așa-i. Nici eu, întărește Werner. Dar, în primul rând, eu aștept niște scuze de la Beate, pentru că a sărit calul. Cu atât mai mult cu cât, spre deosebire de nepotul și nepoatele mele, ea e o femeie în toată firea. Aud? spune el, iar Beate îl privește țintă, cu gura căscată. Beate? Aștept. Tocmai ai jignit doi oameni la care eu țin foarte mult. Aștept niște scuze.

Tăcere în continuare. Dar nu mai durează prea mult, căci Beate își dă din nou drumul la gură:

— Poftim? Eu, eu să-mi cer scuze? Hai că m-am săturat. Roland, dacă e vorba să plece cineva, atunci noi o să fim ăia. Fiindcă e limpede ca lumina zilei că nu suntem bine-veniți aici.

Și, fără să mai aștepte să mai spună cineva ceva, își înșfacă poșeta, își smucește fiul de mână și iese val-vârtej din încăpere. Gemenele pornesc după ea, cu mers împiedicat. Nu trece mult și se aude ușa de la intrare trântindu-se.

Roland suspină din adâncul rărunchilor.

— Fir-ar al…! Werner, îmi pare așa de rău! Nu-mi dau seama, zău așa, cum de s-a ajuns la asta. Eu… ăăă… sigur o să se potolească ea, Beate, și-atunci o să am o discuție cu ea în tihnă, ăăă… acum însă trebuie s-o iau și eu din loc, așa că…

Werner clatină din cap.

— Da, da, e în ordine, Roland. Du-te liniștit după ei. Ne lămurim noi până la urmă.

Roland îl bate pe umăr pe fratele său, după care dispare și el.

După ce ușa la intrare se închide din nou, Werner izbucnește în hohote de râs.

Ana, babușca și Kira îl privesc uimite.

— Domnule profesor? E totul în regulă? întreabă Ana îngrijorată.

— Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat! Și mă simt groaznic de stânjenit. Să știți însă că și maică-mea e la fel de temperamentală.

Dă din cap și râde mai departe. Într-un sfârșit, se potolește și trage aer adânc în piept.

— Nu vă faceți însă nicio grijă, Ana. Totul e în regulă. Fiindcă totul este întocmai precum m-ați auzit spunându-i cumnatei mele: Kira, dumneavoastră și mama dumneavoastră îmi sunteți toate foarte dragi. Și sunt fericit că locuiți aici. Pe cuvântul meu! N-o s-o las pe neroada aia de Beate să-mi strice buna dispoziție.

Ana privește în pământ, încurcată. Pun pariu c-a și roșit. Ridică, timid, privirea către Werner.

— Eu… Și eu sunt fericită că suntem aici.

La auzul vorbelor ăstora, simt cum inimioara mea de motan e cuprinsă de un val de căldură, iar Werner pare cuprins și el de-o strălucire.

— Mi-a venit o idee nemaipomenită! Cu puțin timp înainte, am pus la rece o sticlă de șampanie. În cinstea zilei de azi, zic s-o deschidem chiar acum! Sau trebuie să mergem mai întâi cu tine la doctor, Winston?

În niciun caz! Drept dovadă că mi-am recăpătat deplinătatea puterilor, sar rapid de pe canapea și mă rostogolesc.

Werner râde.

— Bine, bine. Deci fără doctor și direct la petrecere.

— Și ce motiv pentru petrecere? se miră babușca.

— E foarte simplu. În primul rând, ne bucurăm că am trecut cu bine peste cea mai scurtă vizită din lume. Și, în al doilea rând, ne bucurăm că s-a întâmplat să ne cunoaștem.

Are dreptate Werner. Chiar că-i un motiv bun ca să petrecem. Mulțumit, mă tolănesc din nou pe canapea în timp ce Ana aduce niște pahare de șampanie, iar Werner desface sticla. Kira capătă un pahar cu niște suc de mere acidulat, care arată cam ca șampania.

Pentru o clipă, văzând cât de bine se înțeleg între ei oamenii mei, mai ales Werner și Ana, mă simt copleșit de melancolie. Mi-aș dori să fiu din nou prieten cu Odette! Îmi revin însă repede și mă bucur sincer pentru Werner. La urma urmei, asta și speram. O să mă mai arăt și eu în zilele următoare prin curtea din spate. Dar îmi trebuie un motiv…

Ce dispăruse iese iar la iveală. Și nu orice idee chinuită e un plan adevărat

— Au apărut din nou? Ești sigur? se agită Kira de îndată ce Tom îi împărtășește ultimele noutăți.

Și-au dat din nou întâlnire la gelaterie, pentru că, din pricina pariului pierdut, Tom îi datora Kirei o înghețată spaghetti. Am ieșit și eu după Kira, fiindcă speram să dau peste Odette. Până la gelaterie însă, nu mi s-a împlinit dorința. Așa că partea senzațională a venit tot de la Tom.

— Sigur că sunt sigur. De cum a deschis în dimineața asta ușa holului de la intrare, administratorul a dat cu ochii de o pungă pântecoasă, din plastic, zăcând pe jos. La început, a crezut că-s gunoaie și se pregătea să arunce punga în pubelă. Dar s-a răzgândit – slavă Domnului! – și a aruncat o privire înăuntru.

— Și chiar erau acolo toate lucrările scrise la mate?

Tom încuviințează din cap.

— Da, toate.

— Ciudat lucru că nu s-a răspândit imediat vestea în toată școala, se miră Kira. Eu n-am auzit nicio vorbă despre așa ceva.

— Mda, directoarea i-a anunțat totuși pe elevii direct interesați, ca să-i liniștească. Cu condiția ca ei să nu bată toba. Ancheta poliției nu se poate desfășura fără discreție. Mie însă mi-a povestit Nico, firește. Așa că te rog, nu mai spune nimănui nimic despre asta.

Kira își ridică solemn mâna, gata să jure.

— Pe cuvânt de cercetași N-o să scot nicio vorbă. Hai, Winston! Acum e rândul tău!

Eu? Pfff! Nici nu mă gândesc. Vestea asta e cel mai bun pretext pe care mi-l puteam imagina pentru a sta de vorbă, în sfârșit, cu Odette. Așa că nu-mi arde câtuși de puțin să jur!

— Ei bine, Winston? Acum ce mai e? zice Tom, privindu-mă stăruitor. Hai, ridică și tu lăbuța!

Clatin din cap și dau din coadă.

Tom și Kira mă privesc, după care izbucnesc amândoi în râs.

— Bine, Winston, mă liniștește Kira, mângâindu-mă pe cap. Dacă ai de gând să le povestești amicilor tăi din curtea din spate, poți s-o faci liniștit. Nu cred să aibă poliția ceva împotrivă.

Zău dacă pricep ce-o fi de râs în asta. La urma urmei, noi, pisicile, suntem alea care am dat de urma răufăcătorului data trecută. Poliția n-are decât să se împăuneze cât o vrea. Ca animal de casă, nu ești mai niciodată luat în serios de mergătorii pe două picioare. Așa de rău stă treaba!

Pierdut în gândurile lui, Tom învârte lingurița prin cupa de înghețată.

— Chestia e că tot nu știm cine se ascunde în spatele spargerilor sau unde-și au spărgătorii ascunzătoarea.

Kira ridică din umeri.

— Da, dar acum nu mai are nicio importanță. Nico nu mai e nevoit să repete lucrarea scrisă. Pentru noi, cazul s-a terminat, nu?

— Așa e. Dar mor de ciudă, că tare mi-ar fi plăcut să fi fost eu cel care rezolvă misterul. Firește, ai și tu dreptate.

Miorlau! Înțeleg de ce e Tom dezumflat. Și mie mi-ar fi plăcut să descopăr cine se afla în spatele jafurilor. La o adică, eu ce-i mai povestesc acum lui Odette? Bun, chestia cu lucrările scrise o fi ea palpitantă, nu zic ba, dar trăgeam nădejde că o să încercăm din nou să-i urmărim pe răufăcători și că asta o să mă aducă din nou aproape de ea.

În aceeași clipă, îmi vine o idee genială! Ce, parcă sunt obligat să-i povestesc lui Odette că n-o să mai fie nicio urmărire? O să-i spun de lucrările scrise, dar nu și că puștii nu au de gând să continue cercetările. Și-atunci o să-i vânăm noi doi, eu și Odette, pe răufăcători. Numai noi doi, eu și ea. Mai romantic de-atât nici că se poate! În felul ăsta, sigur n-o să mai vrea să audă de tontălăul ăla de Francesco, iar eu o să fiu eroul ei!

Ar trebui să fie o joacă de copil. Că doar știm care e școala următoare pe lista hoților de case de bani: a rămas tot Școala Gutenberg. De ajuns acolo o să fie ușor, fiindcă, de când cu ultima raită pe strada

Sabinelor, știu drumul pe dinafară. Așa că nimic nu mai stă în calea unei adevărate aventuri alături de Odette. Bine, în afară de faptul că deocamdată nu mai vorbește cu mine. Dar rezolv eu fleacul ăsta, că n-ar fi prima dată.

***

Să încep cu vestea bună: Odette vorbește din nou cu mine. Și, datorită fantasticului meu simț de orientare, joi am reușit să batem drumul până la Școala Gutenberg. Din păcate, toate celelalte amănunte ale planului meu genial au mers cât se poate de prost. Numai singuri n-am fost și nici măcar de Francesco n-am scăpat. Dimpotrivă, am fost cinci la număr. Și asta pentru că Spike și Caramel au priceput ce punem la cale și ne-am pomenit așa, deodată, că vor și ei să vină neapărat. Mai mult ca niciodată, de data asta lui Odette i s-a părut minunat să plecăm la drum în formație completă, toți cei patru cu mușchi tari. Dar ce zic patru? Fiind și Francesco cu noi, ne-am făcut între timp cinci cu mușchi tari.

Dar, cum sunt bucuros că Odette se arată din nou binevoitoare față de mine și cum n-am niciun chef să stric atmosfera, mă port de parcă mica noastră drumeție în grup ar fi ideea secolului. Și iată-mă din nou dinaintea Școlii Gutenberg, sperând din tot sufletul ca astăzi să se arate și altceva în afară de instalatori veniți să repare nu știu ce stricăciune la instalația de apă. Că altfel, n-am nicio șansă să devin erou!

— Bleah, ce urât e pe-aici! comentează Spike felul în care arată împrejurimile, de la magazia de biciclete până la clădirea școlii.

Francesco trebuie să-și dea și el degrabă cu părerea, cum altfel?

— *Si, si!* în Italia, este cu molto mai frumoso! *Ah, Palermo bello!*

— *Palermo bello?* îngână Caramel, privindu-l neîncrezător pe Francesco. Te pomenești că pe la tine, pe-acasă, ești prieten cu vreun câine! Eu unul nu suport câinii ăștia. Numai gura e de ei! Zău dac-am

priceput vreodată ce-or găsi oamenii așa de minunat la ei!

Francesco clatină cu nădejde din cap.

— *Ma no!* Nici vorbă! *Palermo bello* no are nimico de-a face cu *cane.* Nu-nseamnă altăceva decât „frumosul Palermo”!

Oh, nu, iar începe ăsta cu frumoasa lui patrie! Sfântă sardină în ulei, tipul a ajuns să mă calce pe nervi de-a binelea! De data asta însă, mă duce și pe mine capul și țin totul în mine. În loc să îmi dau exasperarea pe față, zâmbesc și zic:

— Da, da, frumoasa Italie.

Sper ca, până la urmă, să se prindă Odette și singură că Francesco ăsta nu-i decât un balon umflat. Până atunci, mă văd însă silit să stau în banca mea.

— Și acum încotro? Care-i planul, mai exact? Ce facem dacă apar hoții de case de bani? vrea să știe Spike.

— Ei, până să se întâmple așa ceva, sper să ajungă aici și copiii. Iar ei o să dea telefon la poliție, explică Odette. Nu-i așa, Winston?

— Ăăă, da, cam așa ceva.

Cam așa ceva, dar numai până la partea cu copiii. Ei n-o să treacă azi pe aici. Dar nu sunt prea convins că e un moment potrivit ca să le explic asta lui Odette și celorlalți. Sincer să fiu, nici n-am un plan ca lumea, în afara celui de-a mai petrece, în sfârșit, ceva timp alături de Odette. Lasă, poate mi-o trece mie ceva prin cap dacă apar răufăcătorii.

***

Stăm la pândă ore-n șir, dar nu se întâmplă nimic. Mai e puțin și se lasă întunericul. Deodată, ne pomenim cu o rablă ieșind de pe o stradă lăturalnică și îndreptându-se către școală; merge puțin de-a lungul clădirii și se oprește undeva prin preajmă. Din ea coboară doi bărbați. Chiar dacă temperatura de afară e una de vară, ei poartă căciuli, trase până peste față. Nu-mi trebuie decât o fracțiune de secundă ca să pricep ce se petrece dinaintea ochilor mei. Sar de-un

cot, cuprins de panică. Asta nu-i deloc o întâmplare. Ceva sigur nu-i în regulă cu ăștia!

— Acolo! Uitați-vă! Tipii ăia doi! Ar putea fi chiar ei! strigă Francesco în cea mai limpede și mai curată germană, de mă lasă cu gura căscată.

Mă uit câș la el. Ceva sigur nu-i în regulă nici cu ăsta. Dar nu mai e timp pentru astfel de gânduri, căci chiar acum cei doi bărbați se îndreaptă către ușa de la intrare, unde se-apucă să meșterească ceva. Atât cât îmi pot da seama, scormonesc în broasca ușii cu un soi de sârmă.

— Hai, ei sunt! ne îndeamnă și Odette. Pe unde-or fi umblând Tom, Kira și Pauli? Ar fi trebuit să fie de mult aici!

— Ei, sigur vin ei imediat, o liniștesc eu. Până una-alta, trebuie să ne luăm după ei, că altfel cine știe ce ne mai scapă.

— Eu știu? Așa, fără oameni alături?

Se putea! Caramel, pesimist ca întotdeauna, își dă din nou în petic.

Până și Spike se simte călcat pe nervi de-atâta spaimă câtă încape în sufletul prietenului său:

— Dumnezeule mare, Caramel! Atunci fă tu bine și așteaptă afară până apar copiii. Noi însă o să intrăm și o să-i prindem pe tâlhari!

— Bravo, Spike, asta-i atitudinea potrivită! îl laud și eu. Și-acum, urmați-mă!

În șir indian, ne strecurăm tiptil către ușa de la intrare și tot atunci îmi dau seama de prima problemă pe are o avem în urmărirea asta fără sprijin din partea oamenilor: lipsa forței fizice. Fiindcă, din păcate, împingând de unul singur nu-s în stare să mișc prea ușor din loc ușa de la intrare, așa cum îmi închipuisem eu c-aș putea. De fapt, nu-s în stare s-o urnesc deloc. Fir-ar să fie!

— De ce nu te miști mai departe? vrea să știe Odette.

— Eu… ăăă… Nu pot să deschid ușa.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi exact ce-am spus: nu pot s-o deschid. Cred c-au încuiat-o hoții pe dinăuntru.

Spike și Francesco se apropie și ei și se zgâiesc la ușă. Francesco se dă câțiva pași înapoi, își ia avânt… și se repede cu toată viteza în ea. Ușa se crapă ușurel. Odette privește scena impresionată, iar Francesco se scutură.

— *No,* ea nu este încuiato. Puro e simple este tu prea slabo.

Auzi-l și pe prostovanul ăsta…! Respir adânc. Nu mă enervez. Nu mă enervez. Nu mă enervez. Nu…

— Păi nici tu n-ai împins ușa asta prea mult, Francesco. E clar că-i greu de urnit, zice Spike, ținându-mi partea, înainte s-apuc eu însumi să-i zic vreo două lui Francesco ăsta.

— Băieți! se bagă-n vorbă și Odette. Nu care cumva să săriți la ceartă! Dacă unuia singur îi e prea greu, trebuie să acționăm ca o echipă. Asta o știe orice pisoiaș!

Când are dreptate, are dreptate. Struniți de Odette, eu, Spike și Francesco ne așezăm potoliți umăr la umăr și, la un „Heirup!" de-al lui Odette, împingem laolaltă cu toată puterea în ușa cu pricina. Iar aceasta chiar începe să se miște, încetul cu încetul, deschizându-se binișor de tot. Bineînțeles, prin crăpătură n-ar putea trece decât un pisoiaș plăpând. Mie unuia, chiar mi-ar fi greu, iar de Spike nici nu se pune problema.

Odette se răsucește.

— Caramel! Hai și tu! Trebuie să ne-ajuți și pe noi puțin!

— Mai bine așteptăm până apar și copiii, ne strigă fricosul nostru, de la o distanță sigură.

Odette suspină.

— Ufff, de la ăla poți să-ți iei gândul! În sfârșit, hai că izbutim noi până la urmă. Hai, încă o dată, cu avânt! Stați că vă ajut și eu.

La a doua încercare, adoptăm tactica lui Francesco și dăm pur și simplu năvală înspre ușă, aruncându-ne cu toate puterea asupra ei. Ușa se deschide mai larg, iar noi ne strecurăm unul după altul în hol.

— Ufff, face Odette din nou și se scutură. În unele privințe, mergătorii ăștia pe două picioare chiar că-s de folos. Era cât pe ce să n-o scoatem la capăt.

Spike îi dă dreptate, dând din cap.

— Mdaa, la deschisul ușilor și-al conservelor, oamenii se pricep ca nimeni alții. O să trebuiască să-i prindem pe răufăcători fără ajutorul lor, dar important rămâne ca mergătorii pe două picioare să fie prin preajmă când o să vrem să ieșim. Că nici nu se pune problema să tragem ușa fără ei.

Sfântă sardină în ulei! La asta chiar că nu m-am gândit! Așa este, trebuie să mai și ieșim de aici! Că doar n-o să ne dea răufăcătorii o mână de ajutor. Acum văd și eu că, dacă îți vine o idee amărâtă, nu poți să zici că ai un plan ca lumea. Dar o scoatem noi la capăt, într-un fel sau în altul.

Sper.

Spărgătorii casei de bani sunt daţi în vileag. Să fie de-ajuns pentru un sfârşit fericit?

Din depărtare se auzea bocănitul unui baros. Şi, firește, zgomotul NU venea de la subsol, ci de la parter! Deci nu mă înșelasem!

— Cred c-ar trebui să ne luăm după ce se-aude! propune Spike, mângâindu-și cu o gheară mustățile, plin de chef de aventură. Să căutăm sursa zgomotului, nu? Probabil că încăperea în care se află casa de bani e pe aici, pe la parter, pe undeva.

— Exact. Așa cred și eu. În orice caz, n-avem ce căuta la subsol.

Ha-ha-ha, nu m-am putut abține să n-o zic!

Francesco se poartă ca și cum n-ar fi auzit nimic, dar, după zvâcnetele care i-au cuprins vârful cozii, îmi dau seama foarte bine că nu i-a scăpat observația mea. Alte comentarii nu mai fac, că n-am niciun chef să mă cert iar cu Odette.

Ne furișăm prin holul în care se iese în pauză către culoarul care duce în aripa din spatele clădirii. Bocăneala e acum așa de puternică, încât locul unde trebuie să ajungem pare să se afle la doar câțiva metri distanță. Dar chiar când ajungem la ușa îndărătul căreia presupun eu că se află spărgătorii, bocănitul se oprește. Ia te uită! Numai că n-apuc să mă mir prea mult, că tămbălăul de până atunci e înlocuit de un altul, la fel de puternic, dar făcut de un burghiu.

Ce-i drept, ușa e ușor întredeschisă. Cu băgare de seamă, îmi strecor capul înăuntru și arunc o privire prin încăpere. Exact cum m-am așteptat: bărbații cu căciulile trase pe cap au săpat în zid ditamai gaura. Pe deasupra, bărbații cu căciuli trase pe cap s-au preschimbat între timp în bărbați fără căciuli trase pe cap. Pasămite deghizarea stânjenea la muncă. Chiar să nu fi avut nicio teamă c-ar putea fi filmați de vreo cameră de supraveghere? Până și administratorului Lüttge îi venise ideea să instaleze așa ceva. Așa că m-apuc să cercetez încăperea în căutarea unei camere și descopăr o pungă de plastic atârnând de tavan. Înăuntrul ei trebuie să fie aparatul de filmat! Se pare

că, din păcate, răufăcătorii nu sunt chiar așa de proști și au făcut în așa fel încât camera să nu mai fie bună de nimic.

Chiar în perete se află un dulăpior negru (probabil casa de bani), iar unul dintre bărbați s-a așezat într-o parte a lui, lucrând cu bormașina prin preajmă. Celălalt bărbat e atent la bucățile de zid și de tencuială scuipate din găurile care se cască în perete. Are mâinile proptite în șolduri și pare fioros și foarte hotărât. Da „fioros” i se potrivește de minune. Și-asta fiindcă omul poartă o barbă neagră și niște plete respectabile, tot așa de negre, care-i cad zburlite pe umeri. Ce-or avea răufăcătorii ăștia de arată întotdeauna așa de neîngrijiți? Treaba asta m-a deranjat și la Vadim, cu toate că el pretinde acum că nu se mai ține de fărădelegi.

— Stai așa! strigă la un moment dat Zbârlici.

De îndată ce tovarășul său a scos bormașina din perete, Zbârlici s-a apropiat de zid și a început să zgâlțâie dulăpiorul.

— Acum poți s-o scoți de-acolo? vrea să afle celălalt.

Spre deosebire de Zbârlici, ăsta n-are barbă, iar părul, deschis la culoare, îi e tuns foarte, foarte scurt. Ce să mai vorbim, de fapt, are chelie. Smocurile alea bălane alcătuiesc pe căpățâna lui un soi de coroană ce arată de-a dreptul caraghioasă și face cuvântul „pieptănătură” să pară doar o vorbă goală.

— Cred că da. Stai așa… Ajută-mă și tu!

Acum smucesc amândoi și reușesc să scoată dulăpiorul din perete, centimetru cu centimetru.

— Incredibil, Winston! îmi spune Odette, înghiontindu-mă într-o rână. Tu chiar ai avut dreptate! Sunt hoții de case de bani!

Dar și Spike se arată impresionat.

— Colega, ești grozav! mă laudă el. Așa un fler criminalistic… Pur și simplu extraordinar!

Numai prostovanul de Francesco nu e în stare să-mi recunoască iscusința.

— *Allora,* de fapto, a fost idee de la copii, nu de la motano. Și fiindcă vieni vorba. Cuando vieni odată și copiii? Ce faciamo fără de ei acuma?

Așa cârcotaș zău dac-am mai pomenit! Nu-i chip și pace să se bucure și el de succesul meu. Pentru atâta lucru însă, n-o să-mi ies eu acum din fire.

— O să vină, îi răspund.

— Chiar așa, zice Spike, ce facem mai departe? Care-i mersul planului în continuare?

Bună întrebare. Iar răspunsul cinstit ar fi că planul meu aici se și termină: am dat peste hoții de case de bani, iar Odette e de-a dreptul impresionată de persoana mea. Și, sincer să fiu, mie chestiile astea îmi ajung. Din nefericire, altfel văd lucrurile tovarășii mei. Așa că-mi scotocesc bine mintea. Ce-aș putea oare să le vâr ăstora pe gât drept plan?

— Păi, ăăă, eu… Acum, dacă tipii ăia doi tot sunt în încăperea cu seiful, iar noi… ăăă… atunci… ăăă, ar trebui pur și simplu să-i…

— Să-i închidem înăuntru și să-i așteptăm pe copii? întreabă Spike.

Ia te uită! O idee cum nu se poate mai bună! Chiar îmi place!

— Exact. Tocmai asta mă pregăteam să spun și eu. Îi punem pe tipii ăștia doi la păstrare și îi așteptăm cuminți pe copii.

Odette înclină capul într-o parte.

— La păstrare? Și cum o să facem chestia asta?

— Trântim ușa și nu-i lăsăm să iasă, îmi dau și eu cu părerea.

— Da, dar cum? Vreau să spun că noi nici măcar ușa aia, de la intrare, n-am izbutit s-o deschidem fără efort. Cum o să ținem ușa asta închisă atunci când tipii o să vrea să iasă cu tot dinadinsul? Că doar nu-ți închipui c-o să se împiedice ei de patru pisici. Te pomenești însă că vrei să-mi spui că poți să încui ușa?

Hm. Ceva-ceva adevăr chiar e în chestia asta!

— Ar trebui cumva s-o… adică… cumva…

— S-o blocăm? îmi vine Spike din nou în ajutor.

— Chiar așa. Trebuie s-o blocăm. Și anume, cel mai bine cu…

Cercetez din priviri împrejurimile.

— Cu scaunul de colo? propune Spike. Am putea să-l tragem până aici și pe urmă să-i proptim speteaza

sub clanța ușii. Și-atunci tipii n-o să mai poată deschide ușa dinăuntru.

Sfântă sardină în ulei! Chiar dacă nu-mi face plăcere, mă văd silit să recunosc: în cotoiul ăsta plin de osânză mi-e salvarea pe ziua de azi!

— Exact așa o să și facem, anunț eu cu hotărâre în glas. Spike, Francesco, haideți să luăm scaunul ăla. Pe urmă Odette trântește ușa și o închide, iar noi vârâm la iuțeală speteaza scaunului sub clanță.

— *Ma non funziona!* N-o să meargă, cârâie Francesco.

— Cum așa? vrea să știe Odette. Mie mi se pare totul în regulă. Dar poate ai tu o idee mai bună?

Francesco răsuflă adânc, dar nu scoate o vorbuliță. În schimb, pornește alene, alături de noi, înspre scaunul pe care Spike îl ochise pe hol. Fiecare se ocupă de câte un picior al scaunului și, împreună, îl împingem puțin câte puțin. Spre mirarea mea, ajungem cu el imediat în dreptul ușii.

— Închide ușa cât mai în liniște cu putință, și pe urmă încercăm treaba cu speteaza, o rog eu pe Odette.

— OK!

Cu mare grijă, Odette împinge ușa deschisă și, într-adevăr, aceasta ajunge să se închidă. Ce-i drept nu chiar de tot, căci nu-și luase avânt pentru așa ceva.

— Bine-ar fi să fie închisă în broască, hotărăște Spike, luându-și o mutră de specialist.

De unde-i vin toate astea? De unde până unde se pricepe el la chestii de-astea, omenești, cum sunt ușile și broaștele lor? E clar că până acum nu l-am prețuit deloc pe tipul ăsta la valoarea lui adevărată. Și nu-i deloc un grăsan leneș și greu de cap. Bine, grăsan e. Și leneș la fel. Dar e și foarte periculos!

— Atunci trebuie să mă ajutați la împins, spune Odette. Dar stai, dacă mă ajutați cu ușa, n-o să puteți să împingeți speteaza sub clanță.

— Ei și, se bagă Francesco în vorbă. Le facem pe rând. *No problemo!*

— Dar spărgătorii o să audă că s-a închis ușa. În clipa aia, am face bine să ne mișcăm foarte, foarte repede, că altfel chiar c-am dat de bucluc, ne atrage atenția Odette, care are, probabil, perfectă dreptate.

Așa ceva chiar că nu trebuie să se întâmple. Fără să mai stau pe gânduri, mă apuc și-i mobilizez:

— OK, atunci o să ne împărțim. Spike și Odette împing ușa, iar eu și Francesco proptim speteaza sub clanță. Toți în același timp. Număr până la trei! UNU… DOI… TREI!

Odette și Spike se-apucă și împing cât îi țin puterile, iar eu și Francesco încercăm să potrivim cât mai bine speteaza sub clanță. Și, într-adevăr, se potrivește la milimetru sub clanță și mai prindem în mișcarea asta și clipa în care broasca ușii scoate un clac! abia auzit. Ufff! Am izbutit! Să se fi prins răufăcătorii de ceva?

— Hei, ce se-ntâmplă? Care-ai încuiat ușa? ridică glasul Zbârlici.

Iată și răspunsul la întrebarea mea: s-au prins! Următoarea întrebare, și anume dacă vor încerca acum să deschidă ușa, nici măcar nu trebuie să mi-o mai pun, căci în aceeași clipă, clanța începe să se zgâlțâie cu toată nădejdea.

— Nu se poate! se aude mugind Chelie. Chiar că ne-a închis careva aici! Andreas, ajută-mă și tu!

Eu, Spike, Odette și Francesco ne aruncăm unii altora o privire scurtă, după care o luăm la sănătoasa. Fugim din răsputeri spre ieșire. În urma noastră, tărăboiul se întețește: cei de dincolo de ușă suduie de zor și probabil că se aruncă asupra ușii. Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Oare cât o să reziste scaunul ăla?

Alergând de zor, ieșim din culoar în holul cel mare și ne îndreptăm spre ușa de la intrare. Nici nu o zărim bine, că și auzim în urma noastră izbituri puternice, ca și cum, între timp, răufăcătorilor le venise ideea să se folosească de baros.

— Tii, blestemată chestie, Winston! pufnește Odette cu năduf. Cum rămâne cu copiii ăia? Că fără ei n-o scoatem noi în vecii vecilor la capăt cu ușa de la intrare!

— Așa-i! îi dă dreptate și Spike. Și nici speteaza aia proptită sub clanță n-o să țină la nesfârșit. Așa că… unde ne sunt deschizătorii de conserve? Că doar cu gura ta ne-ai spus ceva mai devreme c-o să apară în curând!

Chiar în aceeași clipă, se aud din spate zdrăngăneli cumplite, după care ne ajung la urechi și pașii bărbaților tropăind pe culoar. Se vede treaba că și ei se îndreaptă către ieșire. Între timp, noi am ajuns deja la ieșire, dar de libertate ne desparte ușa din sticlă pe care intraserăm.

Dacă exiști, milostiv zeu al pisicilor, bine mi-ar mai prinde acum o minune din partea ta! Și-ai face bine să mi-o împlinești cât mai degrabă.

— Thorsten! Uită-te la pisicile alea din față… Ce zici, ele să fi fost? Dar cum naibii să fi reușit singure? se înfoaie Zbârlici, cu un glas care sună foarte, chiar FOARTE înciudat și mai și vine de foarte, chiar de FOARTE aproape.

— Întreabă-mă să te-ntreb! Dar probabil că ele au fost… Că n-am zărit pe nimeni altcineva prin preajmă. Ei, lăsați voi, lighioanelor! Că și dacă pun laba pe voi, carne tocată vă fac, nu altceva!

Milostiv zeu al pisicilor, fă minunea aia chiar în clipa asta!

E foarte bine ca un motan să se mai uite și la televizor din când în când!

— Atenție, atenție! Aici e poliția. Clădirea este înconjurată. Ieșiți afară, cu mâinile sus!

Să nu-ți vină să crezi! Rugămintea mi-a fost ascultată! Iar minunea chiar s-a împlinit!

Glasul care răsună amenințător în clipele astea în tot holul de la intrare se aude ciudat de sec, de parcă ar fi al unui robot. Prin ușa din sticlă se poate vedea că în fața școlii se află cel puțin patru mașini de poliție, pe lângă care stau atât polițiști în uniformă, cât și oameni în haine de stradă. Iar pe unul dintre aceștia din urmă îl recunosc pe dată. E domnul Bange, de la serviciul de criminalistică! Asta chiar că-i minune în toată regula! CoSp care se ocupă de cazul „Școala” pare să se fi șmecherit și ea, în sfârșit! Bange ține în mâini un soi de pâlnie uriașă. Și uite-l cum ridică pâlnia cu pricina, o duce la gură și vorbește la capătul ei îngust. Și iar răsună glasul acela sec.

— Repet! Aici e poliția. Părăsiți imediat clădirea, cu mâinile sus.

Zbârlici și Chelie, din nou cu căciulile trase peste cap, se uită unul la altul, mirați peste poate de ce li se întâmplă.

— Fir-ar să fie! Curcanii! De unde au mai apărut și ăștia?

Aceeași întrebare mi-o pun și eu. Să fie cu adevărat la mijloc mica mea rugăciune de pisică?

— De parc-ar mai avea vreo importanță de unde-au răsărit. Întrebarea e: ce ne facem acum? Cum ieșim de-aici întregi? întreabă Chelie speriat.

— Habar n-am. Dacă ăia chiar au înconjurat școala, atunci nu ne văd deloc bine, vine și răspunsul lui Zbârlici pe un ton grav, de bas.

— Am putea încerca să luăm un ostatic. Că poate-așa o să ne lase să plecăm.

— Ha-ha-ha. Ce glumă bună! Și pe cine, mă rog, să luăm ostatic? Că nu-i nimeni prin preajmă. Numai noi și patru pisici.

Asemenea vorbe sunt curată obrăznicie! Cum adică „numai noi și patru pisici”? Dar n-am de gând să protestez, fiindcă, firește, nu țin neapărat să fiu luat drept ostatic de răufăcători. Zbârlici se duce până la ușa de intrare, rămâne ascuns într-o parte și privește cu băgare de seamă afară prin ochiurile de sticlă.

— Hm. Cam mulți curcani pe-afară. Dacă nu sunt cine știe ce mari iubitori de animale, n-o să se lase ei impresionați de o pisicuță luată drept ostatic.

— Of, zău dacă pricep… Și totul mersese atât de bine! Ce zici, ne-o fi dat în gât cineva? se plânge Chelie, frământându-și nervos jacheta de pe el.

— Ce știu eu? Oricum nu mai contează. Important e că acum trebuie neapărat să ieșim de-aici.

Iar răsună glasul acela sec.

— Predați-vă! Este inutil să rezistați! Școala e înconjurată. În cinci minute intrăm în clădire.

— Stai c-am găsit! izbucnește Zbârlici.

— Serios? Ce e? se interesează Chelie.

— Păi uite că știu cum să ieșim de-aici fără să fim prinși.

— Cum?

— O să te iau eu pe tine ostatic. Sau tu pe mine.

— Ăăă?

— Thorsten, dar e-atât de simplu! îți garantez că ăia habar n-au câți suntem de fapt. Aș putea fi eu făptașul. Să zicem c-am venit aici de capul meu. Iar tu să zicem că ești administratorul. Așa c-o să ieșim afară, iar eu o să te țin strâns cu capul la subrat și o să te amenințcu o armă. Știu eu, poate cu dalta sau cu târnăcopul, ceva de genul ăsta.

— Eu, administrator? Dar eu nu sunt administrator. O să se prindă ăia!

— Aoleu, Thorsten, zău dacă ai ceva în căpățâna aia! Firește c-o să se prindă la un moment dat, dar până atunci, noi o să fim hăt departe! Figura asta cu ostaticul trebuie să țină doar până când o să fim în mașină, ca să putem s-o ștergem de-aici. Așa, cam vreo două minute. Nu cred c-o să fie ei în stare să verifice cine suntem cu adevărat într-un timp așa de scurt. Ai priceput?

Tăcere.

— Am întrebat dac-ai priceput!

— Ăăă, așa și-așa.

— OK. Deci ce vrei să fii: răufăcător sau ostatic? Hotărăște-te mai repede, înainte să dea năvală curcanii înăuntru.

— Ăăă, atunci mai bine administrator. Vreau să spun, și-așa am fost cândva electrician și-atunci…

— Ei, asta era acum! De parcă interesează pe cineva! Nu trebuie decât să-ți ții pliscul două minute, să te lași târât de mine până afară și să ai o privire mai speriată. Ca un ostatic adevărat. După care o să te vâr în mașină și vâșt! Până să se prindă curcanii că totul n-a fost decât o șmecherie, noi o să fim la mama naibii. Stai puțin, s-aduc târnăcopul ăla.

Acestea fiind zise, Zbârlici dispare pe culoarul din spate. Odette îmi dă un ghiont.

— Tu ce zici, o să țină? Crezi c-o să scape ăștia doi?

Cad câteva clipe pe gânduri.

— S-ar putea. N-oi fi eu vreun specialist, dar am văzut deseori așa ceva la televizor. În chestia aia numită *La locul faptei*[20].

— *La locul faptei?* Asta ce mai e? se interesează Spike.

— E un serial polițist. E ca un fel de poveste pusă în scenă de cineva.

— Așa carevasăzică, zice Spike, dând și din cap. Așa-i și aici. Că doar ăștia doi și-au făcut socoteala ca unul dintre ei să facă pe răpitorul, iar celălalt să se dea drept ostatic.

— Nu, nu asta vreau să spun. Nu-i vorba de minciuni. Totu-i mai degrabă ca un basm. Tot ce se povestește acolo, în *La locul faptei,* nu s-a petrecut de-adevăratelea. Așa se face la televiziune. Cel puțin așa cred, explic și eu din puținul pe care-l știu despre programele de divertisment ale oamenilor. Oricum, într-un episod din serialul ăsta a fost tot așa, o poveste cu un ostatic fals. Și la început șiretlicul chiar a mers.

Francesco își strâmbă căpățâna.

— Daro istoria tuta de la televizorrr este numai o scorneala. Și atunciii tu nici măcar nu cunosci dacă a merso cu-adeverat.

Suspin.

— Nu, dar nici măcar n-am spus așa ceva. Zic doar că ar putea să meargă.

Odette dă din coadă încoace și-ncolo.

— Trebuie neapărat să-i oprim. Nu trebuie să scape c-o șmecherie ca asta!

— Și cum vrei să-i oprești? Că doar nu-ți închipui c-o să ieșim în fugă de aici, cu ei laolaltă, zbierând „Ăsta nu-i un ostatic adevărat”!

Spike iar are dreptate! Chiar că nu putem face asta.

— Ei, și? i-o întoarce Odette, pe care se pare că n-o descumpănește o asemenea observație. Nu trebuie să zbierăm. Tot ce-avem de făcut e să ieșim cu ei laolaltă. Și după aia facem și noi scandal, cât să-i mai ținem un pic pe loc. Ai auzit doar – cândva o să se prindă și ăștia de la poliție că nu-i vorba de nicio luare de ostatici. Să facem în așa fel încât polițiștii să aibă timp să priceapă cum stau lucrurile de fapt.

Ochii lui Odette lucesc. Când aruncă asemenea priviri, zău dacă nu mă sperie de-a binelea.

***

Andreas și-a tras căciula până peste gât. Nu i-au mai rămas decât două tăieturi subțiri în dreptul ochilor. L-a apucat pe Thorsten din spate și îl împinge acum înaintea lui. Firește, Thorsten nu mai poartă pe cap nicio căciulă; în schimb, chelia îi e împodobită de mici picături strălucitoare de sudoare, astfel încât lumea să-l ia imediat drept ostaticul cel îngrozit. De unde să știe însă cei de la poliție că, în realitate, nu-i decât un spărgător îngrozit!

Andreas o înghiontește pe presupusa lui victimă, iar într-o mână ține târnăcopul, țintind cu el beregata lui Thorsten. Ce mai, arată fioros, nu glumă. Polițiștii par să șovăie, neștiind prea bine cum să reacționeze. De îndată ce unul dintre ei face un pas către cei doi spărgători, Andreas țipă:

— Niciun metru mai departe, că altfel se-ntâmplă o nenorocire!

Și, ca să-și întărească amenințarea, împunge puțin gâtul tovarășului său cu târnăcopul, iar tovarășul se și

pune pe urlat. N-aș putea să spun însă dacă o fi fost chiar de durere sau doar se prefăcea. În orice caz, polițistul a încremenit pe loc.

Dar nici n-au ajuns bine cei doi spărgători la mașină, că Odette a și dat semnalul de atac: o pufnitură răsunătoare, urmată de un salt în direcția mașinii spărgătorilor. Pe dată, ne punem cu toții în mișcare. Din două sărituri, sunt pe căciula lui Andreas. Tipul este atât de surprins, încât îi scapă târnăcopul din mână. Spike se repede de îndată la târnăcop, iar Francesco îi sare și el lui Thorsten pe umăr. Andreas îi dă drumul lui Thorsten și încearcă să mă lovească. Nu mă las însă doborât, ci mă proptesc și mai bine cu ghearele în lucrătura căciulii, care începe să-i alunece ușor-ușor spre ceafă. Deodată, Andreas se trezește că nu mai vede nimic.

— Animale nenorocite! mugește el, continuând să se agite bezmetic.

Dar și Thorsten se luptă din răsputeri să scape de atacatorul său, încercând să-l lovească. Numai că Francesco parcă s-a lipit de umărul său și unde mai pui că-i și trage niște gheare peste obraz.

— Aaaah, ce-i asta? strigă Thorsten, plin de durere, dar, firește, fără să capete vreun răspuns.

Polițiștii se trezesc din starea de panică care-i cuprinsese și tabără asupra celor doi răufăcători.

— Mâinile sus, amândoi!

Domnul Bange ajunge primul la Andreas, îl înșfacă și-l trântește la pământ. După care răsună zăngănitul cătușelor. Thorsten ridică de bunăvoie mâinile în sus, iar un polițist îl apucă de un braț și-l conduce către una dintre mașinile de poliție.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Dar ce spun eu: o adevărată basculantă încărcată cu bolovani uriași se rostogolește de pe inimioara mea de motan! Firește, așa ceva n-aș fi recunoscut în veci – și în niciun caz de față cu Odette. Dar între noi fie vorba, mi-a cam fost frică. Foarte frică! Mă și vedeam terminat cu o lovitură de târnăcop și sfârșind drept preș în vreun dormitor! Dar pericolul a trecut acum, așa că mă grăbesc spre Odette, mulțumit nevoie mare. Ea stă

ghemuită lângă o mașină de patrulare și primește mângâieri de la… Kira! Dar cum a ajuns Kira aici?

O urmărire de succes. Un cuvânt misterios. Și o adevărată întorsătură de situație

— Așa și… pe urmă, m-am împins de câteva ori în ușa de la intrare și am făcut gălăgie. Și cred c-așa s-au prins copiii că aveam un mesaj pentru ei.

Caramel povestește cu o privire strălucitoare felul în care el, eroul, le-a dat de înțeles Kirei, lui Tom și lui Pauli că se întâmplă ceva important în spatele ușilor Școlii Gutenberg.

Să ne înțelegem, gloria și-o merită pe deplin. Fără ajutorul lui, presupun c-am fi avut probleme, nu glumă. Nici nu vreau să știu ce-ar fi făcut cu noi cei doi spărgători dacă am fi încăput pe mâinile lor!

În schimb, acum stăm la căldurică și la loc uscat – la poliție, adică. Stăm întinși pe hol și îi așteptăm pe copii să termine de dat declarația aia, ca să ajungem și noi acasă, poate chiar pe o canapea. Ceea ce mă duce cu gândul la următoarea întrebare: de unde au știut copiii și polițiștii să dea de noi?

— Ia zi, Caramel… Știi cumva cum se face că ne-am pomenit cu toată lumea în fața școlii?

Capătul cozii lui Caramel se agită încoace și-ncolo.

— Vrei să știi cum se face că v-au găsit copiii, deși tu ne-ai păcălit, spunându-ne că sunt în drum spre școală, când de fapt noi eram singuri pe coclauri?

— Ăăă, cam așa ceva.

Ah, ce ranchiunos e Caramel! A fost doar o minciună spusă de nevoie. Ce contează e că totul s-a sfârșit cu bine!

— Copiii au venit fiindcă te căuta Kira și nu te găsise nicăieri. Când a văzut că și pe noi, pisicile din curte, parcă ne-nghițise pământul, isteață cum e, a pus lucrurile cap la cap.

— Aha, și ce-a ieșit, mă rog, de-aici?

Caramel dă ochii peste cap.

— Păi simplu. E o zi de joi, adică o zi de tâlhărit case de bani. Ceea ce, de când cu ultimul drum făcut la Școala Gutenberg, tu și Odette, ba chiar și Francesco, știați prea bine. În plus, știe și Kira că are un motan căruia îi face plăcere să-și vâre nasul peste

tot. Și care, pe deasupra, mai e și îndrăgostit până peste urechi de o doamnă-pisică. Ar face orice ca s-o farmece, și unde s-o impresioneze mai bine dacă nu în clădirea Școlii Gutenberg?

— Ăăă, dar nu-i deloc adevărat!

Drace, am fost dat în vileag! Ce bine mă cunoaște Caramel! Mă uit pe furiș la Odette. Să fi auzit și ea chestiile astea? Dacă da, nu lasă să se vadă, fiindcă stă în continuare, relaxată și întinsă cât e de lungă, sub banca pentru vizitatori și nu i se citește nimic pe chip.

— Ba da! De-aia a fost Kira atât de sigură că noi, pisicile-detectiv, încercăm să-i prindem singuri pe spărgători. Și pentru că a fost aproape la fel de sigură că un asemenea lucru ar fi fost mult prea primejdios pentru noi, le-a dat de veste prietenilor ei și, cu ei alături, a pornit spre școală. Acolo unde – lăudat fie Dumnezeul pisicilor! – au dat peste mine. Iar restul poveștii ți l-am spus deja. Firește, polițiștii au venit și ei, fiindcă le-a dat telefon Tom. Avea la el ceva ca un cartonaș pe care era scris numărul lor de telefon. Ce noroc, nu?

Nu zic nici pâs. Știu eu că nu a fost vorba de noroc. Sunt însă nemaipomenit de fericit că Tom a trecut peste făgăduiala de a nu-l suna în vecii vecilor pe polițistul ăla pe nume Bange! Nici nu vreau să-mi închipui ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi făcut-o…

În aceeași clipă, se deschide una dintre numeroasele uși de pe holul acela lung, iar Tom, Kira, Pauli și domnul Bange își fac apariția. Bange dă mâna cu fiecare dintre copii și are un aer mulțumit. Nici nu se compară cu ultima noastră vizită la secția de poliție!

— Și, încă o dată, multe mulțumiri! Chiar că ne-ați ajutat. Dacă mă gândesc mai bine, ați avut fler de la bun început. Iar dacă mai încolo o să vreți să vă faceți polițiști, atunci chiar vă rog! Fiindcă o să fie nevoie de detectivi ca voi.

— Da, sigur, cu plăcere, răspunde Tom politicos, dar, în mod straniu, nu pare chiar așa de încântat cum m-aș fi așteptat să fie.

— Pentru că i-am prins asupra faptului, indivizii n-au avut de ales și au recunoscut pe loc. Credeți-mă, nu ai parte în fiecare zi de un caz soluționat atât de ușor!

Restul o să se lămurească mai devreme sau mai târziu, fiți fără grijă. Vreți să-i sun pe ai voștri, să vină să vă ia?

— Nu-i nevoie! se grăbește Kira să răspundă. Sinceră să fiu, înainte să plecăm, le-am spus că mergem la cinematograf.

— Chiar așa, întărește Pauli. În plus, dacă maică-mea trebuie să mă ridice de la secția de poliție a doua oară într-o săptămână, sigur o să se lase cu o săpuneală. Așa că mai bine luăm metroul până la casele noastre. De-abia a trecut de ora nouă și încă circulă regulat.

Domnul Bange râde.

— Bine. Atunci să aveți parte de-o călătorie liniștită până acasă. Și, Tom, cum aflăm ceva nou în legătură cu lucrările scrise, îți dau de veste. Poate că tot răul ăsta o să fie spre binele fratelui tău.

Tot răul spre bine? Cum adică? Că doar lucrările scrise le avem. Și încă de mult! Iar răufăcătorii au fost prinși. Cei trei bipezi ai mei ar trebui să fie cei mai fericiți copii din lume.

***

— Ce porcărie!

Ei bine, nu. Tom nu-i deloc fericit. Suntem din nou acasă la noi, pe Hochallee, unde cu toții laolaltă – pisici și copii – ne-am strecurat cu brio pe sub nasul babușcăi, al Anei și al lui Werner în camera Kirei. Kira a aruncat un „Bună!” în bucătărie, unde ceilalți trei colocatari ai noștri tocmai se strânseseră la un pahar de vin. Probabil că era din nou o încercare nereușită de-a lui Werner de a o prinde pe Ana singură. Numai că de babușca nu scapi cu una, cu două!

Așa se face că acum unii dintre noi stau pe pat, iar alții alături, cu excepția lui Tom, care umblă de colo colo și înjură în gura mare. Nu mai pricep nimic!

— Mult mai bine ar fi fost să nu-i fi prins pe spărgătorii de seifuri! Atunci n-ar fi ieșit la iveală treaba asta, iar povestea cu lucrările scrise ar fi fost lămurită. Trebuie să luăm toate investigațiile de la început!

Toate investigațiile? Bine, dar de ce? Că parcă lucrările scrise apăruseră de mult!

— Tu înțelegi ce spune? o întreb eu pe Odette.

— Nu, deloc, clatină ea din cap. Dar se pare că-i o problemă cu tâlharii. S-ar zice că nu-s cei adevărați.

— Nu se poate, i-o întorc eu. Că doar am văzut cu ochii noștri cum au scos casa de bani din perete.

— Tom, eu zic să te liniștești, face Pauli o încercare. Poate că mărturisirea răufăcătorilor nu schimbă cu nimic lucrurile. Cine spune că acum trebuie repetată și lucrarea scrisă?

— Dar este cât se poate de logic, Pauli! zice Tom. Ce, nu l-ai auzit pe domnul Bange?

— Ba da, cum să nu… Dar n-a vrut să spună decât că răufăcătorii, deși au mărturisit aproape toate faptele, s-au jurat pe toți sfinții că nu ei au jefuit școala *noastră.* De-aia Bange crede că școala noastră a fost probabil prădată de cineva care nu voia să pună mâna pe bani, ci pe cu totul altceva, cum ar fi lucrările scrise.

Kira trage aer în piept.

— Fir-ar să fie! Acum știu ce-a vrut să spună domnul Bange: hoțul nostru umbla după lucrări pentru că avea de gând să facă ceva cu ele. Dar Bange a mai zis ceva despre lucrări, ceva legat de confi… consi… mă rog, nu mai știu. Drept să spun, n-am înțeles partea aia.

Tom pare de-a dreptul mohorât.

— Domnul Bange a spus că e silit să confișteze lucrările scrise drept dovezi până la rezolvarea cazului.

Pauli ridică din umeri.

— Și asta ce mai înseamnă? N-am mai auzit cuvântul ăsta până acum.

Întreabă-mă să te-ntreb! Nici eu, deși mă consider un motan deosebit de educat, n-am mai dat peste cuvântul ăsta. Dar bănuiesc că în spatele lui se ascund niște vești dintre cele mai proaste.

— Să confișteze? Foarte simplu, explică Tom. Poliția urmează să păstreze lucrările scrise și să le folosească drept dovezi până când află cine a dat lovitura la Gimnaziul Wilhelmin și ce urmărea cu asta. Căci dacă

a apucat cineva să facă modificări în lucrări, trebuie lămurit exact despre ce e vorba… Iar atunci, proba scrisă trebuie dată din nou de către toți școlarii de la Gimnaziul Wilhelmin.

Oh, nu! Acum pricep și eu că, de fapt, toată harababura asta e numai și numai din vina mea. Dacă nu mi-ar fi venit mie ideea să mă dau mare în fața lui Odette, aducând-o la Școala Gutenberg, atunci nici n-am fi dat peste spărgători. Iar ei n-ar fi putut spune în declarațiile lor că au dat lovituri la toate școlile, mai puțin la Gimnaziul Wilhelmin.

Și nici nu i-ar mai fi venit nimănui idea să confi… consi… ăăă, să pună deoparte lucrările alea scrise. Sfântă sardină în ulei, chiar c-am încurcat serios lucrurile!

— Trebuie să aflăm repede cine a dat lovitura la școala noastră. Atunci poliția o să înapoieze lucrările, iar Nico n-o să mai fie nevoit să dea din nou bacul la mate, spune Kira.

— Ha, ha, ha! Foarte nostim! zice Tom, privind-o sumbru pe Kira. Cum să aflăm cine a fost? Planul meu ne-a dus doar la Școala Gutenberg. Mai departe nu știu ce să facem. Nu mai e nicio speranță.

Cu aceste cuvinte, lasă capul în pământ și se așază pe jos, lângă pat. Kira nu-i răspunde în niciun fel, ci pare adâncită în gânduri. Deodată, sare de pe pat.

— Am o idee! Cred că știu cine ne poate ajuta mai departe!

Pelmeni, lapte și riduri sau Probleme cu somnul pe Hochallee

În noaptea asta zău dacă pot să adorm. Neliniștit, mă frichinesc în coșulețul meu și tot încerc să îmi găsesc liniștea, cufundându-mă în vise dulci. Sau măcar în niște vise oarecare. Dar nu-i nimic de făcut. Nu mă fură somnul. Poate e din cauză că ziua fusese mult prea palpitantă: mai întâi urmărirea răufăcătorilor, cot la cot cu poliția, apoi constatarea că, din păcate, răufăcătorii cu pricina nu erau cei pe care-i căutam și, în cele din urmă, faptul că babușca a dat peste mica noastră adunare din camera Kirei și toți mergătorii pe două sau patru picioare care nu-și aveau locuința pe Hochallee la numărul 106a au fost zoriți afară. Din nefericire, totul s-a petrecut înainte să apuce Kira să ne spună ce idee grozavă i-a venit. Așa că nici nu-i de mirare că, după tot tămbălăul ăsta, nu mai pot să închid un ochi.

Poate că m-ar ajuta dacă aș înfuleca ceva. O mai fi pe aragaz oala cu pelmeni a babușcăi? Pelmenii sunt un fel de pliculețe de aluat umplute cu carne tocată, deosebit de gustoase, o specialitate rusească care mie mi-e de fapt interzisă. Pe de altă parte, neputința asta de a adormi e aproape ca o boală și cine ar avea inima să pună la regim un biet motan suferind? Chiar așa! Și-atunci, către bucătărie, înainte marș!

Tocmai m-am săltat pe blatul bufetului de lângă aragaz și mă preling cu băgare de seamă către oala dinspre care se ridică încă miresme îmbătătoare, când deodată se aprinde lumina pe hol. Miorlauuu! Să fi instalat și babușca în bucătărie vreo cameră de supraveghere, cum a făcut Lüttge în Gimnaziul Wilhelmin? Fiindcă atunci sigur ar fi năvălit pe ușă, ocărându-mă cu foc. Mă uit în jur după o portiță de scăpare și hotărăsc să mă ghemuiesc în spatele coșului de gunoi din colț.

Nu trece mult timp și un mergător pe două picioare se înființează în bucătărie. Firește, chiar și în penumbră și de la distanță reușesc să recunosc cine a venit, după părul de pe picioare. Iar ASTEA sigur nu

sunt picioarele babușcăi. Ci ale lui Werner. Care se târâie până la frigider, îl deschide și scoate ceva dinăuntru. Nu trece mult și-l aud plescăind mulțumit. Asta-i bună! Acum chiar că mi s-a făcut foame!

Dinspre hol se aud noi zgomote de pași. Dar dacă apare și babușca până la urmă? Păi n-are decât! De față cu Werner n-o să îndrăznească ea să mă certe. N-am de ce să-mi fac prea multe griji cu Werner al meu prin preajmă, făcându-și de lucru pe la frigider.

Dar nici de data asta nu e babușca, ci Ana. Poartă o cămașă de noapte scurtă, de sub care răsare o pereche de picioare destul de lungi. De cum dă cu ochii de Werner, face o jumătate de pas îndărăt, ca și cum ar fi tras o sperietură.

— Bună, Ana! o întâmpină Werner prietenos. Vi s-a făcut și dumneavoastră poftă de-o gustare în miez de noapte? Intrați liniștită.

— Oh, bună seara, domnule professor, eu, ăăă… Nici dumneavoastră nu puteți închide ochii? Eu una mă chinui de câteva ore și mă gândeam să beau un pahar cu lapte.

Werner râde.

— La capitolul ăsta, se vede că suntem la fel. Că și eu am băut niște lapte ca să mă fure somnul mai repede.

Lapte? Că bine ziceți! Imediat mi se pune stomacul pe chiorăit. Tare mult aș vrea și eu acum un castronel cu lapte! Rareori primesc așa ceva. Asta de când, așteptând la doctorul veterinar, a citit Werner într-o revistă că laptele n-ar fi sănătos pentru pisici. Când are un gust așa de bun!

Werner se întinde către un dulap și scoate de acolo încă un pahar, pentru Ana. Îl așază pe bufet, scoate laptele din frigider și umple paharul, pe care i-l întinde Anei.

— Vă rog! zice el și, după ce se codește câteva clipe, adaugă: De curând, la șampanie, am vrut să vă poftesc… nu la lapte, bineînțeles… vreau să spun, știu și eu că sunteți o femeie în toată firea… și că eu sunt mai în vârstă decât dumneavoastră… mă rog, am vrut mereu să vă întreb… ăăă… adică să vă propun… ăăă…

Ana se pune pe chicotit.

— Domnule profesor, nu pricep nimic. Ce vreți să-mi spuneți?

Ana are dreptate. Profesorul meu complică din nou prea mult lucrurile. Ce să pricepi din gângăvelile astea?

Werner trage adânc aer în piept.

— Ana, n-ați vrea să ne tutuim?

Ana zâmbește delicat, după care dă din cap în semn că-i de acord.

— Cu mare plăcere. În cazul ăsta, pe mine mă cheamă Ana.

Werner ridică paharul cu lapte, așa, chipurile, în cinstea Anei.

— Iar pe mine mă cheamă Werner.

Miorlau! Ce surpriză! Ce, Ana nu știa că pe Werner îl cheamă Werner? Iar Werner ăsta a uitat că pe Ana o cheamă Ana? Nici nu știi ce să mai înțelegi… Oamenii ăștia parcă n-au nimic în cap!

Cei doi își beau laptele în tăcere. Apoi, Ana își drege glasul.

— Werner, zilele trecute tu chiar ai vrut s-o duci pe mama la operă? Sau te pomenești că pe mine?

Werner pare să se înece cu laptele. Oricum, îl apucă tușea și își așază din nou paharul cu lapte pe bufet.

— Păi, dacă tot întrebați… ăăă… dacă tot întrebi… De fapt, am vrut să merg cu tine la operă.

— Bine, dar de ce nu mi-ai zis așa? C-am avut mai târziu senzația că la mijloc a fost o neînțelegere… Numai că nici eu n-am mai vrut să întreb. Nu de alta, dar mi s-ar fi părut jenant.

Werner râde încurcat.

— Și mie mi s-ar fi părut jenant să întreb. M-am gândit între timp că poate nu voiai să mergi cu mine și-atunci te-ai prefăcut că mă înțelegi greșit.

Acum e rândul Anei să râdă.

— Domnule profesor! Adică Werner! De ce să fac așa ceva?

Werner ridică din umeri.

— Habar n-am. Poate pentru că o femeie tânără și drăguță nu se arată foarte entuziasmată când vine vorba să meargă la operă cu un scofâlcit ca mine.

Deodată, glasul îi sună din nou foarte nesigur și bănuitor, așa cum s-a întâmplat și cu prilejul nefericitei invitații la operă. Sfântă sardină în ulei! Ce-o fi pățit, așa, din senin, Werner al meu? Să se simtă și el în preajma Anei așa cum mă simt eu în preajma lui Odette? Bietul de el! Te pomenești că și inima i-o ia razna când se gândește la Ana! Iar îmi dă ghes bănuiala mea mai veche: asta să fie ce vor să spună oamenii atunci când vorbesc de dragoste? Sau despre cum e când te îndrăgostești? Mda, asta trebuie să fie. De fapt, știam eu de mult chestia asta, dar acum sunt absolut sigur: Werner s-a îndrăgostit de Ana. Ce-i drept, tot nu prea înțeleg care-i diferența între a fi îndrăgostit și a te îndrăgosti. De ce-o trebui oare să fie totul atât de complicat? De ce nu e de-ajuns să zici „Un bărbat întâlnește o femeie. Punct. Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețiˮ. Sau, în cazul meu: „Un motan întâlnește o pisică. Punct. Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețiˮ. De ce?

Mă trag un pic dintre coșul de gunoi și perete, ca să-i văd mai bine pe amândoi. Și așa ajung să-l fixez atent din priviri pe Werner, încercând să-i citesc pe chip dacă e într-adevăr îndrăgostit de Ana.

Deodată, ceva care nu mai lasă loc de nicio îndoială se petrece pe chipul lui Werner. Nu mai e loc de îndoială. Căci mâna Anei alunecă pe obrazul lui Werner, chiar dacă gestul nu durează decât o fracțiune de secundă. Hopa! Asta ce-a mai fost?

— Scofâlcit zici? Bine, dar n-ai niciun rid.

Aha, deci Ana a vrut doar să se asigure că Werner e încă în stare bună. Firește, o idee foarte inspirată, mai ales dacă are de gând ca pe viitor să se îndrăgostească de el. Ar pica foarte prost ca Werner să fie deja „hârbuitˮ. Deșteaptă Ana asta!

Lui Werner i se schimbă culoarea din obraji. Chiar dacă mie, ca motan, mi-e greu să-mi dau seama, mai-mai c-aș jura că roșește.

— Ăăă, chiar niciunul? Și eu care credeam că am deja câteva.

Rostind vorbele asta, își trece și el mâna peste chip.

— Uite aici, de pildă, fac niște încrețituri în jurul ochilor atunci când râd, adaugă Werner și-și împunge

cu arătătorul arcadele ochilor.

— Hm, atunci se cheamă că nu m-am uitat eu prea atent.

Ana face un pas spre Werner și, tocmai când să se uite mai bine după încrețiturile de la ochi, ușa bucătăriei se dă din nou în lături. De data asta e chiar babușca! Înfășurată într-un halat de baie flaușat și cu un soi de turban pe cap, își face intrarea în bucătărie, fără să mai arate însă chiar așa de severă ca de obicei. Mai bine zis, pentru felul în care se înfățișează, arată chiar blând. Cu toate astea, Werner și Ana sar în lături speriați, ca și cum ar fi făcut ceva nepermis.

— Ah, bună, profesorrre! îl salută mirată babușca pe Werner, după care o zărește și pe Ana. Este aicea mica adunare de bucătărie?

Werner își drege glasul.

— Nu, nu, e doar o întâmplare. Eu și fiica dumneavoastră n-aveam somn și se vede treaba că ne-a venit aceeași idee: un pahar cu lapte care, după cum se știe, face deseori minuni, explică el, arătând înspre sticla cu lapte, care se află încă pe bufet. Babușca îl cercetează cu privirea, după care se uită cu atenție când la Werner, când la Ana.

— Aha. Minune. Lapte. Înțeleg.

După care nu mai scoate o vorbă, cu toate că am sentimentul că se gândește la cu totul altceva decât la lapte și la problemele cu somnul.

— Mamușca, se bagă și Ana în sfârșit în vorbă. Vrei și tu niște lapte sau ce-i cu tine pe-aici?

Babușca clatină din cap.

— *Niet.* Am auzit zgomot la bucătărie. Și mi-am zis că obrăznicătură de mârrrtan este aici și se înfruptă pe furiș din pelmeni. Am vrut să mă mai uit o dată.

Ana râde.

— Nu, Winston nu-i pe-aici. Eram doar noi și vorbeam. Așa că poți să mergi liniștită la culcare. Pelmenii tăi sunt la loc sigur.

Babușca dă din cap, în semn c-ar fi înțeles, după care iese din bucătărie, pentru ca, până la urmă, Werner și Ana s-o ia fiecare către camera lui. Și iată-mă din nou singur.

Ce zicea Ana? Că pelmenii ăia ar fi în siguranță? Ei, nu mai spune!

O bănuială. O încărcătură pe țeavă. Și drept la țintă

În dimineața următoare mă cam încearcă niște dureri de burtă, dar și sentimentul, nu tocmai limpede, că foarte curând o să am probleme cu babușca. De fapt, sunt sigur că așa o să se întâmple. Faptul că am înfulecat mai toți pelmenii n-o să rămână nedescoperit; dar mai cu seamă, n-o să rămână nepedepsit. Cel mai bine ar fi să nu mă nimeresc prin preajmă când o să se descopere că oala e goală.

Din moment ce tot nu știu cum vrea Kira să afle cine a spart casa de bani a Gimnaziului Wilhelmin, iau hotărârea ca, atunci când se duce la școală, să mă țin după ea. Așa o să prind doi iepuri deodată: o să scap de furia babușcăi și o să fiu prin preajmă atunci când Tom, Pauli și Kira se întâlnesc din nou. Problema e cum aș putea să mă strecor în clădirea școlii fără să atrag atenția. Lasă, la chestia asta o să mă mai gândesc eu când o fi cazul. Acum însă, urgența e să mă fac nevăzut.

Chiar când Kira se întinde după ghiozdan, mă îndrept și eu, discret, către trapa pentru pisici. Anei nu-i place deloc să știe că merg cu fata ei la școală, așa că cel mai bine ar fi să nici nu bage de seamă. După Ana, școala este un lucru teribil de serios, în care amestecul unui motan n-ar face decât să tulbure apele. Asta îmi dovedește mie, în schimb, că oamenii – iar în cazul de față, cu deosebire mamele – n-au nici cea mai vagă idee despre ce e cu-adevărat important în viață. Dar n-am cum s-o mai schimb eu pe Ana. Când vine vorba de școală, s-a zis cu distracția.

Mă strecor prin trapă și o apuc în jos, pe scară, după care mă așez în fund lângă ușa de la intrare și o aștept pe Kira. Sigur o să mă lase să vin cu ea și o să mă ajute să intru în școală. Cel puțin așa sper.

— Winston, ce-i cu tine pe-aici? mă ia Kira la rost, cu reproș în glas. Doar n-ai de gând să mergi și tu la școală! Când o să pricepi și tu că e interzis și că n-ai ce căuta pe-acolo? Nu ți se pare că ieri ai tulburat destul apele?

Miorlau, ia stai așa! Cum adică am tulburat apele? Mai curând le-am limpezit! Tare nerecunoscători mai sunt și oamenii ăștia! Ca animal de casă, una-două ți se-aruncă în spinare te miri ce vină, dar atunci când faci ceva excepțional și rezolvi toate problemele, mergătorii ăștia pe două picioare se fac că nici nu bagă de seamă. Se pare că și cei mai tineri au aceleași apucături! Sunt zile în care le dau dreptate lui Odette și celorlalți, care preferă să locuiască în curtea din spate. Să împarți locuința cu oamenii e, uneori, o mare tâmpenie!

Văzând că miorlăi și pufnesc de indignare, Kira se apleacă spre mine și mă scarpină sub botic cu mare blândețe și drăgălășenie.

— Ce-i, te-am călcat pe bătături? Sau, mai știi, poate pe coadă?

Mă uit la Kira cum nu se poate de mirat. Firește că nici pe bătături și nici pe coadă. Că doar aș fi simțit, nu? Uite că mai și râde acum! Te pomenești că pe seama mea! Încetul cu încetul, chiar c-o să-mi sară și mie mustarul. Ce, așa te porți cu un motan de viță nobilă ca mine?

— N-o lua și tu *ad litteram.* E doar un fel de-a spune „Te-am necăjit cumva”? Nu știu de ce, dar am impresia că ești supărat pe mine.

În sfârșit! Începusem să mă tem că prietena mea nu mă mai înțelege deloc. Ca s-o fac să priceapă că a nimerit-o, pufnesc ceva mai vârtos, îmi dau silința și sper ca totul să arate a încuviințare.

Kira mă mângâie pe cap.

— Măi să fie! Dar tu chiar ești supărat! Lasă-mă să ghicesc. Ești de părere că ne-ai ajutat foarte mult.

Vine iar o încuviințare de-a mea, motănească.

— Aha. Și, fiindcă tot ești tu cel mai curios motan din lume, vrei să fii în continuare în preajma noastră când o să încercăm să-i prindem pe ceilalți spărgători. Ca să nu-ți scape nimic, vrei să mergi și tu la școală.

Pufnesc din nou. Firește că asta vreau!

— Bine, fie, suspină Kira. Așteaptă puțin. Mă duc să aduc o traistă, ceva, ca să te pot strecura în școală fără să mi se facă observație. Știi doar foarte bine că directoarei nu i-a picat deloc bine ultima ta vizită.

Ei și? Mă doare drept în cot. Hai, Kira, adu traista aia!

***

Cu mare băgare de seamă, trag cu ochiul peste marginea mijlocului meu de transport de ocazie. În jur, tărăboiul e destul de mare, iar traista mai și atârnă în asemenea hal, încât nu văd decât picioare și iar picioare, care ori stau pe loc, ori umblă de colo colo. Nu-i însă nicio nenorocire, căci știu oricum prea bine în care parte a clădirii ne aflăm. La așa ceva nasul n-are cum să mă-înșele: suntem în cantina școlii. Iar mirosul de mâncare e așa de puternic, că pe dată îmi aduc aminte de pelmenii care încă îmi atârnă greu în stomac. Și mă și apucă durerea de burtă!

Încerc să uit de-așa ceva, trăgând cu urechea la glasurile care se aud în jurul mesei, pe deasupra mea. Dacă nu mă înșel, Kira a venit să mănânce împreună cu Tom și cu Pauli și sper din tot sufletul să le povestească celor doi colegi ai ei care era ideea aia minunată care-i venise, ca să lămurim odată misterul și să salvăm lucrarea de mate a lui Nico.

— Dar nu ți se pare și ție, răsună glasul Kirei, că s-a purtat cum nu se poate mai suspect?

— Eu știu? Așa e ea întotdeauna. Întotdeauna vrea să atragă atenția asupra ei, o aud acum pe Pauli.

În privința asta are mare dreptate. Leonie este o gâsculiță încrezută, iar dacă ajunge totuși să aibă de-a face cu oameni normali, are, de cele mai multe ori, un gând ascuns. Mi-aduc și-acum aminte cum m-a făcut să șterpelesc un tricou dintr-un magazin și cu câte belele m-am ales din pricina asta… Dar să trecem peste asta. Adevărul e totuși că ceva nu-i deloc în ordine cu Leonie. Poate chiar mai mult decât de obicei. Dar mi-e greu să-mi dau seama, pentru că nu-s decât un biet motan care, după cum e și firesc, n-are nicio legătură cu o gâsculiță ca Leonie. Slavă Domnului, îmi vine să adaug!

— Și mie mi s-a părut suspect felul în care a intrat în grabă, de capul ei, în clădirea școlii și după aia ne-a spus că crezuse că îl știe pe unul dintre tipi! Foarte

ciudată chestie, răsună acum un glas mai gros, fără îndoială al lui Tom. Ce, tu crezi că ar putea avea ceva de-a face cu lovitura dată la școala noastră? S-o luăm la întrebări?

— N-ar fi rău, se aude din nou Kira.

— Eu știu? spune Pauli, nu pe deplin convinsă. Mie nu mi s-a părut că se poartă mai ciudat decât de obicei. Dar, fiindcă tot veni vorba de ciudățenii, tu, Kira, ce-ai de tot târâi după tine traista asta mare cât o zi de post? Ce cari în ea?

Se simte o smucitură și mă și văd zdruncinat și dat de-a berbeleacul. Pesemne că Pauli a apucat de traistă. Au! pufnesc eu, iar pe Pauli și pe Tom îi umflă râsul.

— Așa deci! L-ai luat cu tine pe agentul Winston!

— Șșș, nu așa tare! Doar nu vreți să zbor imediat pe ușă, cu el cu tot! A ținut morțiș azi-dimineață să vină și el. Am impresia că are aceeași bănuială ca și mine.

— Vrei să spui că sărmanul motan o să-și petreacă toată ziua în traista asta? întreabă Tom revoltat.

— Nu. L-am mai scos din când în când de acolo, normal. În plus, așa a vrut el, iar de când l-a certat săptămâna trecută doamna Rosenblatt pentru că se vântura aiurea prin școală, numai în traistă e cu-adevărat la adăpost.

În privința asta, Kira are perfectă dreptate. Că nu știu, zău, ce mi-ar face doamna Rosenblatt dacă ar mai da o dată cu ochii de mine hălăduind pe moșia ei. Dar probabil că m-ar apuca imediat de sensibila-mi ceafă și m-ar azvârli cât colo din școală. Ce mai, o perspectivă câtuși de puțin încântătoare! Așa că-i mai bine să rămân în traista asta. Oricât ar fi ea de incomodă, măcar e sigură!

— Hai, ia dă-l încoace! aud eu, după care simt din nou mâinile lui Pauli, de data asta umblând cu mai multă grijă.

Traista se hâțână ușor la stânga și la dreapta, după care mi se pare că sunt așezat, cu tot cu traistă, în poala lui Pauli. Nu trece mult timp și mâna fetei se strecoară în traistă și începe să mă scarpine. Rrrrrr! Bună idee!

Din păcate, Pauli se oprește imediat din scărpinat și, dintr-o mișcare, își trage mâna afară.

— Hei, ia uitați-vă! Uitați-o acolo pe Leonie! Un prilej numai bun ca să verificăm teoria ta.

Cu grijă, trag și eu cu ochiul peste marginea traistei. Chiar așa, printre cei care așteaptă să le vină rândul la cantină se află și gâsculița de Leonie.

Tom își împinge scaunul în lături și se ridică în picioare.

— Exact. Și chiar așa o să facem. O să ne încercăm norocul cu trasul la țintă și-o să vedem dacă nimerim. Las' că vedeți voi ce-o s-o mai scutur acum pe drăguța de Leonie!

Doar nu s-o apuca acum chiar să tragă cu pușca după ea! Cu forța nu se rezolvă nimic! Tom se îndreaptă spre Leonie cu pași hotărâți. Cum îl vede, Leonie face, fără să vrea, un pas înapoi. Urmează un schimb scurt de cuvinte – din păcate, n-am cum s-aud ce-i spune Tom lui Leonie după care Tom o conduce din spate pe Leonie direct către masa noastră. Așa-i mai bine. Nu e cazul să fim violenți! Din când în când oamenii vorbesc mai colorat, chiar dacă n-au de fapt de gând să și facă ceea ce spun. Ce bine! Nu de alta, dar n-am niciun chef să-l văd pe Tom cum o culcă la pământ dintr-un foc pe Leonie, chiar dacă ea e o gâsculiță!

— Bună! salută Leonie, aproape codindu-se, și se așază lângă Kira și Pauli.

Îmi fac rapid socoteala dacă e cazul să mă ascund din nou. Nu, că doar n-o să-mi vâr coada între picioare numai pentru că e și toanta de Leonie prin preajmă! N-are decât să vadă cu ochii ei că sunt aici!

Prezența mea pare să n-o intereseze însă nici cât o ceapă degerată. Nu-mi face cinste nici măcar cu o privire. În loc de-așa ceva, o ia imediat pe Kira la rost.

— Ce vreți de la mine? Doar v-am mai povestit de ce am intrat singură în școală. Și, la urma urmei, de ce vă interesează? S-au găsit lucrările de mate. Așa că ia să mă lăsați în pace!

Kira ia o gură zdravănă de aer.

— Nici măcar nu-ți închipui cu ce mare plăcere aș face asta. Din păcate însă, nu-i deloc ușor. Uite cum stau lucrurile. S-a stabilit că banda de spărgători – de fapt, erau doar doi indivizi – e răspunzătoare pentru

mai toate loviturile date, dar nu pentru toate. Tipii au fost arestați în cursul zilei de ieri și… Cum să te fac eu să pricepi mai bine? Au recunoscut totul. Numai că la școala noastră n-au fost ei cei care au dat lovitura. A fost altcineva.

Leonie o privește pe Kira cu ochii holbați.

— Ce?

Mai mult de-atât nu-i în stare să zică. De mult bănuiam eu că nu e prea isteață. O mare șmecheră și cam atât.

— Ai auzit foarte bine: banda de spărgători nu a trecut și pe la școala noastră. Așa că altcineva a plecat cu casa de bani. Și fiindcă singurul lucru mai de preț dinăuntru erau lucrările de bac, poliția presupune acum că pe făptași tocmai asta îi și interesa. Ca să umble prin ele și să schimbe răspunsurile.

Neliniștită, Leonie își freacă fundul pe scaun în toate părțile.

— Și de ce-mi spuneți mie toate astea? Doar nu credeți că eu am șterpelit casa de bani! Iar la bac încă n-am ajuns să dau examen, zice ea, pufnind într-un râs nervos.

— Nu, se bagă și Tom în vorbă. Dar credem că ai un amestec în toată treaba asta. Credem că știi cine e făptașul sau cine sunt făptașii și de-aia ai și ținut atât să vii cu noi. De obicei nici nu ne bagi în seamă, dar fix după jaf, așa, ca din senin, ai început să te interesezi de cercetările noastre. Nu, nu… Ceva nu-i deloc în regulă! Sigur știi tu ceva despre lucrări. Hai, recunoaște!

— Ce prostie! Eram și eu curioasă. Și, în definitiv, dacă teoria voastră ar sta în picioare și, din întâmplare, l-aș ști pe unul dintre făptași, ce vă privește pe voi?

Pauli dă ochii peste cap.

— Evident. Atâta timp cât polițiștii nu descoperă de ce a fost furată casa de bani, lucrarea scrisă pentru examenul de bac nu este luată în considerare. Pentru că s-ar putea ca făptașul să fi vrut neapărat să pună mâna pe lucrări ca să înlocuiască o lucrare reală, dar slabă, cu una mai bună, dar falsă. Așa că fă bine și spune ce știi.

— Dar am spus deja, se împotrivește Leonie cu țâfnă. Habar n-am de nimic!

Deodată, ne pomenim cu o bubuitură puternică. Eu unul mă strâng ghem și, în aceeași clipă, aproape mă rostogolesc cu tot cu traistă din poala lui Pauli. E Kira, care-a izbit cu palma în masă! Dar cu nădejde, nu glumă.

— Știi ce, mi-ajunge! Îți spun eu ce-am să fac dacă nu spui pe dată adevărul. În primul rând, o să-l sun pe domnul Bange de la serviciul de criminalistică și-o să-i spun că ești amestecată în toată povestea asta.

Leonie privește plictisită și ridică din umeri, de parc-ar zice „Ei și?”. Numai că șireata de Kira n-a terminat ce avea de zis. Acolo unde e un „primul rând”, e și un al doilea! Acum e acum!

— Și, doi la mână, într-un minut o să mă ridic de la masă și o să mă duc drept la doamna Rosenblatt, căreia o să-i spun că știi cine a furat lucrările scrise de la bac, dar că nu vrei să spui.

Dintr-un salt, Leonie e în picioare.

— Doar n-ai de gând să faci așa ceva!

Kira zâmbește.

— Ba chiar o s-o fac. Te anunț că mai ai doar patruzeci și cinci de secunde să te hotărăști, spune Kira și-și împinge ușurel scaunul în spate, gata să se ridice.

Leonie trage adânc aer în piept.

— Hei, așteaptă și tu puțin! Ce-i cu toată chestia asta? Eu… ăăă… Eu… Nu-i numai vina mea! Jur că n-am vrut să fac niciun rău nimănui! Nici măcar n-am știut ce-aveau ăia de gând să facă. Adică, în orice caz, n-am știut foarte bine. După ce-au furat casa de bani, m-am speriat și eu la fel ca voi! Eu… Eu una n-am vrut deloc să se ajungă la așa ceva! turuie Leonie dintr-o suflare și izbucnește în lacrimi.

Tom și Kira o privesc fix.

— Dă-mi numele lor! răcnește Tom la ea.

Copiii de-a stânga și de-a dreapta mesei noastre se uită la noi, plini de curiozitate, dar lui Tom nu pare să-i pese.

Leonie se smiorcăie.

— Care nume? începe ea să se jelească.

— Numele tipilor care au furat lucrarea scrisă a fratelui meu! Sunt sigur că le cunoști!

Leonie șovăie o clipă și apoi șoptește atât de încet, încât până și Winston – Super urechi – Churchill trebuie să facă un efort ca să audă ceva.

— Nu-l știu decât pe unul dintre ei. De fapt, îl cunoașteți și voi!

Sfântă sardină în ulei! Aș zice că am nimerit drept la țintă! Întrebarea e cine o fi necunoscutul ăsta pe care îl știe toată lumea…

Despre răufăcători cumpărați și surioare care știu să țină un secret

Cum de n-am ghicit cine se ascundea în spatele furtului de la școala Kirei? Cine altul decât Vadim, Nemernicia Sa! Cică s-a schimbat… Aiurea, nici vorbă de-așa ceva!

Leonie îl văzuse atunci când, cu câteva săptămâni în urmă, o așteptase pe Ana la ieșirea din școală. După cât se pare, ei doi au mers la mai multe cafele împreună, nu la una singură… Bietul Werner! Să fi știut el asta! În orice caz, curioasă ca întotdeauna, Leonie i-a urmărit și a mai și tras cu urechea la ce vorbeau. Punând totul cap la cap, a presupus că Vadim nu putea fi decât fostul prieten-infractor al Anei. Firește, despre cariera lui de traficant de țigări s-a dus vorba în școala Kirei, și asta nu în ultimul rând fiindcă gâsculița de Leonie a făcut ce-a făcut și le-a povestit tuturor celor care au vrut s-o asculte.

— Următoarea dată când l-am văzut pe Vadim a fost când am dat peste el în timp ce livra pachete prin cartierul nostru. Era la volanul unei dube albastre, cu numele unui serviciu de curierat înscris pe laturi. Așa am aflat și pentru cine lucra, explică Leonie.

— Și mai departe? se interesează Pauli.

— Câteva zile mai târziu, când am aflat că Isabell și prietenele ei caută pe cineva care s-ar încumeta la o faptă mai pe lângă lege, m-am dat și eu mare. Am zis că știu pe cineva. Sinceră să fiu, n-am vrut deloc… Nici prin gând nu mi-a trecut că fetele puneau la cale ceva cu-adevărat ilegal.

Tom clatină din cap.

— Da, cum să nu. Te-a luat prin surprindere, sunt sigur. Că doar ești o fată cinstită și demnă de toată încrederea!

Leonie mai scoate un smiorcăit, ca să facă impresie.

— Sigur că sunt cinstită! În niciun caz nu sunt o infractoare! Nu mi-a venit să cred când am înțeles că Isabell chiar vorbea serios în privința răufăcătorului. Tot atunci mi-am dat seama în ce belele mă băgasem de una singură!

Leonie scâncește, iar Pauli se scotocește printr-un buzunar al pantalonului și-i întinde o batistă. Leonie își suflă nasul cu putere, după care se întoarce la povestea ei:

— Pe urmă, am vrut să dau înapoi, dar n-a mers, fiindcă Isabell a început să-mi facă zile fripte. Zicea că sunt o puștoaică mică și proastă și că nu mai am ce căuta la întâlnirile ei cu gașca.

Tom o sfredelește cu privirea, negru de supărare, iar Kira suspină.

— Iar pentru tine asta era foarte important. Să fii în continuare prin preajma ălora mari.

Leonie încuviințează din cap.

— Da. Fiindcă Isabell și celelalte fete sunt de departe cele mai tari din toată școala. Și-așa era o mega-excepție că mi se dădea voie să vin și eu de fiecare dată când se întâlneau.

OK, până și mie, așa, ca motan, mi-e limpede ca lumina zilei că dacă Leonie e o gâsculiță, apoi Isabell nu-i altceva decât o super-gâsculiță. În privința asta, chiar nu mai am nicio îndoială. Chiar dacă habar nu am cine-i de fapt Isabell asta.

Pauli răsuflă din greu.

— Bine, Leonie, oricât de răutăcioasă ai fi tu, se vede din avion că soră-ta e și mai și!

Aha. Carevasăzică Isabell este sora mai mare.

Leonie îi aruncă lui Pauli o căutătură cruntă.

— Se vede că ești singură la părinți și nu trebuie să ai de-a face cu o soră. Să știi că nu-i deloc ușor, orice ai crede tu!

Pauli dă din umeri.

— O fi. Dar să văd dacă am înțeles bine… Sora asta a ta se vede cu gașca ei de fraiere și se întreabă una pe alta, în gura mare, dacă nu cunosc vreun infractor pe care să-l poată tocmi pentru o fărădelege. Și vii tu, gata să faci pe nebuna, și te apuci să povestești că tocmai ai dat de curând de cineva care nu ia legile foarte în serios. Și că poți să îl recomanzi, ca pe un răufăcător de încredere. Nu? chicotește Pauli.

— Ha-ha-ha, foarte nostim!

Cu privirea mea încercată, de animal de casă, mă prind imediat că, de fapt, vorbele lui Pauli nu i s-au

părut lui Leonie deloc nostime. La oameni, așa ceva se cheamă „ironie”. Nici până în ziua de azi n-am priceput de ce le-o fi plăcând oamenilor să spună lucruri taman pe dos față de ceea ce gândesc. Și invers, să gândească cu totul altceva față de ce scot pe gură. La noi, la pisici, nu i-ar fi trecut nimănui prin cap să facă așa o trăsnaie!

— Și mai departe? intervine Kira, hotărâtă să afle totul.

Leonie ezită câteva clipe, după care spune în șoaptă:

— Pe urmă… pe urmă le-am povestit cu cine m-am întâlnit pe stradă și că, pentru bani, tipul n-ar avea nicio problemă să încalce legea. Dar vă dau cuvântul meu de onoare: n-am știut că avea legătură cu examenul de bac și nici că tipul ar fi trebuit să dea o spargere la noi, la școală. Adică… De fapt, nici acum nu mi-e foarte clar. A fost doar o bănuială, că de-aia am și ținut atâta să fiu și eu de față atunci când v-ați dus la Școala Gutenberg. Am tras cu urechea la ce vorbeați și am avut pe dată o presimțire că ar putea fi legat de Isabell. Dar poate că nu era nicio legătură. Poate că Isabell și prietenele ei voiau cu totul altceva de la tip.

Tom clatină din nou din cap.

— Nu, cred că bănuielile tale erau îndreptățite. Dă-o-ncolo, chiar atâtea coincidențe? E adevărat că Isabell e de-abia într-a unșpea, dar jumătate dintre gâsculițele alea de prietene ale ei au dat bacul anul ăsta. Și, fiindcă nu-s chiar cele mai strălucite eleve, ca să se descurce la examen, pot să-mi închipui că s-au gândit să pună în locul lucrărilor deja scrise, dar pline de greșeli, unele false, dar perfecte.

Leonie lasă capul în jos.

— Da, se prea poate.

— Ce mai, așa a fost! izbucnește Pauli. Nu ne-a mai rămas decât să mergem cu Leonie la poliție, ca să le povestească cu gura ei chestia cu Isabell, și gata. La drum! Ce mai așteptăm? spune ea, bătând din palme.

Leonie face ochii mari.

— Nici nu mă gândesc să fac așa ceva!

— Ce? exclamă Tom, privind-o nelămurit.

— Nici nu mă gândesc să merg la poliție. Cum să-mi cereți așa ceva? Chiar dacă Isabell se poartă câteodată ca o scorpie, n-aș vrea niciodată s-o bag în belele. Pur și simplu nu vin la poliție!

— E foarte frumos că-ți faci asemenea griji în privința surorii tale! Pe de altă parte însă, gândește-te și la fratele meu! Dacă nu i-ai fi dat lui Isabell pontul cu Vadim, cine știe dacă ea și prietenele ei ar mai fi pus la cale planul ăsta stupid!

Lui Tom i se umflă o venă pe frunte. Chiar că pare furios.

Leonie îi mai trage un smiorcăit în batistă.

— Așa-i. Și chiar îmi pare foarte rău. Dar nu vreau să povestesc lucrurile astea la poliție. Și nici măcar nu sunt obligată. Nu cred că poți fi silit să depui mărturie împotriva propriei surori.

Cu aceste cuvinte, își împinge scaunul și se ridică de la masă.

— M-am săturat de interogatoriul vostru. V-am spus tot ce știu. Mai lăsați-mă în pace!

Se răsucește pe călcâie și o ia din loc, fără să ne mai arunce vreo privire.

Kira suspină.

— Presupun că n-are sens să ne-așteptăm ca bleaga asta să-și schimbe părerea.

— Bine, și-atunci ce-i de făcut? Am putea pur și simplu să-l sunăm pe domnul Bange și să-i spunem ce ne-a povestit Leonie, vine Pauli cu propunerea.

— Nu știu, zice Tom pe un ton șovăielnic. Din păcate, n-avem nicio dovadă. Chiar și dacă poliția le-ar lua la întrebări, fetele oricum n-ar recunoaște nimic, iar Vadim, firește, ar tăgădui totul.

— Așa n-o mai scoatem la capăt niciodată! Trebuie să le dăm cumva în vileag. Mă credeți sau nu, iarăși mi-a venit o idee! spune Kira, zâmbind cu satisfacție și rezemându-se comod de spătarul scaunului.

— Păi și nu ne spui și nouă? sare Pauli, privind-o plină de speranță.

Kira însă clatină din cap.

— Răbdare! Înainte de asta, mai am câteva lucruri de pus la punct.

Miorlau! Măi să fie! Și pe mine mă roade curiozitatea! Ce-o mai pune la cale prietena mea, Kira?

Un plan, un erou salvator și o prietenie ca-ntre bărbați

— Kira, eu înțeleg că vrei să-ți ajuți prietenii, dar părerea mea e că este mult prea primejdios! E treaba poliției să prindă răufăcători, nicidecum a școlarilor!

Werner se plimbă de colo colo prin camera de zi, agitat nevoie mare și împungând de zor prin aer cu degetul arătător. Rareori face așa, numai în cazuri urgente; în rest, Werner e un individ care-și păstrează cumpătul. Dar se pare că acum e o situație de urgență. Și-i vorba despre Kira, care tocmai le-a povestit celor trei colocatari adulți felul în care s-a gândit ea să-l dea în vileag pe Vadim ca spărgător al casei de bani. În planul ăsta extraordinar, mama ei, Ana, ar urma să joace un rol însemnat, ceea ce mie mi se pare o idee cu totul extraordinară. Cine să fie mai potrivit să-i întindă lui Vadim o cursă dacă nu Ana!

Planul sună cam așa: Ana să-și dea întâlnire cu Vadim într-un local și să-i spună c-ar avea nevoie de un spărgător dibaci, întrebându-l totodată dacă n-ar putea s-o ajute chiar el. Că așa ar fi auzit ea, că în spatele spargerii de la școală s-ar afla chiar el și ar vrea acum să-l angajeze și ea. Firește, pe bani buni. Și dacă se arată de acord să facă treaba – țac! – e prins în cursă ca un șoarece fiindcă, bineînțeles, Ana ar înregistra pe ascuns, cu telefonul ei mobil, toată discuția. Cu înregistrarea am merge pe urmă la poliție, ăia l-ar aresta pe Vadim, iar el, în fața dovezilor zdrobitoare, ar mărturisi cine îl pusese să fure lucrările scrise. Și așa, Nico nu ar mai trebui să dea proba din nou. Genial, nu?

Din păcate, Werner e de cu totul altă părere:

— Serios acum, Ana, la ce ți-ar trebui ție serviciile unui spărgător? Oricine și-ar da seama că povestea e cusută cu ață albă! O să se prindă imediat!

— Nu-ți face tu griji, că știu deja ce să zic, încearcă Ana să-l liniștească.

Ana primește întăriri și de la mama ei, care se vede că de-abia așteaptă să-l pună pe Vadim cu botul pe labe.

— Stați așa, domnule profesorrr, că-i foarte simplu! Ana, tu îi spui lui Vadim că bijuterii de la mătușa Daria au ajuns la casa de amanet. E o veeeche moștenire. Și ai nevoie neapăraaat să le capeți înapoi! Nenorocirrrea-i că n-ai niciun ban, că profesorrr așa de cărpănos! termină babușca ce-a avut de zis și se pune pe chicotit.

Werner pufnește și rămâne împietrit.

— Dar eu nu sunt deloc cărpănos!

Babușca râde în hohote, se întinde după mâna lui Werner și i-o strânge în fugă.

— Știu asta, cum să nu știu, profesorrre! Numai că asta vrem să-l facem să creadă pe Vadim, care o să înghită gălușca imediat. Fiindcă e invidios din fire pe toți cei care au reușit în viață. Fiindcă el nu-i decât terchea-berchea. Așa c-o să facă mare plăcere la el s-audă lucruri rele despre profesor cu succes.

Așa deci! Chiar dacă teoria asta e nouă pentru mine, sună logic. Babușca se pricepe la oameni, nu glumă! Se pare c-aș avea multe de învățat de la ea despre mergătorii ăștia pe două picioare. Cu toate astea, Werner nu e pe deplin convins. Își încrețește fruntea și-și freacă bărbia cu palma.

— Bine, dar chiar dacă Vadim ar mușca momeala, tot e foarte periculos. Cred c-ar trebui să-l punem la curent pe inspectorul de la serviciul de criminalistică, pe domnul Bange sau cum îl mai cheamă. M-aș simți mai liniștit dacă ar fi și el implicat.

— Nu-s deloc de acord, zice Ana. Vadim a avut o groază de necazuri cu poliția. Dacă nu are nimic de-a face cu furtul casei de bani, n-aș vrea să-l vâr fără rost în povestea asta. Ori îmi mărturisește, și-atunci chiar putem dovedi că el e cel care a scos din școală casa de bani, ori îl lăsăm în pace.

Werner suspină.

— Bine atunci. Însă vin și eu cu tine. Să nu se întâmple ceva.

— Ce să se întâmple? În cel mai rău caz, Vadim o să se arate mirat de ce-i cer, o să-și bea cafeaua și o să plece.

— Dar dacă Vadim se prinde că i se întinde o cursă și-i sare țandăra? Nu, vin și eu și m-ascund pe undeva,

prin apropiere. Iar dacă lucrurile o iau razna, sar în ajutorul tău!

Am știut eu dintotdeauna că sub înfățișarea blajină a lui Werner se ascunde un adevărat erou! Ana îi zâmbește atât de fermecător, încât până și pe mine mă ia cu fierbințeli pe la inimioară.

— Mulțumesc, Werner! Foarte drăguț din partea ta.

Babușca, care abia dacă mai are răbdare, se pornește să bată din palme.

— Bun, bun! Așa facem!

Exact! La atac! Pe el, cu răcnete de luptă! Sigur o să mă ocup și eu s-aduc ceva întăriri… Că doar e o misiune perfectă pentru cei patru cu mușchi tari!

***

— Nu știu, zău, îmi răspunde Spike fără chef, tolănindu-se mai bine. Mie mi-a ajuns excursia noastră până la Școala Gutenberg, nu-mi trebuie altă aventură. În plus, e weekend, vreau și eu să-mi refac puterile.

Să-și refacă puterile? După ce? Slăninosul ăsta de Spike zace cu burta la soare cât e ziua de lungă. Mă și mir că știe ce-i ăla „weekend”. Dar de ce mă agit atâta? Că doar sunt destule pisici prin preajmă! Fac ochii roată, dar dau numai de Caramel. De Odette și de Francesco nici urmă.

— Caramel, tu ce zici? Pot să contez pe tine?

Caramel se trage mai aproape, parcă mișcându-se cu încetinitorul. Mai încet nici că se poate!

— Ultima noastră misiune a sfârșit cam prost, Winston. Iar aventurile astea ale tale au cam început să-mi dea fiori.

— Cum adică a sfârșit cam prost? i-o întorc, pufnind revoltat. Nu-i deloc adevărat! Ce, nu i-am prins pe hoți?

Caramel se scutură.

— Nu, amice, ei ne-au prins pe noi! Unde mai pui că ne-ai păcălit atunci când ai zis c-o să vină și copiii. Ce ne făceam dacă nu aveam eu presimțirea aia nemaipomenită și nu rămâneam afară! Am fi fost terminați acum cu toții. Nu, așa nu mai merge! Data viitoare, caută-ți mătăluță alți fraieri!

Miorlau, mare cârtitor mai e și ăsta! Lasă, că nu-i o pierdere prea mare, că un iepure fricos cum e Caramel oricum nu s-ar încumeta să se pună în calea lui Vadim. Decât să-l aud mereu bombănind, mai bine îmi văd singur de ce-am de făcut! Ce-i drept, ar fi frumos să mă pomenesc acum cu Odette, că îndrăzneala ei mi-ar prinde bine. Ce să mai zic că-i și foc de isteață.

— Nu știi pe unde umblă Odette? mai încerc eu să scot de la sforăilă ăsta de Caramel.

— Habar n-am. Poate că-i plecată cu Francesco să-i arate orașul. Că în curând, el se întoarce la Palermo.

Francesco se cară? Asta da veste bună! Cad câteva clipe pe gânduri. Dar poate că nu tocmai! Așa cum văd că stau lucrurile cu Spike și Caramel, măcar Francesco m-ar fi ajutat. E periculos de chipeș și îi face curte lui Odette, dar, una peste alta, e un tip de nădejde. În orice caz, e mult mai capabil decât pușlamalele astea două de-aici. Oftez. Cum mai pun eu pe picioare un grup de sprijin pisicesc pentru Ana?

În timp ce mă dau de ceasul morții să completez efectivul pisicesc, luptându-mă cu leneși și cu fricoși, Francesco și Odette intră agale în curtea din spate. În sfârșit… Uite și jumătatea mai vitează!

— Bună, Winston! mă salută prietenoasă Odette. Cum e, ți-ai mai revenit după aventura prin care am trecut?

— Mai mult decât atât! Sunt gata de una nouă. Sper că și voi, căci Spike și Caramel sunt de-a dreptul terminați!

— Ah, terminato no este niciodată Francesco! Francesco este mereu pronto per nuove aventurrre!

Și, cu un gest de actor, drăguțul cotoi alb se saltă în toată splendoarea înălțimii lui. Numai că azi nu mă mai deranjează câtuși de puțin chestia asta. Dimpotrivă, mă bucur că în sfârșit am parte și eu de întăriri. Că de cârcotelile de-aici, de prin curtea din spate, m-am săturat până-n gât.

— Prea bine! Tu cum stai, Odette?

— Normal că sunt alături de voi! Oricum nu vă pot lăsa singuri unul cu celălalt. Ar fi mult prea periculos. Ei bine, despre ce-i vorba?

Le explic pe scurt celor doi planul Anei și al Kirei. Odette și Francesco mă ascultă cu atenție.

— …Așa, și Werner crede că Ana ar avea nevoie de o escortă, în caz că lucrurile o iau razna. Iar eu cred că are dreptate. Și ce-i mai bun și mai bun decât un erou salvator?

Fac o pauză pentru efect, iar Odette lasă capul pe-o parte.

— Trei eroi salvatori?

— Exact! Știi ce vreau să spun cu asta, Odette. Așa că iată ce propun: de îndată ce aflu când se lansează operațiunea, vin și vă dau de știre. După aia, ne luăm după Ana, Kira și Werner. Și așa, cu toții laolaltă, o să avem grijă ca ticălosul de Vadim să ajungă acolo unde îi e locul: după gratii.

Încântat, Francesco țopăie de colo colo.

— Foarrrte bene! Este aproape como la Palermo! Acolo am și puso eu mea labele pe cel mai pericoloso raufacatore. Așa că, la așa una coza te ajuto con mare plăcere, amico mio, Winston. Per mine, este una coza de onore, *collega!*

Odette zâmbește încurcată.

— Ia te uită ce prietenie se leagă aici, așa, ca-ntre bărbați! Foarte frumos!

Mă abțin de la vreun comentariu. Una peste alta, cred totuși că exagerează!

Un drum primejdios până la cafenea

Miorlau și miaaauuuu! În sfârșit îi dăm drumul! E electrizant! Vadim s-a învoit să se întâlnească cu Ana într-o cafenea micuță, deschisă de curând. Totul a fost pus la punct: masa a fost rezervată, ba chiar și una în plus, într-un colț al încăperii alăturate. La cea de-a doua masă ar urma să stea Werner și babușca, pentru a putea interveni la nevoie. Kira, Tom și Pauli au făgăduit ca, de data asta, să-i lase pe cei mari să se descurce singuri, chiar dacă Tom a fost cel care i-a setat Anei telefonul mobil, astfel încât tot ce se plănuise să meargă ca uns. Ana avea să țină telefonul în micul suport de masă în care se puneau meniurile. Telefonul ei urma să transmită tot ce recepționa către telefonul mobil al lui Werner. Așa că profesorul putea înregistra discuția dintre Ana și Vadim și avea să își dea seama imediat dacă se întâmplă ceva în neregulă. Chiar că-s deștepți copiii ăștia!

Francesco și Odette s-au hotărât să aștepte împreună cu copiii în gangul intrării unei clădiri din apropiere. De acolo o să aibă vedere perfectă spre cafenea și, pentru că masa rezervată e chiar lângă fereastră, o să-i poată urmări pe Ana și Vadim. În ceea ce mă privește însă, nimeni nu mă poate opri să mă fâțâi cât poftesc în miezul evenimentelor. Și sunt hotărât să mă strecor în cafenea, alături de Ana și Werner, și să-mi găsesc pe-acolo un post potrivit de observație, astfel încât eu să-l pot vedea pe Vadim, dar el pe mine nu. Pentru un motan, asta e floare la ureche! Nici măcar proprietarul cafenelei n-o să fie în stare să-mi stea în cale.

Pe drum către locul operațiunii, sunt așa de emoționat, că iarăși începe să mă doară burta. Numai că n-am vreme acum de așa ceva, căci… sunt un motan în misiune! După încă două colțuri de stradă, iată-mă ajuns. Eu sunt primul în fața cafenelei, pentru că toți ceilalți îmi par azi incredibil de mocăiți. Așa că mă așez în fund în fața ușii localului și miorlăi în sinea mea.

Ana vine la mine.

— Winston, ce-nseamnă asta? Dacă te vede Vadim, precis o să devină bănuitor.

În privința asta, Ana are dreptate. În povestea cu țigările de contrabandă, eu și Vadim chiar am avut de-a face unul cu altul. De fapt, Vadim a avut de-a face cu Kira, pentru că ea se afla pe vremea aia în pielea mea. Firește, Vadim nu știe nimic despre așa ceva.

— Hai, valea! Du-te, te rog, la celelalte pisici și la copii! mai spune Ana, însoțindu-și vorbele cu o mișcare unduită a mâinii, prin care încearcă să mă alunge de unde mă proptisem.

Îndărătnic, rămân însă pe loc, parcă lipit de ușă.

— Winston Churchill! Pleacă! Vadim trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Ce, vrei să dai totul peste cap?

În mod normal, atunci când Ana mă strigă pe numele întreg, mă fac imediat băiat cuminte. Altfel, de obicei mă paște un perdaf în toată regula. Numai că azi îmi iau inima-n dinți și îndrăznesc să nu ascult de vorbă bună; iar atunci când, în sfârșit, ajung la fața locului și Werner și babușca și deschid ușa cafenelei, dau pur și simplu buzna înăuntru, sperând să nu fiu dat imediat afară în șuturi.

Spre norocul meu, înăuntru e destul de multă agitație, așa că niciunul dintre clienți nu mă bagă în seamă. Îmi rotesc iute privirea prin cameră și descopăr că între unele mese se află niște panouri despărțitoare, pe sub care te poți ascunde foarte bine. Mai ales atunci când ești negru ca noaptea, pentru că așa sunt și panourile astea despărțitoare. De cum se așază Ana la masa rezervată, iau și eu poziție sub panoul imediat învecinat și mă ghemuiesc cât mai bine la adăpostul lui. Aici cu siguranță Vadim n-o să mă vadă, mai cu seamă că n-o să aibă ochi decât pentru Ana!

Werner și babușca se retrag în încăperea din spate. Începem să îl așteptăm pe Vadim. Iarăși mă doare burta. „Nu acum”, îmi zic în sinea mea, chircindu-mă puțin mai mult lângă panoul despărțitor.

În sfârșit, se deschide din nou ușa cafenelei, iar la urechi îmi ajunge un glas cunoscut.

— Bună, Ana! Nici nu-ți închipui cât de mult m-am bucurat că m-ai sunat!

Vadim se îndreaptă către masă. Ana se ridică de pe scaun, iar el o pupă pe obraji și se așază pe locul de vizavi.

— Mi-ai spus la telefon că ai nevoie de ajutorul meu. Iată-mă!

Nu pot să văd fața Anei, dar presupun că la asemenea vorbe răspunde cu zâmbetul ei timid și irezistibil, ăla pe care și iubitul meu Werner îl găsește minunat.

— Da, îți mulțumesc că ai venit. Ce vrei să bei?

— Doar o cafea. Tu?

Vadim cheamă o chelneriță și îi comandă două cafele, iar fata se întoarce în scurt timp, așezând ceva pe masă. Din ascunzătoarea mea, adulmec mirosul inconfundabil al cafelei.

— Așa… păi uite despre ce-i vorba, începe Ana, cu frământare în glas. Tu îți mai aduci aminte de mătușa Daria?

— Îhî, mormăie Vadim.

— Află atunci că mătușa Daria avea o mulțime de bijuterii valoroase. Veche moștenire de familie. După moartea ei, ar trebui să le capăt eu, pentru că Daria n-are copii, iar eu sunt singura ei nepoată.

— Aha.

Vadim pare ușor plictisit. Nici nu mă mir. Probabil că în loc să cugete la bijuteriile mătușii Daria, ar prefera s-o strângă de mâini pe Ana, cu gândul la un viitor împreună.

— În orice caz, de vreo jumătate de an, mătușa Daria și-a dus bijuteriile la o casă de amanet. Avea de plătit la dentist o lucrare foarte scumpă și nu avea niciun ban. Așa că a dus bijuteriile acolo și a căpătat în schimb un credit.

— Mda, e rău de tot fără bani, comentează Vadim sec.

Da, știe el ce știe!

— Așa, și dacă nu înapoiază creditul cât de curând, bijuteriile o să-i fie vândute la licitație. Numai că n-are bani de așa ceva. După cum nici eu și nici mama n-avem.

— Bine, dar tu parcă ai o slujbă. Ce, nu te plătește bine profesorul?

Câteva clipe, Ana șovăie. Hai, fa-ți curaj odată și zi-o! Că altfel sigur o să intre și Vadim la bănuieli.

— Mda, din păcate, nu. Plătește foarte prost. Iar de împrumutat bani în avans de la el nici nu poate fi vorba.

Vadim fluieră a pagubă.

— Carevasăzică am avut dreptate! Profesorul e un cărpănos și, după ce că-i bătrân, mai e și-un zgârie-brânză! Mai bine rămâneai cu mine!

— Ăăă, da. Ce să zic, mintea cea de pe urmă. D-aia am nevoie de ajutorul tău acum.

Din ascunzătoarea mea, îl văd pe Vadim cum își ridică brațele a neputință.

— Îmi pare rău, dar, din păcate, nici eu nu stau bine cu banii. Altfel firește că te-aș împrumuta.

— Dar nici nu trebuie să faci asta. Am altă idee.

— Și anume?

— Păi… dar știi, te rog să nu te superi! Nu-i decât o întrebare.

— Sigur, cum să mă supăr? Dă-i drumul!

— A ajuns până la mine un zvon cum că ai fi furat pentru cineva casa de bani de la școala Kirei. Cu alte cuvinte, că te-ar fi pus cineva. Și mă întreb dacă n-ai face așa ceva și pentru mine. Firește, contra cost.

Îmi țin respirația și aștept încordat răspunsul lui Vadim. Între timp, mormăielile din burtă au ajuns atât de serioase, încât mi-e teamă c-o să mă dea de gol. Iar Vadim ăsta nu mai răspunde și el odată! Pare să chibzuiască. Milostiv zeu al pisicilor, doar nu ne-am înșelat în privința lui!

— Ești bine informată. Așa-i, i-am făcut cuiva un serviciu cu casa de bani. Am dat lovitura împreună cu doi tovarăși de-ai mei, numai că n-a fost vorba de bani, ci de niște lucrări scrise.

Ura, ura, URRRAAA! Și de trei ori miorlau și miau! Sfântă sardină în ulei, în sfârșit mărturisirea pe care o așteptam! Sunt atât de entuziasmat, încât mai că-mi vine să sar din ascunzătoare. Dar, pentru că sunt un motan isteț și chibzuit, rămân la pândă.

— Drept să spun, d-asta ți-am și dat întâlnire atunci, spune Vadim și rânjește.

— Dar ce-are întâlnirea noastră cu furtul casei de bani? Și eu care am crezut că voiai să mă mai vezi, fiindcă lucrai pe-aproape.

Deodată, rânjetul se lățește pe fața lui Vadim, de se face cât o banană.

— Și asta. Voiam să te și văd. Dar, înainte de orice, voiam să fac o copie după cheile din legătura ta.

— Cum? rostește Ana cu nemaipomenită revoltă în glas.

— Păi da, fiindcă atunci când ne-am revăzut pe stradă mi-ai povestit că ai început să lucrezi ca profesoară de muzică la școala Kirei. Așa că, punând totul cap la cap, am ajuns la concluzia că e foarte posibil să fi primit și tu o cheie de la intrarea în școală.

— Vadim, ce-ai făcut?! răsună glasul Anei, plin de mânie.

— A fost foarte simplu. Când eram la cafea, tu te-ai dus pentru scurt timp la toaletă. Atunci am scos din geanta ta legătura de chei și, cu niște plastilină, am luat amprenta fiecărei chei în parte. Slavă Domnului, n-au fost prea multe. Așa că, atunci când te-ai întors la masă, eu îmi terminasem de mult treaba.

Acum se aude limpede că Ana răsuflă din greu.

— Ești pur și simplu insuportabil! Eu… îmi…

Aoleu, sper ca Ana să-și păstreze cumpătul și să nu uite totuși că se află aici în misiune!

— Ei, și tu, Ana! încearcă Vadim s-o potolească, râzând. La urma urmelor, n-am făcut decât să le dau o mână de ajutor unor școlari. Dacă zici că și tu ai nevoie de sprijinul meu, o să te-ajut și pe tine!

Câteva clipe de tăcere, un glas care se drege, după care, spre norocul nostru, Ana își vine din nou în fire:

— Ăăă… mda… atunci, dacă ai putea să m-ajuți și pe mine să pun mâna pe bijuteriile mătușii Daria, ți-aș rămâne adânc recunoscătoare. Uite, deocamdată aș putea să-ți dau pentru treaba asta două sute de euro. Iar restul bijuteriilor de la casa de amanet poți, bineînțeles, să le păstrezi sănătos. Merită afacerea, chiar și pentru tine.

— Ana, cum spuneam: o să te-ajut. Dar numai cu o condiție.

— Ce, nu ajung două sute de euro?

Vadim oftează din greu.

— Nu, puțin mă interesează pe mine banii. Vreau să te întorci la mine. Adică te ajut numai dacă lași slujba de la babacul ăsta tont de Hagedorn și te muți din nou cu mine.

Miorlau! Era la mintea cocoșului că așa un infractor o să încerce să profite de situație! Nu, dintr-un asemenea pungaș n-avea cum să iasă în vecii vecilor vreun gentleman!

Ana trage cu nădejde aer în piept, ca atunci când te vezi silit să iei o hotărâre grea. Chiar că-i mare actriță!

— Bine, Vadim. Accept. Mă întorc la tine.

Vadim se apleacă spre Ana și-i apucă mâna. Grrrr și ptiu! Zău dacă n-aveam chef să mă reped pe sub panoul despărțitor și să-l mușc!

— Ana, la clipele astea am visat mereu în cursul ultimelor luni. Mă faci cel mai fericit bărbat.

Ha! Dac-ar ști el!

— Cred că, pentru a sărbători o asemenea zi, ar trebui să bem ceva deosebit. Ia să vedem noi dacă-n crâșma asta au și ei vreo șampanie mai ca lumea.

Cu aceste cuvinte, Vadim se întinde peste masă și… trage un meniu din suportul de masă! Numai că face totul cu o mișcare atât de energică, încât saltă de la locul lui tot suportul. Oh, nu! Sper să nu se întâmple acum tocmai lucrul de care mă tem!

Buuuf! Din nefericire, exact asta se întâmplă. Telefonul mobil, cel atât de grijuliu dosit, cade pe blatul mesei, chiar sub ochii lui Vadim.

Un fost prieten primejdios, un erou al zilei și niște talente surprinzătoare

Mă trag până la marginea panoului despărțitor, ca să pot vedea mai bine. Vadim cască ochii la telefonul mobil care zace pe masă, în fața lui.

— Asta ce mai e? face el, întinzând mâna după aparat. E-al tău cumva?

— Ăăă, nu, de ce? răspunde Ana, cu tremur în glas.

Vadim vâră o mână într-un buzunar al pantalonilor, scoate la vedere propriul lui telefon mobil și formează un număr. Peste câteva clipe, telefonul Anei începe să bâzâie.

— Nu mai spune! Zici că nu-i al tău? Ciudat aparat, văd că se-apucă să sune dacă formezi numărul tău de telefon. Iar dacă mă uit mai bine la afișaj, văd că se află chiar acum în legătură cu un alt telefon mobil.

Vadim își face o socoteală scurtă. Dar una chiar FOARTE scurtă.

— Ia spune-mi, e posibil cumva ca, invitându-mă aici, să fi vrut să-mi întinzi o cursă? Am fost cumva ascultați?

— Vadim, nici vorbă de așa ceva! Nu poate fi decât… o întâmplare.

Vadim sare de la masă și o prinde pe Ana de încheietura mâinii.

— Tu chiar mă iei drept prostul proștilor, ticăloaso! Ce vrei de fapt de la mine? Să vii cu mine imediat. Lămurim noi totul afară. Și Dumnezeu să te aibă în pază dacă nu-mi vii cu o explicație fără cusur!

O smulge de pe scaun pe Ana, care e mult prea înspăimântată ca să i se împotrivească. Aș vrea să ies din ascunzătoare, dar chiar atunci mă copleșesc așa niște crampe la stomac, că de abia mă pot mișca. Ce nenorocire! Mai rău nici c-aș fi putut s-o pățesc! Ce s-o întâmpla cu mine? Dar Werner pe unde o fi? Că doar trebuie să fi auzit și el toate astea!

Vadim a târât-o pe Ana afară pe ușă. Mă târâi și eu cu greutate pe urmele lor. Câțiva clienți din jur aruncă după noi priviri împietrite, dar se pare că nimeni n-are niciun chef să se bage unde nu-i fierbe oala. Grozav,

n-am ce zice! Voi, oamenii, sunteți ca niște baloturi de paie nesimțitoare! Nu vă mișcați decât dacă-i pielea voastră în joc. Sfântă sardină în ulei, pe unde o fi Werner?

În sfârșit apare și el, venind în fugă dinspre încăperea din spate a cafenelei, urmat îndeaproape de babușca. Izbește ușa în lături și tustrei dăm năvală în stradă. Acolo, pe porțiunea de trotuar din fața cafenelei, se află Vadim și Ana. El continuă s-o țină strâns de braț și să țipe la ea, cu o furie neîmblânzită. Ana încearcă să se apere, urlând și ea la Vadim, dar el nu se potolește și pace. Ce mai, un tablou de groază! Poate că tot mai bine am face dacă am chema poliția.

— Hei, dumneata! Fă bine și lasă imediat femeia în pace! i se adresează Werner lui Vadim, cu glas răspicat, dar potolit.

Vadim se întoarce către profesor.

— Ce-i, măi, nenorocitule! Ia vezi-ți tu de treaba ta, că asta-i o problemă de familie!

Vadim e atât de pornit, că nici nu își dă seama că a început să facă spume la gură. Oare și oamenii turbează?

— Nu-ți mai spun decât o singură dată, după care chem poliția: las-o imediat pe Ana în pace!

Vadim încremenește și o strânge pe Ana de încheietură și mai tare.

— Așa deci, vă cunoașteți? N-oi fi cumva profesorul ăla?

— Ba da, îi răspunde scurt Werner.

O strălucire primejdioasă se ivește în privirea lui Vadim.

— Nu mai spune, zdreanță bătrână vrea s-o facă pe eroul! strigă el în bătaie de joc. Știi ce? Nu crezi c-ar fi trebuit să te fi încumetat la așa ceva cu câțiva ani în urmă? Oricum, mă bucur că ne întâlnim în sfârșit, că și-așa am o socoteală de încheiat cu tine. Nimeni nu-mi ia mie femeia!

— Vadim, termină cu toată nebunia asta! strigă Ana, care, între timp, și-a recăpătat glasul. Și dă-mi drumul odată!

Se mai smucește o dată mai zdravăn și chiar izbutește să se elibereze din strânsoarea lui, pentru că

se pare că Vadim nu-i mai dă prea multă atenție, fiind mult mai interesat de Werner.

Tipul face un pas spre profesor, cu mișcări de animal de pradă, gata să sară la atac. Iar eu încep să simt cum mi se ridică tot părul de pe spinare, dinspre vârful cozii până spre ceafă. E primejdie mare la mijloc.

— Tu m-auzi, moșule? Nimeni nu-mi ia femeia!

— Vadim, ce-nseamnă asta? strigă Ana la el. Domnul profesor nu *m-a luat* deloc de la tine. Te-am părăsit atunci fiindcă ești țicnit de-a binelea… Ce, ai uitat? Aveam nevoie de un acoperiș deasupra capului, iar el, în bunătatea lui, mi l-a oferit. Atât și nimic mai mult!

Din păcate, Vadim nu e deloc atent la ce spune Ana. În schimb, mai face un pas spre Werner și scoate la iuțeală ceva din buzunar. Ce naiba o fi? Mă uit mai atent și… Milostiv zeu al pisicilor, e un CUȚIT!

Werner înghite în sec.

— Ați înnebunit de tot? Lăsați chestia aia deoparte!

Vadim râde.

— Da, hai că acum ai și făcut în pantaloni, nu? Hai odată! Arată-mi și mie de ce ești în stare!

Se apropie tot mai mult de Werner, fluturând cuțitul prin aer. Werner se trage un pas înapoi, numai că nu prea are unde. A ajuns aproape cu spatele la zid.

Cu coada ochiului, observ că babușca scotocește prin poșetă. Te pomenești c-o fi având și ea un cuțit! Dar la fel de bine ar putea să-și caute și rujul de buze, nu? Pe femeia asta o cred în stare de orice, chiar și să se apuce liniștită să se rujeze!

Între timp, Vadim a ajuns chiar în fața lui Werner și îl amenință cu cuțitul.

— Hai, profesore! Apără-te dacă ești în stare!

Oh, nu! Ce să facă acum bietul meu profesor? Că pe-acolo, pe la universitatea aia a lui, sigur n-a apucat să dobândească cine și ce experiență cu răufăcătorii violenți! Dar de ce mama naibii trebuie să mă simt și eu tocmai acum în halul ăsta de rău? Ce ghinion că nu pot să ajut!

Pe când stau așa la sfadă cu mine însumi, lucrurile o iau razna. Prin fața mea zboară ceva ca o nălucă

alburie, care se înfige în brațul lui Vadim. El scoate un răcnet de durere și se clatină pe picioare, dându-se un pas înapoi, lucru de care profită Werner, pentru a lansa un contraatac fulgerător. Își ia avânt și-i arde lui Vadim, direct în față, o lovitură de pumn strașnică! Lui Vadim îi piere piuitul. Cade într-o rână, ca un sac cu fainã, și rămâne întins pe jos.

Ca trăsnetul, nu altceva! Oare Werner a fost boxer profesionist într-o viață anterioară?

***

— Doamnă Kovalenko, ați făcut foarte bine că ați chemat poliția! A fost o hotărâre înțeleaptă. Zău dacă pricep de ce toată lumea de-aici ține neapărat să facă pe polițistul! spune domnul Bange, fără să mai contenească cu laudele pe care i le aduce babușcăi.

Bătrâna nu-și mai încape în piele de mândrie. Fiindcă adevărul este că acolo, în fața cafenelei, babușca nu băgase mâna în poșetă după rujul de buze, ci după telefon. Nici nu s-a prăbușit bine Vadim pe asfalt, că de după colț au și apărut în viteză două mașini de patrulare. Până să-și vină el în fire, se afla din nou pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, cu mâinile încătușate.

Presupun că la ora actuală se află într-o primitoare celulă de închisoare, în timp ce noi – din nou! – stăm în bine-cunoscuta noastră secție de poliție și primim cuvenita dojană din partea domnului Bange.

— Oricum ați da-o, vi l-am cam oferit pe tavă pe făptaș, ne apără Werner timid. Fiindcă sunt sigur că înregistrarea audio a prins bine.

Domnul Bange dă ochii peste cap.

— Știți ce, vă rog… nici nu mai vreau s-aud de-așa ceva! E strict interzis să înregistrezi conversații pe ascuns, fără mandat. Pentru așa ceva până și poliția are nevoie de permisiunea unui judecător! Așa că vă rog, nu mai pomeniți despre asta, domnule polițist de ocazie!

— Scuze, bâiguie Werner.

Ana își drege glasul și spune:

— Domnul Hagedorn n-are nicio vină. Dimpotrivă, el chiar a vrut să vă sune imediat. De vină-s numai eu, care am avut ideea să încerc mai întâi după capul meu. Între timp, mi-am dat și eu seama că a fost o prostie din partea mea.

Domnul Bange suspină.

— Mda, cel puțin de data asta copiii s-au ținut deoparte, zice polițistul, aruncând o privire spre Kira, Pauli și Tom, care stau cuminți pe niște scaune și tac mâlc. Până la urmă însă, totul s-a rezolvat. Căci domnul Todorovici a recunoscut implicarea în lovitura dată la Gimnaziul Wilhelmin. Celelalte motive o să le aflăm cu siguranță pe parcursul audierilor care vor urma, dar bănuiala voastră a fost corectă.

— Ha, vedeți? izbucnește Ana, bătând din palme.

Bange o privește cu reproș.

— Chiar și-așa, v-ați convins și dumneavoastră cât de repede poate să scape de sub control o asemenea situație. Nu uitați c-a fost cât pe ce să se lase cu lovituri de cuțit!

Werner dă din cap, aprobator.

— Da, îi sunt chiar foarte recunoscător pisicuței ăleia albe. Dacă nu era ea… Chiar că-i eroul momentului.

Aici are dreptate. Era să uit. Sau, mai cinstit fie spus, am încercat să trec sub tăcere amănuntul ăsta, dar adevărul e că eroul momentului se cheamă Francesco. Căci năluca aceea alburie fusese colegul nostru italian, cel care, cu un curaj nebun, s-a aruncat asupra lui Vadim, făcându-l astfel să piardă controlul asupra situației. Jos pălăria, că doar a fost o figură de toată admirația! La urma urmei, e exact cum spusese și Spike despre el atunci când Francesco și-a făcut prima dată apariția: un veritabil bătăuș de cartier, oțelit în realitatea cea crudă din Palermo!

Dacă nu aș fi avut probleme cu burta, firește că nici eu n-aș fi procedat altfel. Numai că în cazul de față e valabilă, din păcate, vorba aia veche cu mortul de la groapă, care nu se mai dezgroapă. Așa se face că salvatorul e acum Francesco. Și nu Winston. Miorlau… Deodată, mi s-a făcut din nou rău.

O surpriză. Ba nu, chiar două

Fiindcă tot veni vorba, nu merită întotdeauna să dai dovadă de vitejie. Așa și cu Francesco, care, momentan, nu s-a ales cu mai nimic din intervenția lui de clasă mondială. Dimpotrivă. Fiindcă după ce a încasat un pumn de la Werner, Vadim s-a prăvălit peste motan, aproape îngropându-l sub el, iar acum bietul Francesco, cu o labă scrântită și o fractură de coastă, a încăput pe mâinile doctorului veterinar. Sau, mai bine zis, pe cele ale doctoriței noastre veterinare, doamna Wilmes. Că acolo l-a dus poliția după curajoasa lui intervenție.

La întoarcerea de la secția de poliție, eu și Werner trecem pe la Francesco. Ana, babușca, copiii și Odette au apucat-o deja spre casă. Numai eu a mai trebuit să trec pe la doamna doctor, pentru că lui Werner i s-a părut că sunt mai bleg decât de obicei.

URĂSC vizitele la doctorul veterinar și abia după ce sunt urcat pe masa de control îmi dau seama ce grea a fost pentru mine ziua de azi. Doamna doctor Wilmes îmi masează burtica pe toate părțile, după care se întoarce către Werner.

— Mda, chiar se aud niște chiorăituri din intestinele lui. A mâncat ceva mai neobișnuit? Ceva ce nu e de obicei în meniul lui, ca să zic așa?

Werner clatină din cap.

— Nu, din câte știu eu, nu. De când a halit pe ascuns o oală întreagă de paste cu carne tocată, stăm cu ochii pe el.

Doamna doctor Wilmes râde. Grozav, ce să zic. Acum mi-am făcut reputație de mâncău!

— Sau a avut parte de ceva stres în ultimul timp? întreabă doctorița.

— Ce-i drept, a avut. N-o să vă spun toată povestea, dar motanul ăsta a trecut azi prin unele încercări.

— Hm. Asta ar putea fi o explicație. Pentru că am impresia că Winston e cam încordat. Și e și foarte adevărat că unele animale pur și simplu nu suportă deloc starea de stres. Poate nu-i trebuie decât puțină liniște.

Și mai grozav. Iată-mă acum și mâncău, și molâu!

— Un sfat cum nu se poate mai bun, îi dă dreptate Werner doctoriței Wilmes. Între altele, până și nouă ne-ar prinde bine puțină liniște.

— Exact. Dar dacă nu se schimbă nimic, treceți mâine din nou pe la mine. Atunci o să-l cercetez cu ceva mai multă atenție. Celălalt motan al dumneavoastră a început să se simtă deja mai bine. I-am dat un analgezic și i-am imobilizat lăbuța cu niște ațele, ca să-i fie cât de cât protejată. Dar nu-i nimic grav. Puteți să-mi dați adresa stăpânului? Pentru nota de plată!

Werner oftează.

— Mi-e teamă că va trebui să plătesc tot eu. Fiindcă nu-i cunosc stăpânul. Copiii spun că motanul ăsta s-a pripășit pe aici. Poate ar trebui să-l duc la un adăpost de animale.

Doctorița Wilmes cade pe gânduri câteva clipe.

— Ia stați puțin! O să verific dacă nu poartă cumva microcip, ca să pot să-l caut în banca noastră de date. Nu ne rămâne decât să sperăm că stăpânul l-a înregistrat.

Se duce până la ușă și o deschide.

— Miriam, poți să-mi aduci motanul cel alb din cușca cu numărul unu? Mulțumesc!

Câteva minute mai târziu, hop și Francesco lângă mine, pe masă.

— *Ciao,* drrrrago mio! mă salută el cu prietenie în glas.

— Bună, Francesco! Te simți mai bine?

— *Certo.* Io no conosco de niciun felo, ce mai vor acum și oamenii acești de la mene?

— Vor să afle al cui ești. Adică vor să vadă dacă ai vreun cip.

— Ce?! se ghemuiește Francesco, de parcă ar vrea cineva să-l lovească.

Ce ciudat! Un motan atât de curajos n-ar fi trebui să se teamă de un aparat de citit cipuri!

Doamna doctor Wilmes îl palpează pe Francesco la gât și chiar dă de un cip, și apropie de locul cu pricina un aparat care, în mare, aduce cu telecomanda de televizor a lui Werner.

— Așa, hai că numărul îl am deja. Să mai sperăm că băiețelul ăsta e și înregistrat în baza de date. Mă-ntorc imediat.

Nu trece prea mult timp și doctorița revine în cabinet, ținând în mână un bilețel.

— La fix! exclamă ea veselă. Băiatul răspunde la numele de Franz-Josef[21] și e din Weddelbrook. Ăsta-i un cătun pipernicit din câmpia de pe lângă Bad Bramstedt, din Schleswig-Holstein[22]. Întâmplarea face să cunosc locurile, fiindcă în împrejurimile orășelului Bad Bramstedt mergeam să joc golf. Numele stăpânei lui Franz-Josef e și el înregistrat, o anume Antonia Meister.

Franz-Josef din Weddelbrook? Îl fixez cu privirea pe Francesco. Acesta, încurcat, a plecat ochii în pământ.

— Să țin la mine motanul și s-o sun pe doamna asta, Meister?

— Nu, nu-i nevoie. Îl iau cu mine și o caut eu pe doamnă la telefon. Chiar trebuie, fiindcă motanul ei m-a scos din mare necaz. Iar pentru așa ceva, merită o răsplată. O să-i dau voie să se tolănească pe canapeaua noastră după pofta inimii, până o să se arate stăpâna lui.

***

Bine măcar că Franți ăsta e mai suplu! Că dacă ar fi fost Spike în locul lui, n-am mai fi încăput doi motani în cușca de transport în care ne-a vârât Werner pentru drumul spre casă. În tot timpul ăsta, deși mă roade curiozitatea, mă hotărăsc să mai rabd o țâră, până când Francesco o să-și dea drumul la gură de unul singur. De fapt, cel mai bine spus ar fi că *încerc* să rabd. Până la urmă, chiar că nu mai rezist și zic:

— Ce-a vrut să spună doamna doctor Wilmes atunci când a zis că ești din Weddelbrook? N-oi fi eu cine știe ce specialist, dar nu sună chiar a localitate de pe lângă Palermo. Și, la drept vorbind, nu sună nici măcar a nume italienesc. Ce să mai zic de numele tău, Franz-Josef. Habar n-aveam că porți un nume german.

Francesco nu scoate o vorbă.

— Hei, *collega!* Cu tine vorbesc! Ce se-ntâmplă?

— Totu-i adevărat, rostește colegul de cușcă, rămânând mai departe cu ochii în pământ. Nu mă cheamă Francesco, ci Franz-Josef. De cele mai multe ori însă, Antonia, colocatara mea omenească, mă alintă strigându-mă Franți. Și nu locuiesc la Palermo, ci pe undeva pe-aici, pe la țară. În regiunea Holstein. Cam pe la jumătatea drumului înspre Marea Baltică.

Așa ceva e chiar bomba bombelor! Ce bătăuș de cartier? Frances… ăăă… Franz-Josef nu-i decât un motan de la țară! Un mocofan din nord! Și uite că, dintr-odată, i-a dispărut până și accentul ăla italienesc îngrozitor. Nu mai pot să-mi stăpânesc chicotelile. Franți privește posac, dar nu mai scoate nicio vorbă. Dar cum îmi revin, mă iau iar de el și îl întreb:

— De ce ai născocit toată povestea asta?

— Mda, oare de ce?

— Păi nu știu. Spune-mi tu.

— Ce nu ți-e clar? Am vrut să fiu și eu… cineva.

— Cineva?

— Da. Așa ca tine. Adică în ochii lui Odette.

Oi fi eu un motan isteț, dar nu pricep cum vine treaba asta. Ce-o fi vrând să spună?

— Nu prea te înțeleg. Cum adică „în ochii lui Odette”?

— Păi stai să vezi: Antonia asta a mea tocmai urmează un curs practic pe aici, prin Hamburg. Cum mă plictiseam în camera ei, m-am apucat să umblu prin oraș. Când m-am nimerit pentru prima oară în curtea voastră, nu m-ați băgat niciunul în seamă. O vreme, v-am ținut sub observație. Adică pe tine și pe Odette. Ședeați pe acoperișul platformei pubelelor. Tu povesteai ceva, iar ea te privea cu atâta admirație și afecțiune, că oricine și-ar fi dat seama că pentru ea ești cu totul deosebit. Odette e o minunăție de pisică și simțeam că mă topesc de invidios ce eram pe tine. Atunci când, câteva zile mai târziu, am întâlnit-o în lipsa ta, da… ăăă… mda, m-am prefăcut pur și simplu că sunt aventurierul Francesco. Ca s-o impresionez, pricepi? Antonia mea e moartă după bărbații italieni, mereu povestește ce temperamentali sunt ăștia și cât farmec au… Mi-am zis că poate chestia asta

funcționează și la pisici. Iar Palermo e singurul oraș italian de care am și eu cât de cât cunoștință, fiindcă proprietarul pizzeriei preferate a Antoniei vine din Palermo.

— Adică toate astea sunt scorneli? Toată trăncăneala aia despre Italia? Ca s-o impresionezi pe Odette? Zău dacă pricep!

Frânți lasă capul în jos.

— Știu, a fost o prostie din partea mea, dar nu mai aveam cale de întoarcere. Accentul, numele, poveștile alea despre Palermo… Cum aș fi putut să explic că totul era o minciună? Și câte și mai câte n-am mai îndrugat… Cu toate astea, Odette vorbește numai și numai de tine.

Un lucru-i sigur: Franți ăsta are o imaginație bogată. Oare eu aș putea să inventez așa o poveste năstrușnică? Cine știe. Oricum, o făcuse pentru Odette și aici pot să-l înțeleg. Preț de câteva clipe, cad pe gânduri.

— Se pare că nici nu era nevoie de atâta strădanie.

— Cum așa?

— Păi așa cum s-a dovedit chiar azi, Francesco, chiar și sub numele de Franz-Josef, e un motan de toată isprava. Un motan excepțional! am adăugat, zâmbind pe sub mustăți.

— Chiar crezi? mă întreabă Franți, privindu-mă cu mare îndoială.

— *Si, certo,* cum ar spune Francesco. E cât se poate de clar. Ai fost foarte curajos când ai sărit asupra lui Vadim! Fără tine, s-ar fi putut termina urât de tot. Așa că figura cu Italia chiar c-a fost o tâmpenie. Ceea ce nu înseamnă însă că n-ai fi un tip de treabă.

Franți lasă capul într-o parte și mă privește încurcat.

— Hm, e foarte drăguț din partea ta, mulțumesc! Și… ăăă… ce se întâmplă mai departe?

Răsuflu adânc.

— Păi ce să se întâmple? N-o să-i suflu nicio vorbă lui Odette.

Franți răsuflă ușurat.

— Numai că, adaug eu, poate-ar fi mai deștept dacă te-ai încumeta să-i spui chiar tu. Adică înainte să se

prindă și singură cum stau lucrurile. Atunci chiar c-ar fi stânjenitor.

— Hm. Ai și tu dreptate. O să-i spun eu… cândva. Mulțumesc, amice!

***

Odată ajunși acasă, pe toți ne așteaptă o mare surpriză, fiindcă, pentru a sărbători așa o zi, babușca a pregătit pe ascuns o masă festivă… Chiar și pentru mine, Odette și Francesco. Ne bulucim împreună în bucătărie și așteptăm ca babușca să ne umple castronelele pe care Kira ni le pune dinainte. În timp ce ne îndeamnă să mâncăm, Kira pufnește în râs.

— Ia uite, dragul meu Winston, sunteți serviți ca la restaurant, nu altceva! Ți-ai închipuit tu vreodată c-o să ajungi să mănânci aici minunățiile astea alături de Odette? Hai că-i romantic, nu? E drept că și voi meritați tratația din plin.

Ne mângâie pe tustrei, iar Odette se apucă să toarcă.

— Chiar că-i nemaipomenit aici, Winston. Firește, teamă mi-e că suntem cam mulți pentru o masă cu adevărat romantică. Dar lasă că ne scoatem noi paguba altă dată, fără Francesco prin preajmă, așa-i? îmi șoptește ea la ureche.

Dacă i-or fi ajuns și lui vorbele astea la urechi, Franți se poartă ca și cum n-ar fi auzit nimic. În tot timpul ăsta, înfulecă cu nesaț mai departe.

— Chiar ai vrea să iei cândva masa cu mine, numai noi doi? o întreb.

— Dar asta am vrut să fac dintotdeauna, spune ea, încuviințând cu o mișcare din cap. Dar m-ai enervat, pentru că te arătai așa de gelos pe Francesco. Când nici măcar n-aveai de ce. Păi ce, se compară el, un bătăuș de cartier, cu motanul isteț al unui profesor din Hamburg?

Ce să mai zic la asemenea vorbe? Mi se încălzește burtica, și nu cred că mi se trage numai de la mâncarea cea gustoasă a babușcăi!

După ce ne punem burțile la cale, ne-apucăm să lenevim, care pe unde apucă, prin camera de zi. Franți o așteaptă pe colocatara lui omenească; Odette, după o

zi așa de agitată, trage un pui de somn, iar eu îmi cântăresc șansele în privința unui supliment pe care, eventual, mi l-aș putea acorda și singur în bucătărie. La urma urmei, din pricina durerilor de burtă, n-am mâncat mai nimic toată ziulica, iar castronelul de adineauri, chiar dacă a fost plin de bunătăți, n-a făcut decât să-mi stârnească și mai mult foamea.

Așa că sar de pe canapea și pornesc spre bucătărie. Dar acolo dau peste Werner și Ana, care stau la taclale. Foarte bine, carevasăzică personalul omenesc de serviciu se află la datorie, gata să-mi mai ofere o porție.

Când să mă pun și eu pe un miorlăit mai serios, ca să-mi exprim mai convingător pofta după un supliment, Ana mă lasă cu botul căscat, îi vorbește profesorului cu un glas atât de catifelat!

— Știi ce, Werner, într-o privință tot trebuie să te corectez, o aud pe Ana că susură.

— În care anume?

— La poliție, ai spus că motănelul ăsta alb e eroul momentului.

— Așa-i, râde Werner. Chiar așa am zis.

— Dar nu e adevărat. Pentru mine, altcineva a fost eroul. Chiar dacă el nu se vede astfel.

Hopa! Oare Ana se referă la mine? Nici n-ar fi de mirare, fiindcă, una peste alta, am contribuit și eu la prinderea lui Vadim. Curios, mă apropii tiptil, fără ca ei doi să bage de seamă.

— Ăăă, despre cine vorbești? zice Werner șovăielnic, făcând-o pe Ana să izbucnească în râs.

— Despre tine, firește! Că doar tu ai fost cel care l-a lovit pe Vadim. Nu sunt eu adepta violenței, dar ai procedat cum numai un erou ar face. Și cu asta, m-ai și salvat. Așa că tu ești adevăratul erou al momentului. Dar ce zic eu! Al zilei chiar! În orice caz, sigur ești eroul meu.

— Oh, îngaimă Werner, uitându-se încurcat în podea.

Când, în sfârșit, ajunge și el să-și ridice iar privirea, pare schimbat și cât se poate de hotărât. Își pune un braț pe umărul Anei, o trage înspre el și… O SĂRUTĂ! Precum vă spun, Werner al meu chiar o

sărută pe Ana! De-așa emoție, mai-mai să-mi pice mustățile!

— Hei, și-a făcut până la urmă și el curaj? zice de alături Odette, care, cum altfel, nu mai doarme.

— Oh… ăăă… adică, mi se pare că… da!

Odette răsuflă ușurată.

— Dar știu că i-a luat ceva! Bărbații din casa asta sunt puțin cam grei de cap când vine vorba de partea romantică a vieții.

— Despre cine vorbești?

Odette își răsucește capul într-o parte și-mi zâmbește.

— Hai, las-o baltă. Că doar poți și singur să te prinzi.

Da, sigur că pot. Și, în același moment, mă hotărăsc în sinea mea să nu mai scap niciun prilej și să mă arăt la fel de hotărât ca Werner. Prin urmare, uitați de Sforrrlock Holmes, căci eu sunt Winston Churchill, motanul cel viteaz! Și romantic pe deasupra! Lasă c-o să vedeți voi!

Mulțumiri sau Să vedem ce-are și Winston de zis…

Astăzi, în pagina asta, are cuvântul un motan pe cât de nobil, pe-atât de isteț și de negru. Și-anume chiar eu, Winston Churchill! Dragii mei, să știți că a început să-mi facă o plăcere teribilă să-mi petrec timpul cu voi, iar pentru asta vă mulțumesc mult! Mi-ați trimis o sumedenie de e-mailuri și scrisori, iar Frauke mi le-a citit pe toate. Ca să nu mai spun c-am primit de la voi și niște desene grozave, pentru care m-am bucurat peste poate! Iar poșta mi-a adus vești până și din țări pe unde n-am fost niciodată. Cum ar fi Elveția, de unde mi-au scris foarte mulți dintre voi, ceea ce m-a făcut să mă gândesc deja la o călătorie acolo, pentru că sunt sigur că în Elveția trăiesc o mulțime de copii cuminți. Frauke, care a trecut pe acolo în atâtea și atâtea rânduri, zice că-i o țară foarte frumoasă.

Ca să puteți voi să citiți (sau să ascultați) noile mele pățanii, în afara lui Frauke au mai muncit cu hărnicie câțiva adulți. O să dau doar câteva nume: Christiane Rittershausen (redactor), Judith Schwemmlein (organizator de evenimente), Bettina Keil (agent literar), Britta Lang și Kerstin Avemark (responsabile pentru audiobook) și Viliya Gilyazitdinova (traducător), care, ca și altădată, s-au înhămat serios la treabă. Pe lângă toate doamnele pomenite, a contribuit, până la urmă, cel puțin și un domn, și anume Nicolai Lindner (care s-a ocupat de partea de marketing online). Firește, a mai fost un domn, pe nume Bernd, soțul lui Frauke și cel dintâi cititor al tuturor aventurilor pe care le-am pus eu la cale.

Sper să fiți tot atât de mulțumiți pe cât sunt și eu de ce a ieșit. Căci, pe drăguța mea scândură de ascuțit ghearele, eu unul sunt încântat!

Al vostru,
Winston

Frauke Scheunemann, născută în 1969 la Düsseldorf, este doctor în Drept. A lucrat ca voluntară NDR, iar apoi ca jurnalistă și purtătoare de cuvânt. Din 2002 începe să scrie și, împreună cu sora ei, Wiebke Lorenz, publică sub pseudonimul Anne Hertz romane de mare succes. Cărțile tipărite sub numele Anne Hertz au depășit un milion de exemplare vândute. În 2010 a apărut primul roman semnat Frauke Scheunemann, *Dackelblick,* care a devenit imediat un bestseller și a dat startul unei îndrăgite serii. Frauke Scheunemann este căsătorită și locuiește la Hamburg împreună cu soțul ei, cei patru copii ai lor și câinele Elmo.

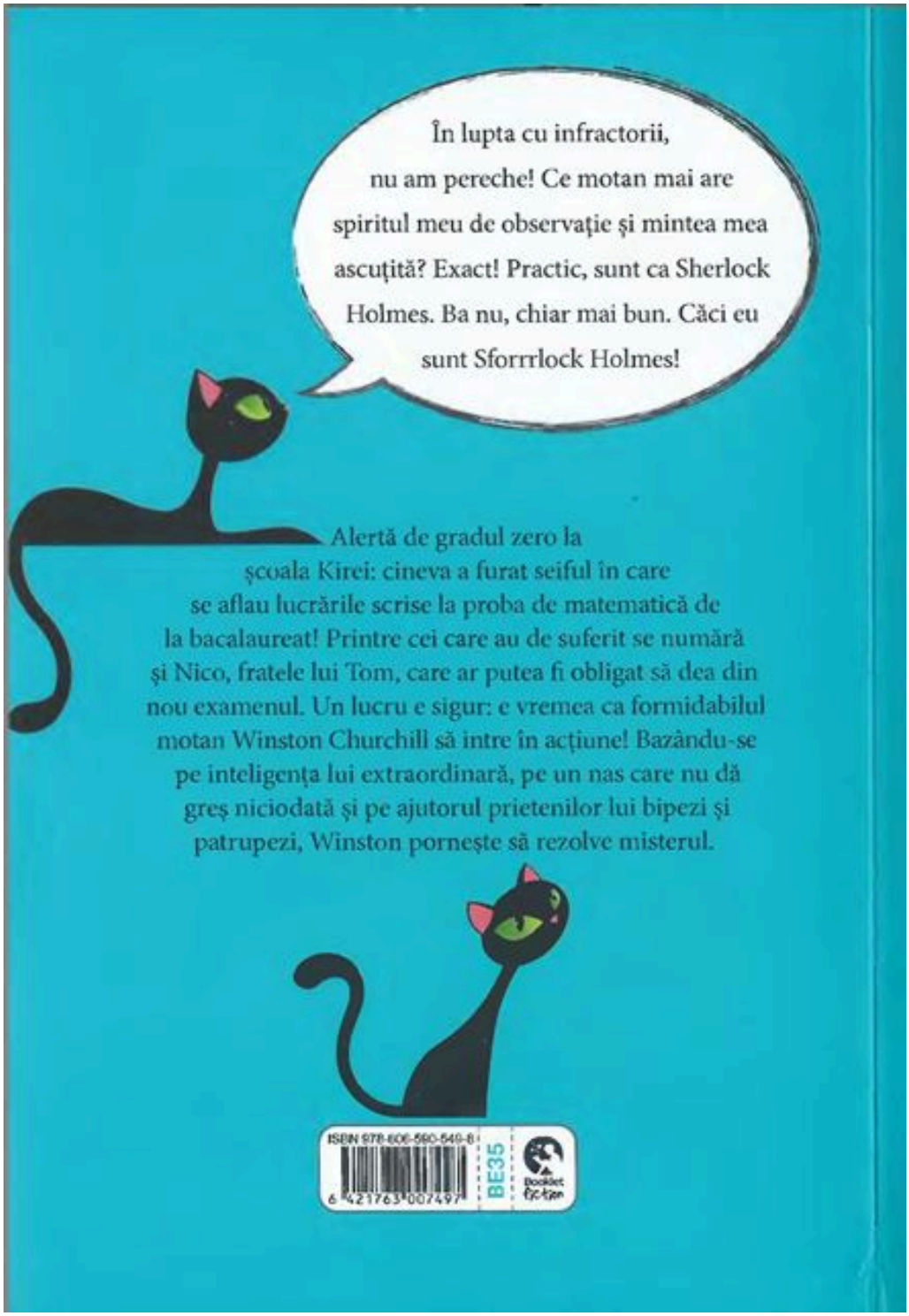
În lupta cu infractorii, nu am pereche! Ce motan mai are spiritul meu de observație și mintea mea ascuțită? Exact! Practic, sunt ca Sherlock Holmes. Ba nu, chiar mai bun. Căci eu sunt Sforrrlock Holmes!
Alertă de gradul zero la școala Kirei: cineva a furat seiful în care se aflau lucrările scrise la proba de matematică de la bacalaureat! Printre cei care au de suferit se numără și Nico, fratele lui Tom, care ar putea fi obligat să dea din nou examenul. Un lucru e sigur: e vremea ca formidabilul motan Winston Churchill să intre în acțiune! Bazându-se pe inteligența lui extraordinară, pe un nas care nu dă greș niciodată și pe ajutorul prietenilor lui bipezi și patrupezi, Winston pornește să rezolve misterul.
ISBN 978-606-560-549-8
6 421763 007497
BE35
Booklet fiction

{1} Sophia Magdalena Scholl (1921-1943), eroină a rezistenței împotriva național-socialismului german, arestată, condamnată la moarte și executată pentru răspândirea de manifeste antihitleriste în incinta Universității din München.

{2} „Dar de ce te întâlnești din nou cu Vadim? E un neisprăvit! Am crezut că în sfârșit ți-au venit mințile la cap!“ (rusă în original).

{3} „Mamă, mă duc numai să bem împreună o ceașcă de cafea. Așa că liniștește-te, te rog.“ (rusă în original).

{4} Sistemul de notare a elevilor în școlile din Germania este următorul: 1 – *foarte bine;* 2 – *bine*; 3 – *mulțumitor*; 4 – *suficient*; 5 – *cu lipsuri*; 6 – *insuficient*.

{5} Denumire prescurtată pentru KinderKAnal, Canalul TV pentru copii, popular post german de televiziune, care difuzează preponderent seriale de desene animate.

{6} Popular serial de animație german.

{7} Serial american de animație, cu tentă educațională.

{8} În organizarea administrativă a orașului-stat Hamburg, senatorul responsabil cu educația este echivalentul unui ministru al educației din orice alt land federal german sau din orice altă țară.

{9} Operă în trei acte compusă de Giuseppe Verdi (1813-1901), având la bază romanul cu puternice accente autobiografice al lui Alexandre Dumas fiul (1824-1895), *Dama cu camelii*.

{10} „Mamă, tu chiar n-ai minte!“ (rusă în original).

{11} „Frumoasă“ (it. în original).

{12} Oraș din Sicilia, capitală a regiunii cu același nume, a cărui istorie modernă și contemporană este dominată de lupta împotriva unor organizații ilegale, precum Mafia sau Brigăzile Roșii.

{13} Organizație criminală numită și Cosa nostra, acționând la origine (începutul secolului al XIX-lea) pe teritoriul insulei Sicilia. S-a constituit ca asociere liberă între mai multe așa-numite familii, împărtășind aceeași structură organizațională și un anume cod de conduită și operând afaceri ilegale în teritorii pe care și le revendică în exclusivitate.

{14} „Înțelegi“ (it. în original).

{15} „Frumoasa mea“ (it. în original).

{16} „Dar“ (it. în original).

{17} „Foarte frumos“ (it. în original).

{18} „Ce se-ntâmplă?“ (rusă în original).

{19} „Ce s-a întâmplat, drăguțule? Să-ți fac eu ceva bun de mâncare?“ (rusă în original).

{20} Popular serial polițist *(Tatort),* difuzat de posturile publice de televiziune din spațiul de limbă germană.

{21} Franz Joseph I al Austriei (1830-1916), împărat al Austriei, din casa de Habsburg.
{22} Land federal nord-german, cu capitala la Kiel.

Table of Contents

Biftec Stroganoff, poliția și un motan hămesit	5
O groază de întrebări și regula seriei	13
Cei patru cu mușchi tari reloaded. În orice caz, pe-aproape	20
O întâlnire care nu le convine tuturor, un Werner prost dispus și coincidențe ciudate	25
Înghețată spaghetti, Moș Ene și o prinsoare	32
Winston se preschimbă în Super-Winston. Iar un administrator tot administrator rămâne	37
E încropit un plan. Cu sau fără cei cu mușchi tari. Dar, în orice caz, cu Super-Winston	45
Visele nu-s întotdeauna amăgitoare, iar cel care pleacă la drum cu Contesa Dracula are nevoie de veșminte potrivite	51
Cu cât se lasă seara, cu-atât sunt oaspeții mai tonți. Dar nu-i nimic, căci în sfârșit începe totul!	58
Și mai mulți oaspeți nepoftiți. Praful o să se-aleagă de tot!	64
Unii chiar mă stânjenesc. Și mai dau și totul peste cap!	71
Prinși asupra faptului. La subsol sau aiurea	77
Despre polițiști de ocazie, meseriași și pacea mondială	83
Beate și drăguții ei copii sau Despre o tovărășie proastă	87
Fixativ cu nemiluita și șampanie	93
Ce dispăruse iese iar la iveală. Și nu orice idee chinuită e un plan adevărat	98
Spărgătorii casei de bani sunt dați în vileag. Să fie de-ajuns pentru un sfârșit fericit?	105

E foarte bine ca un motan să se mai uite și la televizor din când în când! 111
O urmărire de succes. Un cuvânt misterios. Și o adevărată întorsătură de situație 117
Pelmeni, lapte și riduri sau Probleme cu somnul pe Hochallee 122
O bănuială. O încărcătură pe țeavă. Și drept la țintă 128
Despre răufăcători cumpărați și surioare care știu să țină un secret 136
Un plan, un erou salvator și o prietenie ca-ntre bărbați 141
Un drum primejdios până la cafenea 146
Un fost prieten primejdios, un erou al zilei și niște talente surprinzătoare 152
O surpriză. Ba nu, chiar două 157
Mulțumiri sau Să vedem ce-are și Winston de zis… 165